

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

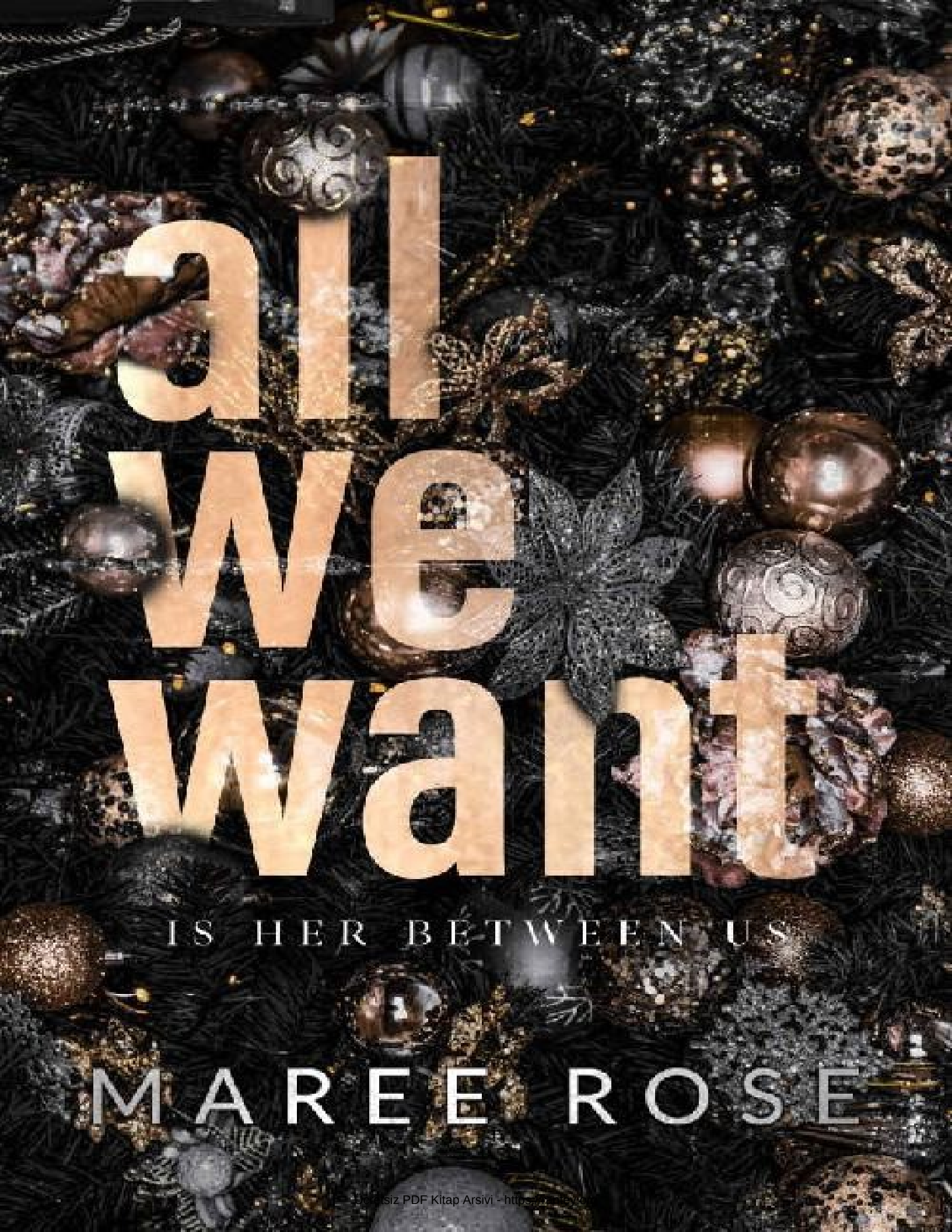
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

all we want

IS HER BETWEEN US

MAREE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tek İstedigimiz

Maree Rose

Tek İsteddiğimiz

tarafından Maree Rose

Copyright © 2023 by Maree Rose

Tüm hakları saklıdır

İlk Baskı: Kasım 2023 Maree

Rose tarafından yayınlandı

Yazarın önceden izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır, ancak bir eleştirmenin incelemede kısa pasajlar alıntılacağı durumlar hariç.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar (açıkça kamu malı olanlar dışında) yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Temptation Creations tarafından Kapak Resmi

Blurb

Blackstone kardeşler yaptıkları işte en iyilerden bazıları.

Tüm fiziksel güvenlik ihtiyaçlarınızı karşılayan bir şirkete sahipler... ancak yüzeyin altında, yüksek güvenli işlerle ilgilenen paralı askerler ve kara operasyon personelinden oluşan bir şirketi de yönetiyorlar.

Scarlette aynı zamanda yaptığı işte en iyilerden biri.

İşinde en iyilerden biri olan bir teknoloji güvenlik şirketinin sahibidir... ancak yüzeyin altında, o kiralık bir hırsızdır.

Blackstone kardeşlerden çalması için bir sözleşme aldığı anda, giriş izni almak ve işi halletmek için personelin Noel partisini kullanır. Her şeyi hallettiğini, sadece bir işin tamamlanacağını ve paranın bankaya yatacağını düşünmüştür...

Yakalanmayı hesaba katmamıştı. Ya

da sonuçlarını.

Önsöz

Merhaba okuyucular!

Kitabımı aldığınız için çok teşekkür ederim!

Lütfen bu kitabın bir ters harem olduğunu unutmayın, yani baş kadınıımız Scarlettte erkekleri arasında seçim yapmak zorunda kalmayacak, çünkü #whychoose.

Açık bir dil ve aynı anda birden fazla erkeğiyle karşılaşması da dahil olmak üzere açık seks sahneleri vardır. Bu kesinlikle yetişkinlere yönelik bir romantizmdir ve dil ve içerik nedeniyle 18+ okuyucular için tasarlanmıştır. Lütfen mahvolmuş külotlar için beni suçlamayın... Bunu okurken onları giyme zahmetine bile girmemenizi tavsiye ederim...

Son olarak, bu kitap çok küçük bir uçurumla bitiyor... Buna gerçekten uçurum bile demezdim, belki tepesinde soluklanabileceğiniz dik bir tepe...

Teşekkür ederim ve umarım All We Want'ı beğenirsiniz.

NOT. Anne, birkaç kitap önce seni uyarmaktan vazgeçtiğimi fark etmişsindir... devam et... sadece daha sonra bazı sahneler hakkında benimle konuşma...

İçerik uyarısını önemsemeyenler ve uçlarda yaşamayı sevenler için bir sonraki sayfayı atlayın... uyarıyı ciddiye alanlar için atlamayın...

İçerik Uyarıları

Dubcon Zorla
Mastürbasyon
Silah oyunu
Nefes oyunu
Tükürme
Röntgencilik
Hafif Teşhircilik
Hafif Üreme Grup
sahneleri Hırsızlık

*Noel'de tek isteğiniz sizi sahipleriymiş gibi sikecek, edepsizce konuşan İrlandalı kardeşler
olduğunda
Sen...*

İrlandaca Terimler Sözlüğü

gadaí beag = küçük hırsız

binneas = tatlılık *cailín*

maith = iyi kız *rós beag*

= küçük gül *banríon*

diamaint = elmas

kraliçesi

a stór = sevgilim

mo stór = sevgilim

mil = bal

dia dhuit = merhaba

Önsöz

DECLAN

Onu ilk gördüğümüz anı hala hatırlıyorum.
Kişisel bilgisayarlarımdan paha biçilmez bilgiler çaldıktan sonra sakince binamızın ön kapısından çıkarken bir güvenlik kamerasındaydı.

Çatı katındaki dairemizi ofis binamızın en üst katında inşa etmiş olmamızı şimdiye kadar hep uygun bulmuşumdur. Gerçi çalışanlarımız için düzenlediğimiz Noel partisinde birilerinin kolay erişimden faydalanacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Ayrılırken de kameralardan saklanmıyordu.

Ama bir şekilde ofisimizin içindeki tüm güvenlik ve kameraları, ofisten çatı katına çıkan özel asansörümüzü ve ardından özel ofisimize kadar tüm yolu atlamıştı. Kitaplığın içine gizlenmiş ve bilgisayarlarımız gibi gözden ırak olan küçük kamera hariç. Eğer o küçük kamera olmasaydı, muhtemelen yakut kırmızısı kadife giysili cadalozu, tam da istediği gibi, sıradan bir misafir olarak görmezden gelirdik.

Parti sırasında onu nasıl görmediğimden bile emin değilim, görseydim dikkatimi çekerd. Diğer sıradan parti misafirlerine uyacak şekilde giyinmişti ama onda sıradan olan hiçbir şey yoktu.

Siyah saçları, siyah buklelerden oluşan bir cümbüş halinde başının üzerine yığılmıştı; bazıları boynundan ve sırtından aşağıya doğru dökülüyordu. Giydiği elbise neredeyse başlı başına bir sanat eseri idi, ama ben

bunun elbiseden mi yoksa kum saati figürüne nasıl yapıştığından mı kaynaklandığına karar veremedi.

Bina girişindeki görüntüleri tekrar izlerken, asansörden çıkıp kameranın monte edildiği yerin altındaki ön kapıya doğru yürürken yuvarlak kalçalarının hafifçe sallanışını izledim. Mavi gözlerinin doğrudan kameraya baktığı ve yakut renkli dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığı o küçük anı yakalıyor.

Biz bir şeylerin ters gittiğini anlamadan parti çoktan bitmişti. Ama ofise girdiğim andan itibaren havada hissedebiliyordum. Ve oraya ait olmayan hafif bir koku vardı. Kokunun kendisi hafif değildi, koyu ve baharatlıydı, ama sadece hafif bir parfüm kırıntısıydı.

Alanımıza ait olmayan birinin girdiğini hemen anladım. Tüm kablolu güvenlik sistemlerinde hiçbir şey görünmüyordu, ben de tam da bu nedenle sakladığım kamerayı kontrol ettim. Bilgisayarımı hedef aldığı için çaldığı dosyaları bile ancak o kamera sayesinde öğrenebildik.

Ne yazık ki çaldığı bilgiler işkence görmesine ve öldürülmesine neden olacaktı.

Bölüm 1

SCARLETTE

T başarı hissi gibisi yoktu. Başarılı bir işin adrenalini ile birleşince adeta uçuyorum. Blackstone kardeşlerden çalmanın bu kadar kolay olacağını kim düşünebilirdi ki?

Tamam, o kadar kolay değildi; tüm güvenlik sistemlerini aşmak haftalar süren bir planlama ve çok fazla teknoloji gerektirdi. Ama başardım. Ve şimdi bir milyon dolar daha zengin olacaktım.

Ön kapımın şifresini girerken kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum. Binalarında sahip oldukları güvenlik seviyesi beni hayrete düşürmüştü ve sonra çatı katlarında iki kat daha fazla güvenlik vardı. Yüksek güvenliğe yabancı değildim, sonuçta bir teknoloji güvenlik şirketim vardı ama onlarınki bir üst seviyeydi.

Ön kapımdan içeri giriyorum, duvardaki güvenlik paneline doğru ilerliyorum, ikinci kodu giriyorum ve el izimi tarıyorum. Birkaç dakika sonra yeşil ışık beliriyor ve iç giriş kapılarındaki kilitlerin açıldığını duyuyorum.

Nefesimin altında mırıldanarak evimin ana bölümüne geçiyorum, girişteki duvara yaslanıp önce kırmızı topuklarımdan birini sonra diğerini çıkarıyorum. Ayaklarımdaki mermer fayansların serinliğiyle rahat bir nefes alıyorum.

Yine içimden mırıldanmaya başlıyorum ve bunun Blackstone Enterprises ofislerindeki Noel partisinde çalan şarkılardan biri olduğunu fark ediyorum. Tekrar sırtıyıyorum, çantamı siyah yemek masasının üzerine koyuyorum ve telefonumu alıyorum. Eğlence sistemini açtığımda aynı Noel şarkısını

buluyorum.

müzik ve oynat tuşuna basın. Neşeli şarkı anında hoparlörlerden açık alan boyunca beni çevreliyor.

Mırıldanarak ve şarkı söyleyerek mutfağıma doğru ilerlerken arkama uzanıyorum ve parti elbisemin fermuarını açmaya başlıyorum. Yere düşmesine izin veriyorum, içinden çıkıyorum ve sadece sütyenim ve iç çamaşırla yürümeye devam ediyorum, bir şarap kadehi almak için parlak beyaz dolaplardan birini açıyorum.

Şarap rafıma bakmak için eğilirken, müzikle birlikte kalçalarımı sallıyorum. Noel yılın en sevdiğim zamanıydı. Müziği ve serin havayı severdim, ama aynı zamanda insanların sezonla dikkatleri dağıldığında işlerimin ne kadar kolaylaştığını da severdim. Önemli insanların, Blackstone kardeşlerin bu gece düzenlediği gibi önemli partilere ev sahipliği yapması, ihtiyacım olan her şeyi en az çabayla elde etmenin kolay bir yoluydu.

Bir şişe şarap seçip açarken müzik eşliğinde dans etmeye devam ediyorum ve kendime cömert bir kadeh dolduruyorum. Şaraptan bir yudum aldıktan sonra gözlerim tekrar çantama odaklanıyor, çantama doğru salınarak ilerlerken gülümsemem daha da genişliyor, yol boyunca elbiseyi alıp bir yemek sandalyesinin arkasına asıyorum.

Çantama uzanıp ödülümü çıkardım.

Gümüş USB'yi parmaklarımın arasında ışığa tutarak ona bakarken şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Önemsiz görünen küçük bir şeydi ama içerdiği bilgiler bana çok para kazandıracaktı.

Dürüst olmak gerekirse, bilgilerin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sadece projenin adını biliyordum, onunla ilgili tüm referansları içeren dosyaları buldum ve diske kopyaladım. Bildiğim kadarıyla bir sonraki şehir mezarlığının planları da olabilirdi, önemli olan tek şey birisinin bunun için çok para ödemeye istekli olmasıydı.

Elimi tamamen kapatarak açık yaşam alanından uzaklaşıp ofisime doğru ilerliyorum.

Şık ev ofisime girdiğimde, baş döndürücü bir başarı hissine kapılmaktan kendimi alamıyorum. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, tek ışık kaynağı birden fazla monitörün parıltısı ve odanın etrafına astığım Noel ışıkları.

Tabandan tavana cam pencere, evin şehri çevreleyen tepelere inşa edilmiş olmasıyla birleşince bana şehrin ışıklarının ve gökdelenlerin kesintisiz manzarasını sundu. Kendimi bir kraliçe gibi hissettim ve manzarayı gördüğüm anda ev için istenen saçma fiyatı ödemiştim.

Meraklı gözleri uzak tutmak için tasarlanmış son teknoloji ürünü bir sistem olan güvenli bilgisayarımın başına oturuyorum. Şarap kadehimi masanın siyah yüzeyine koyarak makineyi çalıştırıyorum ve makine mırıldanarak çalışmaya başlıyor. Şifreleme ve güvenlik protokollerinin katmanları arasında geziniyorum.

Alıcı açıkça belirtmişti - çevrimiçi transfer yok. Bu işlemin son derece ihtiyatlı bir şekilde ele alınması gerekiyordu ve ben bu gereklilikleri fazlasıyla karşılayabilecek durumdaydım. Alıcıya dikkatlice yazılmış bir mesaj hazırlarken parmaklarım klavyenin üzerinde dans ediyor. Bir sonraki hafta sonu için bir son tarih istediler, ben de belirledikleri günde buluşma için talimatları verdim.

Durumun ironisini düşünürken sırtıyorum. Blackstone kardeşler, güvenlik ustaları, değerli bilgilerinin artık benim elimde olduğundan tamamen habersizlerdi. Bu tatlı bir zafer ve ben de onların ayrıntılı savunmalarını alt ettiğim için çok seviniyorum.

Mesaj oluşturulduktan sonra şifreliyorum ve güvenli bir şekilde e-postaya ekliyorum. Mesajı anonimleştirilmiş sunuculardan oluşan karmaşık bir ağ üzerinden gönderiyorum ve konumum ya da kimliğim hakkında hiçbir iz bırakmıyorum. Alıcı, operasyonun arkasındaki beyin hakkında hiçbir ipucu olmadan talimatları alacaktır.

Sandalyemde arkama yaslanırken, şehir silüetinin manzarasını takdir etmek için bir an ayırıyorum. Aşağıdaki parıldayan ışıklar damarlarımda dolaşan heyecanı daha da artırıyor. Son kadeh şarabımı da zengin tadının tadını çıkararak içiyorum.

Bir sonraki hafta sonu yeterince yakın olamaz. O zamana kadar, gizemli ve değerli bilgileri içeren USB güvenli bir şekilde elimde kalacak. Geride hiçbir dijital ayak izi kalmadığından emin olmak için bilgisayarı kapatıyorum ve ofisteki diğer duvarlardan birine doğru dans ediyorum.

Duvarda, her biri siyah, gri ve metalik altın tonlarında yapılmış, bir sıra halinde dört adet sanat eseri bulunmaktadır.

Bunlar iskambil destesinin dört kraliçesiydi; sinek, maça, karo ve kupa kraliçeleri.

Elmas kraliçesini duvardan çekerek, şifreleri giriyorum ve orada saklı olan kasayı açmak için parmak izlerimi tarıyorum. USB'yi diğer içeriklerin yanındaki rafa yerleştirdikten sonra kasayı kapatıyor ve tabloyu tekrar yerine yerleştiriyorum.

İşim bitince yatak odama geçiyorum ve iç çamaşırlarımı çıkarıp daha rahat kıyafetler giyiyorum. Noel müziği hala havayı dolduruyor ve kendimi odanın içinde dans ederken, iyi uygulanmış bir planın zaferinin tadını çıkarırken buluyorum. Blackstone kardeşler benim uzun başarılı girişimler listemde sadece bir dipnot olduklarını bilmiyorlar.

Bölüm 2

DECLAN

TAiden içeri girdiğinde ofisimdeki büyük ekranlardan birinde kırmızılı cadalozun görüntüsü vardı. Gördüğünde kıkırdıyor ama yine de gözlerinde bu görüntüye karşı duyduğu takdirin izlerini görebiliyorum. "Hâlâ ona mı bakıyorsun? Şimdiye kadar kızın izini bulmuştundur diye düşünmüştüm." Sadece konuşmasındaki fazladan İrlandaca'dan bile yeni gelen acemilerimizle vakit geçirmeye geldiğini anlayabiliyorum. Ben on yaşındayken Amerika'ya taşındık, ya da babamızın dediği gibi küçük çocuklarken. Ben en büyükleriyim, aramızda neredeyse bir yıl var. İrlandalılarımızın çoğu yıllar içinde yumuşadı, ancak bizi memleketten diğerleriyle bir odaya koyduğunuzda, içimizdeki en iyiyi ortaya çıkarıyor.

Ona doğru bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet, öyle. Kolay olmadı. O iyi ama ben daha iyiyim."

Aiden sırtıyor ve ellerini ovuşturarak ekrana doğru dönüyor. "Ee? Küçük kızın peşinden ne zaman gidiyoruz?"

"Ronan zaten biraz keşif yapıyor."

Donup kalıyor ve aşırı geniş gözlerle bana dönüyor. Üçümüz arasında her zaman gözle görülür biçimde en duygusal olanımız o olmuştur. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Gözlerimi devirirken ona homurdanıyorum. "Keşiften başka bir şey yapmıyor. Konum, teknoloji, güvenlik ve diğer her şey. Bize tüm bilgileri getirene kadar içeri girmeye çalışamayacağını biliyor."

Kaşlarını çatarak bir an duraksıyor, yüz ifadesindeki küçük değişikliklerden düşüncelerinin hızla geçtiğini görebiliyorum. "Bilgiyi çoktan yükleyip yüklemediğini nasıl öğreneceğiz?"

O daha sorusunu bitirmeden ben kafamı sallamaya başlamıştım bile. Analitik olan benim, cadaloz hakkında kamuya açık olan ve olmayan kayıtlarda bulabildiğim tüm bilgileri çoktan gözden geçirdim.

Başarılı bir teknoloji güvenlik şirketinin sahibi olmasına rağmen, ilgimi çeken parlak kurumsal yüzeyin altındaki hayatıydı. Sadece sınırlı miktarda bilgi toplayabildim, ancak çaldığı bilgilere hala sahip olduğuna beni ikna etmek için yeterliydi.

"O çok hassas ve metodik. Bilgiyi internet üzerinden gönderecek ve herkes bu bilgiye ulaşabilecek. Fiziksel bir teslimat yapacaktır ve bunu hemen yapmayacaktır. Alıcının güvenilir olduğundan ve ona kazık atmayacağından emin olmak isteyecektir."

Aiden parmaklarını dudaklarına götürürken birbirine vuruyor. Sonra parmağıyla beni işaret ediyor ve beni kızdıracağını biliyorum. "Ona hayranlık duyuyorsun."

Ondan tekrar ekrandaki cadalozun görüntüsüne bakarak usulca mırıldanıyorum. Kuşkusuz orada bir hayranlık var. Normalde araştırdığım herhangi biri için bulduğum kadar çok bilgi bulamadım. Baştan çıkarıcı bir pakete sarılmış bir gizemdi.

Neredeyse katman katman açmak istediğim kendi kişisel Noel hediyemiz gibi.

"Duvarları aşan ilk kişi o."

Masama yaslanmak için yanıma yaklaşıyor ve benim bakışlarımı takip ederek tekrar onun görüntüsüne dönüyor. "Bu onu özel yapmaz."

Görüntü dikkatimi çekmeye devam ediyor ve Aiden'ın sözlerindeki doğruluğu inkar edemiyorum. O özel biri, sadece başarılı soygun nedeniyle değil, aynı zamanda genellikle aşılmaz olan zihnimin kalesini aşmayı başardığı için.

"Dikkatli ve stratejik olmamız gerekecek kadar özel." Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak cevap veriyorum. "Ronan'ın harekete geçmeden önce toplayabildiği her bilgiyi toplamasını istiyorum. Herhangi bir sürpriz istemiyoruz."

Aiden başını sallayarak onaylıyor, yüz ifadesi giderek ciddileşiyor. "Evet, sürprizler insanların yakalanmasına neden olur. Ve herhangi bir hatayı göze alamayız, özellikle de söz konusu olan şey buyken."

Durumun ciddiyetini kabul ederek başımı sallıyorum. Bu sıradan bir bilgi değil; yüksek riskli bir oyun olacak ve bunu doğru oynamamız gerekiyor. Cadaloz yetenekli olabilir ama karşısında bir adım önde olmakla gurur duyan bir ekip var.

Aiden potansiyel riskleri ve ödülleri tartışmaya devam ederken, zihnim görüntüdeki esrarengiz kadına geri dönüyor. Onun hikayesi nedir? Onu bu yüksek riskli hırsızlık yoluna sürükleyen neydi? Kendimi her zamankinden daha meraklı buluyorum.

"O diğlerleri gibi değıl," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendi kendime. "Yöntemlerinde belli bir zarafet, bir incelik var. Neredeyse ferahlatıcı."

Aiden bir kaşını kaldırıyor, gözlerinde muzip bir parıltı. "Ferahlatıcı, ha? Yani burada hayranlıktan fazlası mı var?"

Aiden'ın sözlerini düşünüyorum. Gerçek havada asılı kalıyor ve hissettiklerimi sadece kendime değıl, kardeşime de itiraf etmenin zamanı geldiğine karar veriyorum.

"Belki," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bana biraz ilgini çekmediğini söyleyemezsin. Bu şirket kurduğumuzdan beri hiç kimse gerçekten iyi bir meydan okuma olmadı."

"Oh, inkar etmiyordum. Geçen gece bize bundan bahsettiğinde zaten oradaydım. Ro'nun da aynı fikirde olduğunu biliyorum, aksi takdirde dışarıda 'keşif' yapıyor olurdu." Sanki Ronan'ın sadece bilgi toplama görevine sadık kalacağına gerçekten inanmıyormuş gibi 'keşif' kelimesini vurgulamak için parmaklarını kullanıyor. Kuşkusuz, kardeşimizi tanıdığımızı göre, haklı olma ihtimali yüksek.

Yine de kaşlarımı çatıyorum, bu da onu güldürüyor. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Neredeyse bir köpek yavrusu kadar hevesli olması zaten kaynayan düşüncelerimi daha da pekiştiriyor. "Şimdi kızın hâlâ dosyalarımıza sahip olup olmadığını öğreneceğiz ve kırmızı gizemli kadınıımız hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğiz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Odak noktam bir kez daha görüntüye dönerken, parmaklarım masamın sert yüzeyine hafifçe vururken, içimden hafif bir heyecan geçerken, sonunda dudaklarımdaki sırıtışa izin veriyorum. Bu oyunun parçaları çoktan harekete geçmişti ve ah ne oyun olacaktı.

Bölüm 3

SCARLETTE

M ünün son toplantısı uzun sürdü. Tek yapmak istediğim ofisime dönmek ve yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarmak. Gün uzun ve toplantılarla doluydu. Günü sonlandırıp eve gitmeyi, banyo yapmayı ve bir kadeh şarap içmeyi dört gözle bekliyordum.

Yüksek binanın arka tarafındaki ofisime doğru yürürken asistanım yaklaştığını görünce başını kaldırıp bana nazık bir gülümsemeyle bakıyor. Susannah'nın anaç bir havası var ve özellikle yılın bu zamanlarında bana her zaman kendi pişirdiği ikramları getiriyor. Ayrıca ofis alanının çoğunu süslemelerle kaplamayı da kendine görev edinmiş durumda, mevsimi ben de sevdiğim için bundan şikayetçi değilim.

"Son randevunuz geldi bile ve onu ofisinize bir kahve ile koydum. Lütfen bana bunun sadece işle ilgili bir şey olmadığını söyle çünkü bu adam çok seksi."

Her fırsatta beni biriyle çıkmaya teşvik etmeye çalışıyordu. Ama artık randevum da yoktu. Bundan emin olmuştum.

Gözlerimi ona dikerken yürümeyi bırakıyorum. "Bugün için başka bir randevu aldığımı

hatırlamıyorum." Bir an telaşlanıyor ve bilgisayarına doğru dönüyor. "Programında var canım.

Belki de unuttunuz? Listede bir şirket ya da çok fazla ayrıntı yok, bu yüzden daha kişisel bir şey olduğunu düşündüm." Bana biraz üzgün bir şekilde baktı. "Onu bir toplantı odasına götürmemi ister misin?"

Şimdi onu kötü hissettirdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Hayır, sorun değil Sue. Haklısın, unutmuş olmalıyım. Neden bugünlük gitmiyorsun, sabah görüşürüz."

Susannah takdirle gülümsüyor, annelik kaygısı her halinden belli. "Pekâlâ canım. Çok geç kalma. Ve eğer bu bir randevuysa, detayları bana yarın ver!"

Başımı sallıyorum, minnettar bir gülümsemeyle onu onaylıyorum ve koridordan ofisime doğru ilerliyorum. Topuklu ayakkabılarımın cilalı zeminde çıkardığı ses, biraz daha uzamak üzere olan uzun günün sürekli bir hatırlatıcısı.

Ofisimin kapısını açtığımda beni taze kahvenin sıcak kokusu karşılıyor. Susannah'nın bahsettiği adam ofisimin bir tarafındaki cam duvarın önünde duruyor, dikkati camdan görünen şehir silüetine odaklanmış durumda.

Akşam ışığının yumuşak parıltısı her şeyin üzerine sıcak bir ton yayıyor. Onu siluet haline getiriyor ve adamın sadece vücudunu saran takım elbiseyle vurgulanan fiziğini görebiliyorum.

İçeri girdiğimde dönüyor ve çoğu zaman taktığım özenle oluşturulmuş maske için memnun oluyorum. Declan Blackstone ofisimde duruyor.

Declan lanet Blackstone.

Ofisimde olmamalı.

Varlığımdan bile haberi olmamalı.

Masama doğru yürümeye devam ediyorum ve dizüstü bilgisayarımın not defterimi yüzeye yerleştiriyorum. Ona doğru ilerlerken gülümsüyorum ve içten içe, ofisimdeki varlığı karşısında boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştığımı görmemesini umuyorum.

Sadece çok para eden çok gizli dosyaları çaldığım için değil, aynı zamanda Susannah haklı olduğu için, adam seksi.

Siyah dalgalı saçları omuzlarına kadar iniyor ve boynunun etrafında kıvrılıyor. Koyu renk kirpikleri berrak yeşil gözlerinin bir kedinin gözleri gibi öne çıkmasını sağlıyor. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları ona kendine güvenen bir hava verirken, yontulmuş çene hattındaki hafif kirli sakal da sert bir dokunuş katıyor. Mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesi vücudunu sararak hem güç hem de kontrol çağrıştıran bir fiziği vurguluyor.

İçimdeki kaosa rağmen dış görünüşümü koruyarak ona yaklaşıyorum. "İyi akşamlar, ben Scarlett Monroe. Bu toplantıyla ilgili notlarımı kaybettiğim için özür dilerim, Monroe Güvenlik size nasıl yardımcı olabilir?" Elimi ona doğru uzatırken ses tonum profesyonelceydi.

Etkileyici bir gülümseme sunuyor ve ben hafif bir gerginlik hissetmekten kendimi alamıyorum. Sıcak eli benimkine kayıyor ve sıkıca kavlıyor. Elini sallamıyor, sadece tutuyor. "Bayan Monroe, ben

Blackstone," diyor, sesi yumuşak ve emredici, biraz da İrlanda aksanıyla. "Kısa süre önce etkileyici şirketiniz ve becerileriniz hakkında bir şeyler okudum. Ve bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

Hem eli hem de yumuşak sesi ve gülümsemesi, ona kesinlikle tepki vermemesi gereken parçalarını ısıtıyor. Bu hiç iyi değil.

Elimi hızla çekerek Susannah'nın kahvesini koyduğu oturma alanına doğru ilerliyorum. O da bana önden gitmemi işaret ediyor ve ben de oturma alanına doğru dönüyorum. Odaya girdiğimden beri yoğun yeşil gözleri beni terk etmedi ve kalbim hızla çarpıyor.

Ofisimdeki küçük oturma alanında küçük bir masayı çevreleyen üç sandalye vardı, bu yüzden aramıza tam bir sandalye koyma şansı yoktu. Oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve elbisem normalde toplantı masalarımın ve masalarımın altında saklı olan kalçama süründüğünde neredeyse anında pişman oluyorum.

Gözleri açıkta kalan tenime kayıyor. Malzemeyi kaydırmak için elimi dizimden aşağıya doğru uzatıyorum.

Dikkatini dağıtmayı umarak devam ediyorum. "Peki, size nasıl yardımcı olabiliriz Bay Blackstone? Şirketinizden haberdarım ve benimki gibi bir şirketin yardımına ihtiyaç duyacağınızı sanmıyorum."

Gözleri benimkilere dönerken mırıldanıyor. "Son zamanlarda iç güvenliğimizin eksik olduğunu fark ettim."

Sikeyim. Ben. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

Belli ki Noel partisine girdiğimi biliyordu ama dosyalarını çaldığımı biliyor muydu? Bunu bilmesi mümkün değil, kameraların beni çatı katında yakalamamasını sağlamak için çok titiz davrandım.

Declan Blackstone arkasına yaslandığında odadaki gerginlik hissediliyor, bakışları özenle hazırladığım cepheyi delip geçiyor. Beni inceliyor gibi görünüyor, gözlerindeki bilmiş parıltı tüylerimi diken diken ediyor. Gerçekten ne kadarını bildiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

İç güvenlik sorunları olduğunu iddia ediyor. Bu bir hile olabilir ya da benim ders dışı faaliyetlerimden gerçekten habersiz olabilir. Ne olursa olsun, dikkatli davranmalıyım.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyorum, şaşırmış gibi yaparak. "İç güvenlik hassas bir konudur Bay Blackstone. Kapsamlı bir soruşturma ve kesin çözümler gerektirir. Daha fazla ayrıntı verebilerseniz, en iyi hareket tarzını belirleyebiliriz."

Öne doğru eğiliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışlarındaki yoğunluk, onun kolayca kandırılabilir bir adam olmadığını açıkça ortaya koyuyor. İncelemesinin ağırlığını ve artık bana daha da yakın olan bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Kalbim daha da hızlı atıyor ve endişemi belli etmemeye dikkat ederek koltuğumun kenarına yapışıyorum.

Sırıtır, dudaklarının köşesi hafifçe kalkıyor, sanki beni nasıl etkilediğini tam olarak anlayabiliyormuş gibi. "Şirketiniz hakkında iyi şeyler duydum Bayan Monroe, ama şirketin arkasındaki kişiyle de ilgileniyorum. Bu yüzden tipik bir iş ortamının sınırları dışında buluşmayı öneriyorum. Tam olarak yarın akşamki Noel Yardım Balosu'nda."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir yardım balosu toplantı için ilginç bir seçim."

Kıkırdıyor, yumuşak sesi tenimde kadife gibi geziniyor. "İnsanların rahat ortamlarda kendileriyle ilgili daha çok şey anlattıklarını görüyorum. Ayrıca bu iyi bir amaç için. İş konularına girmeden önce insan olarak birbirimize bağlanıp bağlanamayacağımızı görmek istedim."

Ben cevap veremeden Declan daha da yaklaşıyor, parmakları bacağımın açıkta kalan derisine hafifçe değiyor. Nefesim kesiliyor ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Bu dokunuş içimde bir sarsıntı yaratıyor ve bir an için tüm profesyonel davranışlar kayboluyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor.

"Yarın gece kırmızı bir şeyler giy," diye mırıldanıyor, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı. "Sana daha çok yakışıyor."

Bu öneriye hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Zarifçe ayağa kalkmadan önce bir süre daha bakışlarımı tutuyor, ifadesi okunamıyor. Yakınlık bozuldu ve onun varlığının yokluğunu ani bir serin esinti gibi hissedebiliyorum.

"Yarın geceye kadar Bayan Monroe," diyor, sesi önceki iş adamı tavrına geri dönüyor. Başını sallayarak kapıya yöneliyor ve beni kalbim hızla çarparken ve dokunuşunun sıcaklığı hâlâ tenimde yankılanırken bırakıyor.

Şu anda giydiğim elbise yeşildi. Beni kesinlikle partisinde gördü.

Bölüm 4

AIDEN

O küçük fingirdek, soğukkanlı Declan'ı çoktan kızdırdı. Belli etmediğini düşünüyor olabilir ama ben onu herkesten daha iyi tanıyorum. Onun hırsızlığıyla ilgili küçük ayrıntılara ya da bunların eksikliğine takılıp kalmasını. Normalde hiçbir şey onun ulaşamayacağı bir yerde değilken, onun hakkında yüzeysel verilerden fazlasını nasıl bulamadığını. Ve o lanet resme bakışı.

İtiraf etmeliyim ki bu görüntü ve onun hakkında bildiklerim beni de bir pervane gibi ateşe çekti. Ama ben her zaman güzel şeylere ilgi duymuşumdur.

Ve güzel, küçük fingeşmeyi tanımlamaya başlamıyor. Kendimi onun tüm kıvrımlarına gömmek istedim.

Declan koltuğa oturmadan önce Mercedes'imın yolcu kapısının açılması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ama o arabanın ön camından dışarı bakmaya devam ediyor.

"Biraz sıcak görünüyorsun, Dec."

Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor ve ben de gülüyorum. Kardeşim beni tersleyene kadar ona takılmaktan zevk alıyorum, ki bu pek sık olmuyor. Aniden elini kaldırdığında ciddi olduğunu anlıyorum ve kahkahalarım anında kesiliyor.

Parmağıyla arabanın önünü işaret ettiğinde, mat siyah bir Mustang'in önünde bulunduğumuz binanın yeraltı otoparkından çıkışını izliyorum. Caddeye dönüp bizden uzaklaşırken aracı takdir ederek hafifçe mırıldanıyorum.

Görüş alanından çıktıktan sonra arabamı çalıştırıp onu takip ediyorum. Yakından takip etmeme gerek yok, nereye gittiğini biliyorum ve çok yakın olmak sadece alarma neden olur. Açıkçası polislerin birini bu kadar yakından takip edebileceklerini nasıl düşündüklerini bilmiyordum, çünkü bu bok sadece alarm zillerini yükseltiyor.

Declan telefonunu kulağına götürüyor. "Şimdi sana doğru geliyor... Tabii ki özel bir şey söylemedim, sadece ofisinde bulunmam bizim için her şeyi halletti... Yakında görüşürüz."

Telefonu ceketinin cebine geri koyduğunda sırtarak bana bakıyor. "Orada olmama verdiğin tepki bir süre daha hafızamda kalacak."

Vites değiştirirken sırtıyorum, onu hala görebiliyorum ama hız sınırını iyice zorluyor. Şehrin sınırına ulaştığımızda geri çekilmem gerekeceğini biliyorum ama o zamana kadar onun o muhteşem makineyle çalışmasını izleyebilmenin tadını çıkarıyorum.

"Bana onun bu kadar kolay kırılmadığını söyle... Eğer kırıldıysa bu neredeyse o kadar eğlenceli olmayacak."

Kıkırdıyor ve ona bakmadan bile, muhtemelen tüm karşılaşmayı zihninde yeniden canlandırıldığını biliyorum. "Hiç tereddüt etmedi bile. Yansımasına ve sonra da ona bu kadar yakından bakıyor olsaydım, yanlış kızı yakaladığımı düşünürdüm."

Detaylandırmasını bekleyerek ona bir bakış attım ve yüzündeki sırıttan haklı olduğumu anladım.

Normalde sakin, kontrollü ve analitik biryken onu bu kadar etkilenmiş görmek tuhaftı. Yine de onu bekledim; izin verirsem detayları paylaşacağını biliyordum ve uzun sürmedi. "Neredeyse korkunun ve paniğin kokusunu alabiliyordum. Gözlerinin hafifçe açılması, nefes alışının hızlanması. Ama hiçbir şeyi kaçırmadı, neden orada olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı, normal bir iş toplantısıymış gibi kendini tanıttı. Tüm bu süre boyunca güçlü durdu. Bu."

Şehrin sınırına ulaşmıştık, bu yüzden arabayı geri çektim ve tepelere doğru çıkmaya başladığımızda Mustang'in ışıklarının gözden kaybolmasına izin verdim. Yükseklerle tırmandıkça evler yayılmaya başlıyor ve ağaçlar daha sıklaşıyor.

Çok geçmeden ışıklarımı kestim ve yavaşlayarak durdum. Arabasının ilerideki evin garaj yolunda olduğunu görebiliyordum. Arazinin dışında çitler vardı ama eve olası tüm girişlerde güvenliği olduğunu garanti edebilirdim.

Penceremden gelen sesi zaten beklemiyor olsaydım, bu ses beni ürkütebilirdi, ancak Declan ve ben arabadan çıktık.

Bir figür yine gölgelerin arasından sıyrıldı ve bizi arabamın arkasında karşıladı. Hepimiz birbirimize benziyorduk ama Ronan benden ve Dec'ten biraz daha vahşi görünüyordu.

Siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve dağınık bırakmadığı zamanlarda, şimdi olduğu gibi ensesinde topluyordu. Benimkinin tam tersiydi; ben saçlarımı kısa tutuyordum. Üçümüze de annemizin yeşil gözleri miras kalmıştı ama Ro'nun gözlerinde ara sıra beliren çılgın bakışlar tamamen ona aitti.

Dec'e bir telefon uzatmadan önce ona bir bakış atıyor. "Aynen dediğin gibi yaptım. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için doğruca ona koştum."

Dec ekrana bakarken kıkırdıyor. Evin içindeki görüntüyü görebilmek için omzunun üzerinden eğildim.

"Espri anlayışı var. Elmaslar bir kızın en iyi arkadaşıdır derler."

Ro'da kasasını kontrol ettiği videodan başımı kaldırıp bakıyorum. "Bu video evin dışından çekilmiş gibi görünmüyor."

Ro'nun dudaklarına bir sırıtma yayılıyor ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa, videoyu nasıl aldığını bilmek istediğimden emin değilim.

Dec öyle bir ses çıkarıyor ki dönüp elindeki cihaza bakıyorum ve ağzımdan kaçan şaşkın kıkırdamaya engel olamıyorum.

Adrenalin paniğini beslemeyi bıraktığında, belli ki tamamen farklı bir yöne doğru hareket etmişti. Küçük fingerdek, ofisinde, kasasının saklı olduğu sanat duvarına sırtını dayamış bir şekilde dururken tüm kıyafetlerini tamamen çıkarmıştı.

Küçük ekrandan, bir elinin cömert göğüslerini kavrayıp sıkarken diğer elinin güzel kalçalarının arasından kayışını izliyorum.

"Onun ofisinde ikiniz arasında ne oldu?" Onun hareketlerini izlemeye devam ederken törpüledim, şimdi başka yere bakamıyorum.

Nerede olduğunu fark edip tökezleyerek odadan çıkarken ikimiz de inliyoruz. Dec Ro'ya baktı. "Lütfen bana seni ürkütücü kıyının da başka bir yere koyduğunu söyle."

Ro kıs kıs güler ve telefonu alır, cihazı geri vermeden önce birkaç kez dokunur. Dec derin bir minnettarlık sesi çıkarır.

Yatağına varmıştı ve bir Noel ziyafeti gibi yayılmış yatıyordu. Elleri bir kez daha göğsünde ve amındaydı ama şimdi daha fazla ayrıntı görebiliyorduk. Ro kamerayı nereye yerleştirdiyse tüm yatağı çekmek için mükemmel bir açı yakalamıştı, yüksekteydi, bu yüzden bir şekilde tavana yerleştirmeyi başardığını varsayıyordum.

Ro başka bir şeye dokunmak için uzanırken bir el ekranın görüntüsünü bir saniyeliğine kesiyor ve anında en muhteşem ses etrafımızdaki havayı dolduruyor. Yumuşak ve boğucu bir Noel müziği açmıştı.

arka plandaydı, ama bunun üzerinde onun nefes nefese inlemelerinin tatlı sesleri vardı.

Dec kendi parmaklarını ekranda kaydırıyor ve görüntü yakınlaşıyor, böylece kadının tüm vücudu ekranı kaplıyor. "İşte bu çok güzel bir amcık."

Yanıt olarak homurdanıyorum, kendi elim zaten sertleşmiş olan sikimi sıkmak için aşağı uzanıyor. Birbirimizin yanında son derece rahattık, bu yüzden onların önünde halletseydim umursamayacaklarını biliyordum, ama serbest bırakılmam için zaman ayırmadan önce eve gelene kadar beklemek istedim.

Öte yandan bizim küçük minx'in o kadar sabrı yok gibi görünüyor. Parmaklarının klitorisinin üzerinde hızla hareket etmesini, diğer parmaklarının meme ucunu sertçe sıkıp çekmesini izliyorum.

Demek o da biraz acıyı seviyor, bunu öğrendiğim iyi oldu.

İnlemelerinin ses tonundaki artıştan orgazmının peşinde olduğunu anlayabiliyorum. Kendi kendime merak ediyorum, acaba hiç yavaş gitmek, yapının tadını çıkarmak, bir süpernova gibi patlıyormuş gibi bir his yaratmak için zaman ayırdı mı?

Yine de, doruğa ulaştığında çıkardığı ses neredeyse okuldaki küçük bir delikanlı gibi pantolonumun içine dökülmeme neden oluyor ve elim pantolonumun içinden kendimi sertçe sıkıyor.

Dec homurtu ile inleme arasında bir ses çıkarıyor. Gözlerini yatağında nefes nefese yatan kadına dikmesinden ve dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlamasından zihninin hızla çalıştığını anlayabiliyorum.

Başını kaldırıp Ro'ya baktığımda, dudaklarındaki ağır bakış ve sırtış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Oh, yılın en harika zamanı..."

Bölüm 5

SCARLETTE

T Declan Blackstone ofisimin kapısından çıktıktan saniyeler sonra panik başladı. Sonunda güvenliğime ve USB'ye dokunulmadığından emin olduğumda, diğer duygular ziyareti bir gelgit dalgası gibi içime çarptı.

Çalınan dosyaları içeren USB güvenli bir şekilde saklanmıştı ve güvenlik önlemlerim sağlam görünüyordu. Yine de bu karşılaşma beni hiç beklemediğim bir şekilde savunmasız bıraktı. Tehlikenin heyecanı, kendi yargılarımı sorgulamama neden olan rahatsız edici bir çekicilikle karıştı.

Bakışlarının yoğunluğu, etrafımı saran baharatlı kokusu, teninin kısa süreli benimkine değmesi, içimde zonklayan ağrıyı dindirmeye çalışmamı sağladı.

Kısa sürdü ve yine de beni tatminsiz hissettirdi.

Bazı oyuncaklarımı çıkarmayı düşünmüştüm ama o noktada adrenalin üzerime çökmüştü ve sadece uyumak istiyordum.

Sabah yine de bir paranoya hissini beraberinde getirdi, bu yüzden bugün evden çalışmayı tercih ettim. Bu, Sue'nun günün son toplantısıyla ilgili sorularından kaçınmak gibi ekstra bir avantaj sağladı. Benim için de iyi oldu, çünkü gizli hayatınızı bilmeyen asistanınıza nasıl olur da 'ah bu sadece çok gizli belgeleri çaldığım ve muhtemelen beni öldürmek isteyen adam' dersiniz.

Bana sunduğu sağlıklı uyarılma dozu da şimdiye kadar tattığım en iyi şarap gibiydi.

Evet, Sue'nun tam olarak anlayacağından emin değilim.

Görevlerime odaklandığımda saatler su gibi akıp geçti ama düşüncelerim sürekli yaklaşan yardım balosuna geri dönüyordu. Davetiye zaten karmaşık olan bir duruma fazladan bir katman daha eklemişti. Ve Declan'ın gerçek niyetini çözemiyordum.

Onu ofisimde ilk gördüğümde, Sue'nun ertesi gün cesedime dönebileceğini düşündüm. Bana söylediklerinde beni ve yaptıklarımı bildiğini belli eden ince ipuçları vardı, ama sanki bunu açık bir davet olarak kabul ediyor gibiydi.

Kendimi bilinmeyen cazibesi ile yüzeyin altında gizlenen potansiyel tehlikeler arasında kalmış buldum. Blackstone kardeşler, kötü şöhretli bekârlar, kendi başlarına bir muammaydı. Genelde ilişkilendirdikleri kadınların kalıplarına uymuyordum -dergilerin kapaklarını süsleyen sıska, sarışın modeller.

Önümüzdeki akşam için hazırlanırken olasılıklar üzerinde düşünüyorum. Declan'ın önerdiği gibi kırmızı bir elbise seçerken, amaçları gizemini koruyan bir adam için giyinmenin ironisini görmezden gelemiyorum. Elbise vücuduma yapışarak göğüs dekoltelerimi ve kalçalarımı ortaya çıkarıyor ve parıldayan kırmızı yansımaya her bakışım bana Declan'ın parmaklarının uyluğuma kısa dokunuşunu hatırlatıyor.

Beklenti ve endişe içimi doldurdu. Dikkatle koruduğum hayatımın gidişatını değiştirebilecek bir tuzağa mı yoksa tesadüfi bir karşılaşmaya mı girdiğimi düşünmeden edemiyordum.

Derin bir nefes alarak kendime oynamayı seçtiğim oyunu hatırlattım. Yardım balosunda beni ne bekliyor olursa olsun, sırlar ve gölgeler dünyasında beni ayakta tutan aynı dirençle bununla yüzleşecektim.

Yardım balosuna ev sahipliği yapan balo salonu zarif süslemeler ve ışıltılı ışıklarla bezenmişti. Konuşmaların uğultusu klasik Noel müziğinin yumuşak melodileriyle karıştı.

Neredeyse anında Declan Blackstone kalabalığın arasından çıktı, bakışları omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderen bir yoğunlukla benimkini buldu. Kendinden emin adımlarla yaklaştı, gözleri kıvrımlarıma yapışan kırmızı elbisemdeydi. "Bayan Monroe, kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz," dedi dudaklarında ince bir sırıtişla.

İltifatını ince bir gülümsemeyle kabul ediyorum. Çok pahalı ve özel dikim siyah bir takım elbise içinde harap olmuş görünüyor.

"Teşekkür ederim Bay Blackstone," diye cevap verdim, uzun zaman önce mükemmelleştirdiğim maskemi koruyarak. Aramızdaki gerilim hissediliyordu, konuşulmayan diyalog Noel müziğinin tınıları altında yankılanıyordu.

Her birimizi hoş sözlerle ve sezon için iyi dileklerle selamlamak isteyen diğer konuklar tarafından sözümüz kesiliyor. Dördüncü seferden sonra Declan bana döndü. "Kalabalıktan biraz kaçmaya ne

dersin? Belki bir içki içeriz?"

Kalabalıktan uzaklaşıp daha تنها bir bara doğru yürüyoruz ve o barmenle konuşmak için öne çıkıyor. Birkaç dakika sonra dönüp bana bir kadeh kırmızı şarap uzatıyor, koyu kırmızı sıvı elbisemin tonuyla mükemmel bir uyum sağlıyor.

Bir elinde kendi viskisi, boş elini sırtıma götürüyor ve beni pek de ince olmayan bir şekilde تنها bir balkona yönlendiriyor.

Balkona çıktığımızda, gecenin serin havası tenime değerek ekstra bir yoğunluk katıyor. Aşağıdaki şehrin ışıkları uzaktaki yıldızlar gibi parıldıyor ve arkamızdaki partinin yumuşak mırıltısı rahatlatıcı bir fon sağlıyor.

Declan'ın sırtındaki eli, beni korkuluklara doğru yönlendirirken ince ama emredici bir hareketti. Sessiz balkon, içerideki şenlikli kaostan uzaklaşmamızı sağladı ve bir an için kendi dünyamızda var olduğumuzu hissettik.

Şehrin ışıkları altımızda yayılıyor ve büyüleyici bir fon oluşturuyor. Declan korkuluklara yaslanmış, bakışlarını ufuk çizgisine sabitlemiş. "Ne manzara ama," diyor, sesinde bir takdir ifadesi var.

Kırmızı şaraptan bir yudum alıyorum, kadifemsi zenginliği dilimde dans ediyor. "Ve oldukça iyi bir içki seçimi," diye espri yapıyorum, tercihlerimle kusursuz bir eşleşme olduğunu kabul ederek.

Declan'ın bakışları bana dönüyor, şehrin ışıkları gözlerine yansıyor. "Ayrıntılar, Bayan Monroe," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Tüm farkı onlar yaratır."

Ben de onun şakacı tonuna uyarak sırıtıyorum. "Ah, ayrıntılar. Hayata lezzet katan küçük şeyler." Elimdeki şarap kadehiyle bir işaret yapıyorum. "Mesela bunun gibi. Çok az tanıdığı bir kadın için mükemmel içkiyi bilen bir adam. Etkileyici."

Declan kıkırdıyor, alçak, baştan çıkarıcı bir ses. "Sen çözülmeye değer bir gizemsin, Scarlett Monroe."

Sözlerinin heyecanını, şakalaşmamızın altından akan cazibeyi inkâr edemezdim. "Peki ya sen Declan Blackstone? O sakın dış görünüşünün ardında gizli bir gizem var mı?"

Daha yakına eğiliyor, şehrin ışıkları gözlerinde bir parıltı yaratıyor. "Belki, ama bazı sırlar zamanı geldiğinde keşfedilmek içindir."

Declan'ın yanıtı havada asılı kaldı, vaat ve biraz da tehlikeyle doluydu. Sözcüklerin dansı devam etti, sıradan şakalaşmalarımızın ötesinde derinliklere işaret eden, dikkatle koreografisi yapılmış bir değiş tokuş.

Bakışları benimkilere kilitlendi ve o yüklü anda bir adım daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe azalıyor ve ben onun varlığının sıcaklığını ve gücünü hissediyorum.

"Ama bir fikrim var," diyor Declan, sesi şehir seslerinin fonunda yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Onları deneyimleyebilecekken neden gizemler hakkında konuşalım ki?"

Bölüm 6

SCARLETTE

Bönerisini anlamama fırsat vermeden, bir elini bana doğru uzatarak usulca yer değiştiriyor. "Dans etmek ister misiniz, Bayan Monroe?"

Şaşkınlık içimde titreşiyor. "Dans mı? Tam burada, balkonda mı?"

Declan'ın kendinden emin sırtı hiç değişmiyor. "Neden olmasın? Bütün gece konuların etrafında dans edip durduk. Gerçek bir dans, kelimelerin ifade edemediği şeyleri ifade etmenin mükemmel bir yolu olabilir."

Sanki onun sözsüz davetine kulak veriyormuşuz gibi, aşağıdaki balo salonundan gelen müziğin yumuşak tınları bize ulaşıyor. Ritmik bir melodi, dansa katılmamız için söylenmemiş bir işaret.

Declan cevabımı beklemeden benim şarap kadehimi ve kendi viski kadehini alıp yakındaki bir masaya koydu. Sonra elimi tutuyor ve beni yavaş, samimi bir dansın içine çekiyor. Balkon bizim özel sahnemize dönüşüyor, aşağıdaki şehir ışıkları Declan ve benim aramdaki dansa sadece seyirci kalıyor. Müzik bizi kucaklıyor, yumuşak ritmi adımlarımıza rehberlik ediyor.

Sessiz dansımızda sallanırken, Declan'ın sırtındaki eli somut bir bağlantı yaratıyor. Parmaklarının açıkta kalan tenime değen yumuşak sıyrıkları içime bir ürperti gönderiyor. Dokunuşu kendinden emin, her hareketi kasıtlı ve eli beni daha da yakınlaştırıyor, sert vücudu benimkine kusursuz bir şekilde şekil veriyor.

Takım elbisesinin siyahı, elbisemin canlı kırmızısıyla keskin bir tezat oluşturuyor ve kumaşın kumaşa çarpma hissi yakınlığımızın farkındalığını artırıyor. Her adım, her ince dönüş bizi

yakınlaşır ve dans, sınırların ince bir keşfi haline gelir.

Gecenin keskin havası, baş döndürücü atmosfere katkıda bulunan baharatlı, sarhoş edici bir koku olan kolonyasının bir ipucunu taşıyor.

Dansımızın son notaları gecenin içinde kaybolurken Declan'ın gözlerinde kalıcı bir yoğunluk var. Gülümsüyor, dudaklarının kenarlarında yırtıcı bir kıvrım oynuyor. "Kollarıma tam oturdun, Scarlett," diyor bakışlarını sabit tutarak.

Gülümsemesine kaşlarını kaldırarak karşılık veriyorum, düşüncelerimin kıyısında dans eden bir yorumu bastıramıyorum. "Şu gülümsemen," diyorum, "neredeyse bir kurdunki gibi, kurnaz ve sinsi."

Gülümsemesi derinleşiyor, gözlerinde bir parça eğlence var. "Her zamanki gibi gözlemcisiniz Bayan Monroe. Kurt çok uygun bir benzetme. Size Küçük Kırmızı Başlıklı Kız demeye başlayayım mı?"

Aramızdaki gerilim tehlike ve entrika karışımıyla titreşirken bir kıkırdama duyuyorum. "Bir kurt tarafından kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu hiç hatırlamıyorum Bay Blackstone. Ayrıca, ormanda kendi başımın çaresine bakabilirim."

Declan'ın bakışları benimkilere dikilmişti, kurt gibi gülümsemesi devam ediyordu. "Bundan hiç şüphem yok. Belki de asıl macera ormanda başlar. Diyelim ki Küçük Kırmızı yanlış kulübeye girdi. Büyük kötü kurtlar onu canlı canlı yemeli mi yoksa bırakmalı mı?"

Sorusu yüzeyin ötesinde katmanlar içeriyor ve ilgimi çekmeden edemedim. "Ne tür bir 'yemekten' bahsettiğinize bağlı, ama eminim her iki senaryonun da arkasında durabilirim."

Yanıt olarak kıkırdıyor, gözlerinde hâlâ bir mizah parıltısı dans ediyor. Sıcak ve sert parmakları dikkat dağıtıcı bir şekilde sırtımın derisine sürtünerek tüm vücuduma ısı yayıyor.

"Ya Kızıl ihtiyacı olan şeye zaten sahipse ve büyük kötü kurtlar onun kokusunu bile almadan kaçarsa?" Ses tonum meydan okuma ve eğlencenin ince bir karışımını taşıyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ve soruyu kışkırtıcı bir teklife dönüştürüyor.

"Evet, oldukça eminim."

Birden kendimi ona sıkıca bastırılmış buluyorum. Yüzü yaklaşıyor, nefesi boynumu sıyrıyor ve dudakları kulağımın kabuğuna yumuşakça sürtünüyor.

"Kurtların kokunu aldığından ve artık ihtiyacın olan şeye sahip olmadığından eminim," diye mırıldanıyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları dansımız sırasında dinlendikleri sırt derime sıkıca saplanıyor. Anlık bir direnişten sonra bırakıyor ve ben de hem bedenimin dokunuşuna hem de zihnimin sözlerine verdiği tepkiyi maskeleyemeye çalışarak uzaklaşıyorum.

Yüzünde beliren vahşi sırıtış kalp atışlarımı hızlandırıyor. Kaçmak, eve dönmek ve USB'nin güvenliğini sağlamak için acil bir ihtiyaç beni kavıyor. Yine de, onun ilgisinin ağırlığı altında hareketsiz kalmış gibi hissediyorum.

Declan bir elini uzatıyor, parmakları tenimde kayıyor. Boğazımı kavrayarak yüzlerimiz birbirine çok yaklaşıp kadar beni kendine doğru çekiyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve tüm vücudumu karıncalandırıyor.

"Bir dahaki sefere, küçük kırmızı."

Aniden serbest bırakılınca, geri çekilişini izliyorum, duyumların kasırgasıyla şaşkına dönüyorum ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

İçimi kemiren bir aciliyet duygusuyla eve koşuyorum. Dans aklımdan çıkmıyor ama USB'nin güvenliğini sağlama ihtiyacı öncelik kazanıyor.

Evime ulaştığımda ellerim hafifçe titreyerek anahtarları ve güvenliğini kurcalıyorum. İçeri girdiğimde, loş ışıklar tanıdık çevreye ürkütücü bir parlaklık yayıyor. Declan'ın gidişinden sonra başlayan panik her geçen saniye daha da artarken, tek bir amaçla mekanda geziniyorum. Zihnim olası senaryolar arasında

koşuşturuyor ama düşüncelerimin kenarlarını bir batma hissi kemiriyor. Aceleyle ofisime gidiyorum,

kulaklarımdaki kalp atışları diğer tüm sesleri bastırıyor. USB'nin saklandığı kasayı gizleyen elmas

kraliçesi tablosu önümde iri bir şekilde beliriyor. Kenara çekiyorum,

Altındaki kasanın soğuk metalini ortaya çıkarıyor.

Kodu girip parmak izlerimi tarattıktan sonra kapıyı açıyorum ve içime bir korku çöküyor. Bir zamanlar içinde değerli USB'nin bulunduğu kasa şimdi boş bir şekilde bana bakıyor. Panik, ürpertici bir kesinliğe dönüşüyor ve durumun ağırlığı midemin çukuruna yerleşiyor.

İçimde sayısız duygu dalgalanıyor; öfke, korku, inançsızlık. Onu almayı nasıl başarmıştı? Dans, şakalaşma, hepsi özenle hazırlanmış bir dikkat dağıtma oyunu gibiydi ve ben de tuzağa düştüm.

Şok ve öfke içinde yakındaki bir masanın üzerinde masumca duran bir vazoya uzandım, döndüm ve uzaktaki duvara çarpana kadar odanın diğer ucuna fırlattım. Ama dikkatim çoktan o manzaradan uzaklaşmış ve masama yaslanmış adamın irkiltici yeşil gözlerine kaymıştı. Ve bana doğru tuttuğu silaha.

O kıkırdarken gözlerim açılıyor. "Öfke, öfke, *gadaí beag*."

Bölüm 7

SCARLETTE

Aldığım her derin nefeste elbisemin göğsüme doğru çekildiğini hissedebiliyorum. Kalbim zaten hızlı atıyor, ama Ronan Blackstone'u ofisimde bana doğrultulmuş bir silahla görmek de yardımcı olmuyor.

Sanırım bunu beklemeliydim. Artık dosyaları geri aldılar, dolayısıyla imparatorluklarına yönelik tehdidi ortadan kaldırmalarını engelleyen hiçbir şey yok.

"Yani benim dikkatimi dağıtırken seni onu almaya mı gönderdi?" Kendimi bu kadar aptalca ihanete uğramış hissettiğim için sinirleniyorum.

Sırıtsı dudaklarında genişliyor. "Onun beni göndermesi hiç önemli değildi, biz bir takımız. Birbirimizin uzantısı gibiyiz. Sadece biraz farklı kişiliklere sahibiz."

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Haklı, birbirlerinin uzantısı olabilirler, birbirlerine ikizden daha çok benziyorlar. Neredeyse üçüz olacak kadar benzer göründüklerini biliyordum ama değiller. Hepsi de kendi iyilikleri için fazla yakışıklı görünüyordu. Ronan'ın saçları Declan'inkinden çok daha uzundu ve şu anda ensesinde toplanmıştı.

Kıyafetleri Declan'la tam bir tezat oluşturuyordu. Dar siyah bir kot pantolon, siyah bir gömlek, deri ceket ve motorcu botları giymişti. Loş ışıktaki USB'nin kıyafetlerinin neresinde saklandığını seçemiyorum.

Tekrar kıkırdar, silah hâlâ elinde sabit durmaktadır. "Oh, *binneas*, zahmet etme. Artık sürücüm yok, sen daha balkona adımını atmadan Aid onu aldı."

Öfke bir kez daha içimde alevleniyor. "Peki neydi o zaman, benimle oyun mu oynuyordu?" Soruyu ona tükürdüm.

Ronan'ın kıkırdaması odada yankılanıyor, sırtışı hiç değişmiyor. "Seninle oynamak mı? Oh, genç kız, yanlış anladın." Silahını hafifçe indiriyor, gözlerindeki parıltı farklı bir oyunu ortaya çıkarıyor. "Declan seninle oynuyordu. Oynamak üzereydi ama düşündüğün şekilde değil."

Şifreli sözlerini çözmeye çalışırken içimde kafa karışıklığı ve öfke boğuşuyor. Hava gerginleşiyor ve durumun ağırlığı boğucu bir örtü gibi üzerime çöküyor.

"Şimdi, Scarlett," diye devam etti Ronan, yüzündeki sırtış hiç değişmeden. "Hâlâ o güzel kırmızı elbiseyi giyiyorsun. Kendini daha rahat hissetmeye başlamanı öneririm."

Rahat ses tonu ve elindeki silahın birleşimi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Söylediklerini düşünürken nefeslerim hızlanıyor, elbisem rahatsız edici bir şekilde üzerime yapışıyor.

Loş ışık Ronan'ın yüzüne gölgeler düşürüyor, o orada dururken korkunç bir varlık, sırtışı avını izleyen bir yırtıcıyı andırıyor. İtaat etme zorunluluğu direnme içgüdümle çatışıyor, ama silahın soğuk gerçekliği her türlü itirazı uzak tutuyor.

"Ben kimseden emir almam," diye karşılık veriyorum, sözlerime meydan okuma karışıyor, ancak silah taşıyan Blackstone karşısında bu kabadayılık zayıf kalıyor.

Ronan'ın kahkahası odanın içinde çınladı. "Ah, Scarlett, meydan okuma noktasını geçtik. Görüyorsun, bu farklı bir dans türü."

İlerliyor, silahı hâlâ tehditkâr bir varlık. Zihnim bir kaçış planı için koşturuyor ama ofisimin dar alanında seçenekler sınırlı görünüyor.

"Elbiseni çıkar," diye emrediyor, neşenin yerini itaatsizliğe izin vermeyen sert bir tavır alıyor.

Öfke ve sıcaklığın sınırı içimde çarpışıyor, ama boyun eğmeye başlıyorum, parmaklarım kumaşı karıştırıyor.

Oda, sadece fermuarın aşağı kayma sesiyle bozulan tedirgin edici bir sessizlikle yankılanıyor.

Elbise yumuşak bir hışırtıyla yere düşüyor, ayaklarımın etrafında toplanıyor ve beni iç çamaşırlarımla güvenle ayakta bırakıyor. Ronan'la gözlerimi kilitliyorum, yüzeyin altında çalkalanan kırılğanlığı göstermeyi reddediyorum. Takdir dolu bakışları önündeki manzaraya takılıyor, ortaya çıkan güç oyununun sessiz bir kabulü.

"İşte bu bir manzara," diyor, sesinin alçak tınısı eğlence ve arzu karışımıyla yüklü. Oda küçülmüş, hava gerginleşmiş gibi görünüyor.

Gölgeler açıkta kalan tenimin üzerinde titreşiyor ve bakışlarının ağırlığının arttığını hissedebiliyorum. Bir sonraki emri, yüklü sessizliği kesiyor. "Şimdi, iç çamaşırı, genç kız. Topukluları bırak."

Bir an tereddüt ediyorum, direniş hala içimde kaynıyor, ama silahın varlığı bana tehlikeli durumu hatırlatıyor. Yavaşça itaat ediyorum, ayakta durana kadar iç çamaşırlarını parça parça soyuyorum

önünde sadece topuklu ayakkabılarla. Loş ışık açıkta kalan formuma ince bir parlaklık veriyor ve Ronan'ın gözleri yırtıcı bir açlıkla manzarayı izliyor.

"*Cailín maith*" diye talimat verirken sesi sabit, neredeyse sıradan. Şimdi *Binneas*, sandalyelerden birine otur ve yüzünü bana dön."

"Neden?" Sesimde inatçılık ve şaşkınlık karışımı bir tonla soruyorum.

Ronan sırtlıyor, silah şimdi elinde rahatça duruyor. "Dün gece bize iyi bir gösteri sundun. Sanırım daha iyisini hak ediyorum, sence de öyle değil mi?"

Sözleri karşısında gözlerim kısılıyor, farkına varıyorum. "Beni izledin mi?"

"Evet," diye itiraf ediyor, hiç çekinmeden. "Ve bu gece, en ön sıradan izlemek istiyorum."

Bu ima karşısında kaşımı kaldırıyorum. "Bana dokunmayacak mısın?"

Tekrar kıkırdar, sesi alçaktır. "Seni kırabilirim, *Binneas*. Ve hiçbir şey söylememiş olsa da, kardeşim o amcığa ilk dokunan olmak istiyor. Şimdi, otur. Otur. Otur."

Ronan'ın karşısına geçip oturduğumda sandalyenin serin derisi aşırı ısınmış tenimle keskin bir tezat oluşturuyor. Odadaki hava yüklü, bakışlarının yoğunluğu soğukkanlılığımı korumamı zorlaştırıyor.

"Dizlerini aç," diye emrediyor, ses tonundaki rahatlık açık taleple çelişiyor. İsteksizliğim ince bir tereddütle kendini gösteriyor, ama silahın parıltısı keskin bir hatırlatma görevi görüyor. Yavaşça itaat ediyorum, incelemesinin ağırlığının arttığını hissediyorum.

Hiç tanımadığım, sadece hakkında bir şeyler okuduğum bu adam için teşhir edilmekten dolayı vücudum ateş gibi kızarıyor.

Açıkta duran amımı görünce gözleri kararırken yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Ne kadar iyi bir kız."

Övgüye karşılık olarak bacaklarımı daha da açıyorum, kalçalarım koltuğun kenarına yaklaşıyor ve sırtımı daha da kavisli hale getiriyorum.

Ronan'ın sarsılmaz bakışlarını üzerimde tutarken oda gerginlikle doluyor, içimde beklenmedik bir güçlenme dalgası dolaşıyor. Loş ışık tenimde dans eden gölgeler oluşturuyor ve onun onayının ince sesleri beni teşvik ediyor.

Arzuyla kararmış gözleri formumun hatlarını izliyor ve bu tehlikeli adam üzerinde belirli bir etkiye sahip olduğumu bilmek, itaatkârlığının yüzeyinin altında bir meydan okuma kıvılcımını ateşliyor.

"Bana daha iyi bir gösteri yap, *Scarlette*," diye emrediyor, sesi alçak ve talepkâr.

Bölüm 8

SCARLETTE

Ronan'ın bakışları sabit kalır ve dudaklarında yırtıcı bir gülümseme belirir. "Şimdi, güzel parmaklarını kullan. Bana kendini nasıl tatmin ettiğini göster, *Binneas*." Sözlerindeki meydan okuma, içimizdeki çelişkili duyguları harekete geçiriyor.

ama bakışlarının ve elindeki silahın ağırlığı beni itaat etmeye zorluyor.

Parmaklarım ölçülü bir dikkatle kalçalarımın sıcak derisi boyunca yavaş ve dolambaçlı bir yol izliyor. Oda düdüklü tencere gibi, Ronan'ın bakışlarının yoğunluğu havada asılı duran hissedilir bir gerilim yaratıyor.

Parmak uçlarım iç uyluklarımın tepesine yaklaştığında, içimden bir ürperti geçiyor. Sonunda parmaklarımın amıma dokunmasına izin veriyorum, temas duyularıma elektrik çarpmasına neden oluyor. Ronan'ın gözleri kısılıyor, her hareketimi izlerken bakışlarında dile getirilmeyen bir memnuniyet belli oluyor.

Kendi zevkimin ince sesleri yüklü atmosferle karışıyor ve kapalı alanda yankılanan yumuşak bir müzik yaratıyor.

Ronan'ın alçak ve emredici sesi sessizliği bozdu. "İşte bu Scarlett. Nasıl zevk aldığını göster bana. Kendini tutmak yok, *Binneas*."

Hiç şu anda olduğum kadar tahrik olmamıştım. Uyarılmam içimde zonklayan bir ritim yaratıyor, klitorisim zaten dokunulmak için ağrıyor. Doruk noktama ulaşmam uzun sürmez.

Parmaklarımın kendime karşı hareketi kasıtlı ve alaycı. Yavaş, ritmik bir hareketle amımın hatlarını

izliyor, dokunuşumun ortaya çıkardığı sıcaklığın ve ıslaklığın tadını çıkarıyorum. Parmak uçlarım

durgun daireler çiziyor, klitorisime geri dönmekten önce ara sıra içeri dalıyordu.

Ronan'ın sesi havayı yararak parmaklarımın ritmini bozuyor. "Ama klitorisine dokunma, *Binneas*. Henüz değil."

Ronan meydan okurken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde hareket eden parmaklarım, en çok ağrıyan noktadan kaçınarak amımın kenarlarını kızdırıyor. İnkâr, her dokunuşu daha yoğun hale getiriyor, daha fazlası için umutsuz bir ihtiyaç yaratan tatlı bir işkence.

Oda elektrikleniyor, benim muhtaç inlemelerim ve kalçalarım sallanmaya başladığında deri sandalyenin ince gıcırtilarının karışımı bir şehvet senfonisi yaratıyor. Ronan'ın gözleri üzerimde kilitli kalıyor, yırtıcı sırtışı yönettiği bu gösterinin her anından zevk aldığını gösteriyor.

Vücudum isyan ediyor, kalçalarım doğrudan bir dokunuş için eğiliyor, ama Ronan'ın bakışlarının ağırlığı. Beklenti artıyor, alay beni zevkin sınırına itiyor.

Tam eşiğine gelmişken Ronan'ın soğuk ve buyurgan sesi havayı yarıyor. "Dur, *Binneas*."

Parmaklarım hareketin ortasında donuyor ve doruk noktası geri çekilip beni uçurumda asılı bırakırken hayal kırıklığı içinde inliyorum. Ronan'ın bakışları beni esir alıyor, bakışlarının yoğunluğu tatmin edilmemiş acıyı artırıyor.

"Umutsuz görünüyorsun, Scarlett," diye yorumladı, sesinde biraz eğlence vardı. "Şimdi, yeniden başla.

Ama unutma, klitorisine dokunmak yok."

Hayal kırıklığı ve beklentinin bir karışımıyla parmaklarımın hareketine devam ediyorum. Ritmimi tekrar buluyorum, yenilenmiş bir aciliyetle amımın yumuşak kıvrımlarını izliyorum. Ronan izlerken vücudum gerginlikle zonklıyor, memnuniyeti yırtıcı gülümsemesinin derinleşmesiyle belli oluyor.

Ronan'ın alçak bir mırıltıya dönüşen sesi, zaten hassas olan tenimi ipek gibi okşuyor. "Sesin iyi geliyor, *Binneas*, ama daha fazlasını istiyorum. Çaresizliğini, kurtulmak için yalvarışını duymak istiyorum. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster bana."

İçimden bir uyarılma ve kırılganlık karışımı akıyor. Parmaklarımın ritmi bir an duraksıyor, farkına varıyorum. Ronan'ın arzusu sadece inlemelerle tatmin olmuyor; çaresizliğin derinliklerinden dökülen ham, filtrelenmemiş ihtiyacı arzuluyor.

Sertçe yutkunarak hareketlerime devam ediyorum, parmaklarım amımın yolunu izliyor. Oda çaresizliğimin sesleri için bir sahne haline geliyor, her hareket serbest bırakılmak için bir yalvarış. İnemeler çaresiz fısıltılara dönüşüyor ve kendimi onun istediği kelimeleri söylemenin eşiğinde buluyorum.

Ronan'ın karanlık ve kadifemsi sesi yankılanıyor. "Seni duymak istiyorum, Scarlett. Ne kadar çaresiz olabileceğini duymak istiyorum. Bunun için yalvar."

Emrindeki yoğunluk, içimdeki nabız gibi atan sıcaklığın daha da farkına varmamı sağlıyor ve artan hazzın serbest bırakılma ihtiyacıyla karıştığını hissediyorum. Hareketlerim daha düzensiz, daha çaresiz hale geldikçe muhtaç bir inilti çıkarıyorum. Parmaklarım kayıyor ve amımın ıslaklığıyla alay ediyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, sesim özlemin ağırlığını taşıyor. "Lütfen, Ronan."

Yırtıcı bakışları benimkilere kilitlenirken oda merak içinde bekliyor. Yalvarışıma boyun eğdiğimde, sesimdeki çaresizlik odanın sınırları içinde yankılanırken memnuniyeti hissediliyor.

"Daha fazla," diyor, ses tonunda bir memnuniyet belirtisi var. "Ciddiymişsin gibi yalvar."

Uyarılma ve boyun eğmenin güçlü bir karışımının etkisiyle, çaresizliğin sesime sızmasına izin verdim. "Ronan, lütfen, buna ihtiyacım var. Boşalmam lazım."

Yırtıcı gülümsemesi genişliyor ve gösterinin tadını çıkararak arkasına yaslanıyor. "İşte bu, *cailin maith*. Arzuladığın zevk için yalvar. Ne kadar istediğine beni inandır."

Devam ediyorum, parmaklarım çaresizce ihtiyacım olan yere dokunmadan dönmeye devam ederken kelimeler umutsuz bir yalvarışla yuvarlanıyor. "Ronan, lütfen, izin ver... Boşalmam gerek. Buna çok ihtiyacım var."

Ben çaresiz yalvarışlarımı dile getirdikçe Ronan'ın gülümsemesi derinleşiyor, arzum üzerinde kurduğu kontrolden duyduğu memnuniyet açıkça belli oluyor. Kasıtlı bir yavaşlıkla yanıma geliyor, gözlerindeki ham arzu sesimdeki ihtiyaçla eşleşiyor.

Tek kelime etmeden kemerini çözüyor ve sertleşmiş sikini çıkarıyor. Hava yeni bir gerginlikle çatırdarken, hâkimiyet damlayan bir sesle, "Üzerine tükür, Scarlettte," diye talimat veriyor.

Emrinin manyetik çekimine kapılarak itaat ediyorum, tükürüğüm sikinin üzerinde parlıyor. Ronan'ın bakışları benimkileri tutuyor, memnuniyeti gözlerinden okunuyor.

"Kullan onu," diye emrediyor ve diğer elimi uzunluğunun etrafına sarması için yönlendiriyor. Zevk ve kontrolün birleşimi, ritmi dikte ettikçe yoğunlaşıyor, her hareket hesaplanmış bir hakimiyet gösterisi.

Parmaklarım onu kavıyor ve elimin amımın üzerindeki hareketlerine uygun bir ritimle okşamaya başlıyorum.

İnliyor. "İşte bu, bana boşalmak için ne kadar çaresiz olduğunu, benim için ne kadar boşalmak istediğini göster."

Sözleri durumun yoğunluğunu artırıyor, elimin onun siki üzerindeki hareketlerini kendi zevkimin ritmiyle senkronize ettiğimde gerilim artıyor. Ronan onaylarcasına homurdanıyor, gözlerinde karanlık bir memnuniyet parlıyor.

"Daha sert sık," diye emrediyor, sesindeki baskınlık içimde bir teslimiyet sarsıntısı yaratıyor.

Kavrayışım onun etrafında sıkışıyor ve tekrar inliyor, benim zevkim üzerinde sahip olduğu kontrolün tadını çıkarıyor.

Ortak inlemelerimizin korusu zirveye ulaştığında, Ronan, gözlerinde vahşi bir bakışla, boşalırken derinden inliyor ve kendi salınımını parmaklarında yakalıyor.

"Şimdi, *Binneas*," diye talimat veriyor, sesi alçak ve talepkâr. "O klitorise dokun. Benim için boşal."

Komut havada asılı kalıyor ve itaat ve özlem karışımıyla sonunda parmaklarımın zonklayan klitorisime ulaşmasına izin veriyorum. Sıkmadan önce daireler çizerek ovuyorum. Dokunuş elektrik gibi, beni sarsıyor ve koltuğa daha sert yaslanmama neden oluyor. Ronan, onun düzenlediği zevke yenik düşmemi açlıkla izliyor.

Doruk noktam üzerime çöktüğünde haykırıyorum ve Ronan anı yakalayıp dölle kaplı parmaklarını ağzımın derinliklerine itiyor. Tadı beklenmedik bir tuzlu ve tatlı karışımı ve parmaklarının etrafında inliyorum, seslerimiz odada yankılanıyor.

Ronan, gözlerinde yırtıcı bir memnuniyetle, hızla kendini uzaklaştırıyor ve silahını kılıfına sokuyor. Sırtarak eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor. "İyi bir gösteri yaptın, *gadaí beag*. Hoşuma gitti. Yakında tekrar görüşeceğiz." Sözleri havada asılı kalıyor, beni hem heyecanlandıran hem de huzursuz eden bir vaat.

Gölgelerin arasında kaybolmadan önce son bir kez daha bakıyor ve beni paylaştığımız samimiyetin kalıntılarıyla odada yalnız bırakıyor.

Ve boş bir kasa.

Bölüm 9

SCARLETTE

"N Ah canım, sabahın erken saatlerinde ateşli erkeklerle buluşacaksan yaşlı bir kadını uyarman gerekir. Kahve hazırlayacak zamanım bile olmadı. Ya da yüzümü."

Ofisime doğru hızlı adımlarla ilerlerken Sue'nun sözleri beni yolumda durdurdu. Zihinsel olarak Blackstone ismine küfrediyordum ve bu, tabiri caizse Noel pastasının üstüne meşhur kirazı ekliyor gibiydi.

Yorum yapmak için ağzımı açtım ama vazgeçtim. Son yirmi dört saat beni sinirli bir duruma sokmuştu ama bunun acısını Sue'dan çıkarmak adil değildi. Hincımı ofisimde uygun bir şekilde bekleyen Blackstone'dan çıkarmam gerekiyordu.

Yüzümden bir şeyler okunuyor olmalı ki gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Telefonlarınızı tutayım, olur mu?"

Ona minnettar bir gülümseme göndererek ofisime doğru ilerliyorum, içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Karşımdaki manzara beklediğim gibi değil ve yolda zihnimde hazırladığım kelimeler dilimde canlanıyor.

Şu anda ofis koltuğumda uzanmış ve ayaklarını masama dayamış olan adamdan gürültülü bir kahkaha geliyor. "Farklı bir Blackstone mu bekliyordun?"

Yüzeyin altında fokurdayan hayal kırıklığıyla bir karşılık veriyorum. "Üç Blackstone kardeşin de dikkatini çekecek ne yaptım ben?" Kızgınlığım devam etse de en tatlı sesimle şaka yapıyorum.

Çünkü siktir et, zaten dosyalarını geri almışlardı. Neden hâlâ benimle uğraşıyorlardı?

Aiden başını geriye atıyor ve bir kahkaha daha atıyor. Göğsünde hareket eden kasları, boynunun uzun çizgisini ve adem elmasını göstermesi beni daha da sinirlendiriyor.

Gözleri hâlâ muziplikle parlayarak bana bakıyor. "Oh, ne yaptığını çok iyi biliyorsun, *gadai beag*. Ben kardeşim gibi değilim, lafı dolandırmam ya da süslü kelime oyunları oynamam. Ama dürüst olalım, dolambaçlı yoldan gitmiş olsaydın bile, yollarımız kesiştiği anda kendimizi burada bulacaktık."

"Bundan şüpheliyim, sarışın modellere pek uymuyorum," diye alay ederek onun ofis koltuğunda oturduğu yere doğru yürümeye devam ediyorum, çantamı koltuğun yanına koyuyorum ve ayaklarını masamdan itiyorum.

Elleri öne doğru fırlayıp kalçalarımı kavradığında hazırlıksız yakalanıyorum. Hızlı bir hareketle, açık kalçalarının arasında durana kadar beni daha da yaklaştırdı. Bu yakınlık sinir bozucuydu.

Bugün siyah bir kalem etek ve yeşil saten bir bluz giyiyorum ve bu renk, bakışları vücudumun merkezinde gezinirken gözlerinin yeşilini daha da yoğunlaştırıyor. Onun duruşu içimi ısıtıyor.

Sesi ciddileşiyor, muziplik yerini çiğ bir yoğunluğa bırakıyor. "Haklısın, *rós beag*, uyum sağlayamıyorsun. Öne çıkıyorsun. Tıpkı bir *banríon diamaint* gibi."

İrlanda tınısıyla sarmalanmış sözleri tenimi ısıtıyor. Yabancı terimler beni hem merakta bırakıyor hem de kafamı karıştırıyor. Elleri eteğimden aşağı kayarken nefesim boğazımda düğümleniyor, parmakları kumaşın altından geçip tenimi sıyrıyor. Dudaklarındaki sinsî gülümseme daha da derinleşiyor ve odadaki gerilim söylenmemiş bir sözle çatırıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim soluğum kesilerek soruyorum. Bakışlarının yoğunluğu beni neredeyse nefes nefese bırakıyor. Sırtışı günahkâr bir hal alıyor, elleri keşif yolculuklarına devam ediyor. "Elmas kraliçesi."

Sözlerinin anlamı karşısında neredeyse hırlayacaktım ama o anda Aiden beni yerden zahmetsizce kaldırıyor, elleri sıkıca kalçalarımın ve beni kendi masamın üzerine bırakıyor. Boyumdaki ani değişim beni şaşkına çeviriyor, ben kendime gelmeye çalışırken onun yırtıcı sırtışı daha da yoğunlaşıyor.

Aiden eğiliyor, vücudu artık benimkine dayanmış, gözlerinde bir parıltı var. "Bir kraliçenin tahtı olmalı, sence de öyle değil mi, *rós beag*?" İrlanda aksanı kelimeleri okşuyor, ekstra bir cazibe katmanı ekliyor.

Meydan okuyan bir bakış atarak durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışıyorum. "Sizi krallığıma davet ettiğimi hatırlamıyorum Bay Blackstone. Bir satranç taşı gibi muamele görmeyi kabul ettiğimi de hatırlamıyorum."

Cevabı kısık bir kıkırdama oluyor, sesi gergin havayı dalgalandırıyor. Elleri hâlâ eteğimin altında ve parmakları tenimde, çiğ sinirlerimle oynuyormuş gibi hissettiren desenler izliyor. "Oh ama bizden

çalldığında yaptın. Ama bazen aşkım, en iyi hamleler tahta dışında yapılır."

Aiden'in dudakları kulağımı okşuyor, nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Kartlarını iyi oynadın, Scarlett. Ama şimdi farklı bir oyunun zamanı geldi." Sesindeki muziplik, yeni keşfedilmiş bir yoğunlukla harmanlanarak geri dönüyor.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, zihnim çelişkili duygulardan oluşan kaotik bir kasırğa. Bu adamların yaydığı cazibeye karşı bir duvar oluşturmam gerekiyor, sanki beni tuzağa çekecek bir uyuşturucu gibi. "Buraya oyun oynamaya gelmedim Bay Blackstone. Yaşayacak bir hayatım, yapacak işlerim var."

Başını eğiyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Hayat bir oyundur, Scarlett. Kabul etsek de etmesek de hepimiz oynarız. Asıl soru, farklı kurallara göre oynamaya hazır mısın?"

Parmakları dantelli iç çamaşırımın kenarını bulduğunda yumuşak inlememi durduramıyorum. "Peki bu oyunda ne kazanıyorsun? Ne istiyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, şakacı tavrının altında daha ciddi bir şeylerin titreşimi var. "Açık değil mi, *rós beag*? Seni istiyoruz."

Oda yüklü bir enerjiyle titreşiyor ve manyetik çekimin beni ağlarına daha da çektiğini hissediyorum. Aiden'in parmakları alaycı keşiflerine devam ediyor ve her ince harekette nefesim kesiliyor.

Ben başka bir cümle kuramadan, Aiden'in parmakları iç çamaşırımın dantelleri arasından klitorisimi sıkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımdaki nefesi yakıcı bir öpücükle yakalıyor. Etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor ve bir an için var olan tek şey dudaklarının benimkiler üzerindeki sarhoş edici hissi oluyor, dili tüm vücudumla hissedebildiğim baştan çıkarıcı bir dansla benimkilere doğru kayıyor. Öpücüğü açlık ve ihtiyacın güçlü bir karışımıydı, beni nefessiz bırakıyor ve daha fazlasını arzulatıyordu. Parmakları bana karşı hareket ediyor, amımı okşuyor ve dantelin arasından klitorisimin etrafında dolaşıyor ama asla altına girmiyor. Dün gece kardeşinin beni kendime dokundurmasından daha hızlı bir şekilde vücudumu uçurumun kenarına getirdi. Ve tek düşünebildiğim, parmaklarının içime gömülmesini istediğim, *onun* içime gömülmesini istediğim. İçimin derinliklerinde.

Sonunda dudaklarını ve parmaklarını çektiğinde, ihtiyaçtan neredeyse inliyordum. Gözlerinde yırtıcı bir parıltı beliriyor. "Tadın en tatlı şarap gibi, Scarlett, içinde boğulmak istiyorum." diyor, İrlanda aksanı sözlerinin kulağa çok seksi gelmesini sağlıyor.

Soğukkanlılığımı geri kazanmak için mücadele ediyorum, zihnim hala öpücüğün yoğunluğundan sersemlemiş durumda. "Senden çalarken bunların hiçbirini istemedim."

Aiden kıkırdıyor, parmakları tenimde desenler çiziyor. "Bazen aşkım, istediğimiz şeyler bizi bulur, tersi olmaz. Önceden istediğimizi bilmesek bile." Bakışlarında sanki içinde gezindiğim karmaşık duygu ağını anlamış gibi bilmiş bir parıltı var.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, duyularım olayların beklenmedik dönüşünden sersemlemiş durumda. Ben daha tek kelime edemeden doğruldu, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Bu akşam bizim çatı katında akşam yemeği. Bunu küçük oyunumuzdaki bir sonraki hamlemiz için bir davet olarak düşün. Bizi bekletme, *rós beag*."

Bununla birlikte kapıya doğru ilerliyor ve beni bir duygu kasırgası ve öpücüğünün kalıcı tadıyla masamda tünemiş halde bırakıyor. Ofis kapısı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve beni az önce ne olduğunu ve bir sonraki hamlelerinin ne olacağını merak ederken bırakıyor.

Durumun ağırlığı üzerime çökmeye başlıyor. Her zamanki kontrolüm elimden kaçıyor, parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Bu, alışık olduğum sırların ve gölgelerin dikkatle düzenlenmiş dansı değildi; bu, Blackstone kardeşlerin haritayı elinde tutuyor gibi görüldüğü keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Bölüm 10

SCARLETTE

Aiden gittikten sonra beynim nihayet tekrar devreye girdiğinde, öfkeli ve sinirli bir halde kaldım. Blackstone kardeşlerin cüretkârlığı ve aldıkları özgürlükler beni fokur fokur kaynattı. **W** Yapamadım

Benimle bu şekilde oynamaya cüret ettiklerine, beni doruğa ulaşmadan ve kafam karışık bir şekilde kenarda bıraktıklarına inanamıyorum.

Aiden'ın dokunuşunun kalıntıları, bacaklarımin arasındaki ağrı, tatmin edilmemiş arzunun sürekli bir hatırlatıcısı olarak kalıyor. Nefesimin altından hem onlara hem de onların yaklaşımlarından etkilendiğim için kendime küfrediyorum. Bu tehlikeli bir oyundu ve oynamak isteyip istemediğimden ya da bu konuda bir seçeneğim olup olmadığından emin değildim.

Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, mideme bir batma hissi yerleşiyor. Dosyaları bir alıcıya söz vermiştim ve artık onlara sahip değilim. Eylemlerimin yansımaları üzerimde dolaşıyor, dikkatle koruduğum hassas dengeyi bozmakla tehdit eden bir gölge.

Derin bir nefes alarak masadan kalktım ve odayı adımladım.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bir plan yapmak için hala birkaç günüm var, ancak şimdiye kadar alıcı, istediklerine sahip olduğumu onaylayan iletişimi almış olacaktı. Söz verdiğim dosyaları teslim edemememin şüphesiz sonuçları olacaktır. Yıllar süren gizli anlaşmalarla özenle hazırlanmış itibarım uçurumun kenarında sallanıyordu.

Ama dosyaları bir şekilde Blackstone kardeşlerden ikinci kez çalabileceğimden şüpheliyim. Ve bu noktada bunu yapmak istediğimden de pek emin değilim.

Bir plana ihtiyacım var, kendimi içinde bulduğum tehlikeli sulara gezinmek için bir yol.

Beni çekiştiren çelişkili güçlerle boğuşurken ofis duvarları sanki üzerime kapanıyor. Bir tarafta Blackstone kardeşlerin baştan çıkarıcı cazibesi, her biriyle olan etkileşimlerimin hafızamda ve bedenimde yankılanan anıları. Diğer yanda ise özenle inşa ettiğim imparatorluk, vaat edilen dosyaları teslim edemezsem tehlikenin eşiğinde sallanıyor.

Blackstone'lar hayatımın iyi yağlanmış çarkına bir çomak soktular. Hem fiziksel hem de zihinsel manyetik çekimleri, beni daha önce karşılaştığım her şeyden daha yüksek risklerin olduğu bir oyuna sürükledi.

Bu savaş alanının her iki tarafı hakkında daha fazla araştırma yapmam gerekiyordu. Açıkçası, bu oyundaki oyuncuların işin ayrıntılarının ötesinde tanıımıyordum. Blackstone'ları onlar ve şirketleri hakkında yüzeysel bilgi edinecek kadar araştırdım ve sonra sadece içeri nasıl gireceğimi ve dosyaları fark edilmeden nasıl alacağımı öğrendim. Alıcı hakkında da dosyaları teslim etmeden önce bu hafta durum tespiti yapmayı planlıyordum.

Ancak bu araştırmayı burada, ofisimde yapmam mümkün değildi. Buradaki bilgisayarımın güvenliği iyiydi ama evdekiyle kıyaslanamazdı. Ayrıca önümde, bir saat içinde çıkamayacağım bir müşteri toplantısı da dahil olmak üzere tüm gün sürecektir bir iş vardı.

Ve şimdi de bu akşam katılmam gereken bir yemek var.

Zihnimdeki kaos devam ederken, işimin rutininde biraz teselli bulmayı umarak masama dönüyorum. Sue'yu arıyorum ve artık aramalarımı bekletmesine gerek olmadığını bildiriyorum. Elimdeki işlere odaklanmaya çalışarak yerime oturuyorum.

Ben işime dalmışken Sue bana bir kahve getiriyor, düşünceli bir jestle bir anlığına moralimi düzeltiyor. Bir kaşını kaldırıyor, gözlerinde muzip bir parıltı var. "Zor bir gün müydü canım? Kahvenin içine daha sert bir şey ister misin? Saat daha dokuz bile değil ama kısa bir süre önce buradan çıkanlara bakılırsa kabul edilebilir bir şey olduğuna eminim."

Sue'nun günümün karmaşasına biraz mizah katma çabasını takdir ederek kıkırdıyorum. "Şimdilik kafeinle idare edeceğim, Sue. Bu kaosun içinden çıkmak için kafamın rahat olması gerekiyor."

Göz kırıyor. "Tamamdır canım. Ama fikrini değiştirirsen, bir yerlerde sakladığım iyi bir zulam var."

Kahvemden bir yudum alarak sandalyeme gömülüyorum ve saate bakıyorum. Müşteri toplantısı yaklaşıyor ve düşüncelerimi toparlamam gerekiyor. Her zaman anlayışlı olan Sue masamın kenarına yaslanıyor, gözleri merakla parlıyor.

"Çayı dökün ya da artık ne diyorsanız. Genelde sakin olan ofisimizde fırtınaya neden olan bu seksi adamlar kim? Dost mu düşman mı?"

Sue ile ne kadarını paylaşacağımı düşünerek iç geçiriyorum. "Tam olarak emin değilim. Blackstone kardeşler.

İşleri karmaşıklştırıyorlar ve artık kendilerini hayatıma enjekte etmek istiyorlar gibi görünüyorlar."

Sue bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Blackstone'lar mı? Canım, ben bile duydum onları, şehirdeki en sıcak konu onlar. Senin etrafında döndükleri kadar benim etrafımda da dönselerdi, kızışmış bir sürtük gibi nefes nefese kalırdım."

Sue'nun renkli tanımına gülmekten kendimi alamadım. "Varlıklarını kesinlikle hissettiriyorlar ve bu pek de ince bir yol değil. Aslında, bu akşam onlarla yemek yemem gerekiyor."

Sue'nun gözleri büyür. "Akşam yemeği mi? Ne kadar ilginç bir olay değil mi? Ateşli erkekler, akşam yemeği planları. Bir aşk romanında yaşamadığına emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Bu bir aşk romanı olsaydı, çok daha anlaşılır olurdu. Bu daha çok kaos dokunuşlu bir gerilim romanı gibi hissettiriyor."

Sue gülüyor. "Gerilim, aşk romanı - kimin umurunda? Akşam yemeğinde göz alıcı bir şeyler olduğu sürece, gösteriye katılabilirim."

Sue'nun coşkusuna kıkırdıyorum. "Göz alıcı olsun ya da olmasın, bu yemeğin karmaşık bir şeyin başlangıcı olduğu hissinden kurtulamıyorum. Blackstone'lar sıradan romantik başrol oyuncular değiller."

Sue göz kırpmıyor. "Şey, canım, her hikayenin tahmin edilebilir bir konusu yoktur. Bazen en iyileri öngörülemeyen, heyecan verici olanlardır. Kim bilir, belki bu yemek gişe rekorları kıracak bir filmin başlangıcı olur."

Kahvemden bir yudum daha alırken Sue'nun bulaşıcı enerjisine gülümsemeden edemiyorum. "Her zaman ortamı neşelendirmenin bir yolunu buluyorsun, Sue. Bunu takdir ediyorum."

Sırıttıyor. "Ben de bunun için buradayım canım. Bu ve bu gece giymen için seksi ve ateşli bir şeyler organize etmek için, böylece senin üzerinden vekaleten yaşayabilirim. Şimdi daha az heyecan verici konulara geçelim, toplantınız birazdan burada olur."

Sue'nun heyecan verici konulardan pratik konulara sorunsuzca geçiş yapabilme becerisi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Minnettarlığımı ifade eden bir baş hareketiyle, düşünce kasırgamı bir kenara itmeye çalışarak elimdeki işlere yeniden odaklandım.

Müşteri toplantısı ilerledikçe kendimi müzakerelerin ve sunumların tanıdık ritmine kaptırmış buldum. Aiden'la daha önceki karşılaşmamın adrenalini hâlâ yüzeyin altında titreşiyordu ama profesyonellik tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu. Toplantımın yarısında telefonum çaldı ama duymazdan geldim.

İçerideki kaostan habersiz olan müşteri ilerlemeden memnun görünüyordu ve toplantı sona erdiğinde rahatlama hissinden kendimi alamadım.

Zihnim ve bedenim rutinlerimin içinde yeniden rahatlamaya başladı.

Müşteri ayrıldıktan sonra aldığım mesaja baktım.

*Akşam 6'da çatı katında. Geç kalma, gadaí beag,
eğer öyleyse sonuçlarından hoşlanmayacaksın.*

Bölüm 11

DECLAN

I Bu sefer gizlice içeri girmenin bir yolunu bulmak yerine resepsiyonda kendini tanıtmaya karar vermesi çok hoştu. Gerçi itiraf etmeliyim ki en son bir parti sırasında içeri girmişti. ana çatı katı güvenliğini atlatmayı başardı.

Aiden'ın akşam yemeğine katılma talebini ve bu talebi nasıl yerine getirdiğini ayrıntılı bir şekilde anlatmasından sonra bütün gün diken üstündeydim. Ayrıca Ro'nun dün gece ona yaptırdığı gösterinin kaydını da izlemiştim ve sonra yüzünün ve çıkardığı seslerin hatıraları yüzünden yumruğumu iki kez sikmek zorunda kalmıştım.

Şimdi çok ince bir kontrol ipinde yürüyordum.

Asansörün kapıları onu alacağım fuayeye doğru açılırken, ipin kopmamasına şaşıyorum. Hay sikeyim. Ben.

Göz alıcı kırmızı kadife bir elbise giyiyor. Elbisenin üst kısmı görkemli göğüslerinin arasından aşağıya doğru iniyor, ancak daha sonra her birkaç santimde bir mücevherli bir toka ile tutturulmuş bir kesik çizgisi var. Bu kesikler elbisenin dip kısmından başlayıp bir kavis çizerek sol uyluğunun üst kısmına kadar uzanıyor ve burada tamamen yarılıyor. Kalçasındaki yarık, üzerinde hiç iç çamaşırı olmadığını çok net bir şekilde ortaya koyuyor.

Onu gördüğümde çenem istemsizce geriliyor, kırmızı kadife muhteşem kıvrımlarını tüm doğru yerlerden sarıyor. Üzerimde yarattığı etkinin son derece farkında görünüyor, gözlerinde muzip bir parıltı

benimkine kilitlendiler. Tasarımıyla kışkırtıcı olan elbise, hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve kontrol altına almakta zorlandığım ilkel bir arzuyu harekete geçiriyor.

"İyi akşamlar," diye mırıldanıyor, sesinde bir parça muziplik var.

Bir an için hazırlıksız yakalandığım için başımı sallıyorum. Parfümünün kokusu havaya karışıyor ve duyuşal aşırı yüklenmeye katkıda bulunuyor.

O asansöre adımını attığında kapılar kapanıyor ve bizi mahrem bir alana hapsediyor. Sessizlik gerginlikle çatırıyor, birbirimizin konuşulmayan farkındalığı.

Sonra, bir kalp atışı içinde, kontrolüm yankılanan bir "Siktir et" ile kırıldı. Hızlı bir hareketle onu asansörün duvarına doğru itiyorum, elim sahiplenici bir kavrayışla boğazını sarıyor. Ağzlarımız yakıcı bir öpücükle çarpışıyor, gün boyunca içimde biriken açlık serbest kalıyor.

Diğer elim elbisesinin kışkırtıcı yırtmacından bacağına doğru uzanıyor. Bacağını kaldırıp benimkinin etrafına sararak karşılık veriyor, aramızdaki bağ yoğunlaşıyor.

Öpüşmeyi keserek gözlerinin içine baktım, sesim alçak ve sertti, "Söyle bana, *a stór*, eğer elimi daha yukarı kaldırırsam, ıslak amını benim için çıplak bulacak mıyım?"

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Neden kendin öğrenmiyorsun?" diye takılıyor.

Asansör yükselmeye devam ediyor ve elim de yükseliyor, her kat bizi çatı katına daha da yaklaştırırken, elim de hedefine daha da yaklaşıyor.

Parmaklarımı daha yukarılara götürürken teni parmaklarımın altında çok sıcak ve yumuşak. Ama hiçbir şey parmaklarım onu tamamen çıplak bulduğunda amının sıcak, ıslak ısıyla kıyaslanamaz.

Parmaklarım kıvrımlarından kayarken yumuşak, nefes nefese bir inilti kaçıyor. Parmaklarımı klitorisinin etrafında hafifçe gezdiriyorum ve asansör çatı katına ulaştığında parmaklarımı içine sokmak üzereyim. Ben daha hareket edemedi kapılar arkamdan açıldı.

"Ben de bize doğrudan tatlıya geçebileceğimizi söylediğini sanıyordum."

Omzumun üzerinden Ro'ya bakıyorum ve onun bana sırtarak asansörü açık tuttuğunu görüyorum.

Elimi yavaşça çekiyorum, uyluklarının arasındaki sarhoş edici sıcaklıktan isteksizce ayrılıyorum. Dudağını ısıyor, gözlerinde hayal kırıklığı ve arzu karışımı bir ifade beliriyor. Asansördeki gerginlik sürüyor, aramızdaki söylenmemiş enerji elektrik gibi çatırıyor.

"Her zaman tatlıya düşkün olduğumu bilirsin," diye karşılık veriyorum. Ortam geriliyor ve Ro'nun bilmiş sırıtışı sadece yangına körükle gidiyor.

"Tatlıya düşkün ya da değil, Aiden bekliyor. Onu daha fazla bekletmeyelim," diye öneriyor Ro, gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Başımı sallayarak asansörden çıkış yolunu gösteriyorum, o da hemen arkasından geliyor ve Ro hala o çileden çıkarıcı, eğlenceli sırtışıyla arkadan geliyor. Çatı katına girdiğimizde gerginlik havada asılı kalıyor.

Aiden elinde bir bardak kehribar rengi sıvı ile oturma odasında duruyor. Biz içeri girerken bakışları yukarı kayıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme oynuyor. "Yeterince uzun sürdü," diyor, gözleri benden ona doğru kayıyor, gergin atmosferin her nüansını yakalıyor.

Ro yanımdan geçip Aiden'a doğru ilerlerken sırtıma bir tokat atıyor. "Birileri hem pastasını almak hem de yemek istemiş," diye takılıyor.

Aiden kaşlarını kaldırıp sırtarak benden ona bakıyor.

Scarlette cevap olarak ofladı. "Ne yazık ki işin içinde yemek yoktu."

Ro'nun kahkahaları odada yankılanırken o da oturuyor ve bu gösterinin tadını çıkarıyor.

Aiden gözlerinde eğlenen bir parıltıyla bizi izliyor. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, elimizdeki konuya odaklanabilir miyiz?" diye öneriyor, ses tonunda bir sabırsızlık belirtisi var.

Scarlette sakın bir tavırla elbisesini düzeltirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Elbette, hadi işimize bakalım. Eminim hepimiz bunun için buradayız, değil mi?" diye cevap veriyor, bakışları Aiden ve benim aramda gidip geliyor.

Aiden kıkırdıyor, bize yaklaşırken kadehini bir kenara bırakıyor. "Önce iş, sonra zevk. Her zaman önceliğimizdir." Gözleri Scarlette'i bir kez daha tarıyor, sonra eğilip yanağına bir öpücük konduruyor ve kulağına öyle bir şey mırıldanıyor ki Scarlette'in gözleri dalgalanıyor, yanakları kızarıyor.

Scarlette, Aiden'ın fısıltıyla söylediği sözlerin içinde dalgalanmasına izin veriyor, elindeki işe yeniden odaklanmadan önce anlık bir dikkat dağınıklığı yaşıyor. Adam doğrulurken, Scarlette bakışlarını bana dikti ve gözlerinde bir meydan okuma belirdi.

"Bu konunun etrafında dans etmeyelim," diyor sesi sabit bir şekilde. "İş kısmını halledelim, böylece hepimiz planladığınız her neyse ona geçebiliriz."

Ro, uzun süren bir gülümsemeyle başını sallayarak onaylıyor. "Doğrudan konuya giriyorsun, bunu sevdim," diye yorum yapıyor. Karşılıklı oturmaya başladıklarında gerginlik geri döner. Scarlette'in tavrı belli b e l i r s i z değişir, daha temkinli olmaya başladı.

Öne doğru eğilerek bakışlarımı ona dikiyorum. "Alıcının adı. Peşimizden kimin geleceğini bilmek istiyorum."

Gözleri kısılıyor ve yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimi beliriyor. "Onu öylece vereceğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık veriyor, sesinde biraz meydan okuma var.

"Evet, *bir stór*," diye cevap veriyorum, ses tonum hiç değişmeden. "Bu pazarlığa açık değil."

"Peşinde olduğun tek şey buysa," diyor aniden ayağa kalkarak, "o zaman burada işim bitti." Her adımında kararlılıkla asansöre doğru ilerlerken topukları yere sertçe vuruyor.

Düğmeye basmadan önce ona seslendim. "Gerçekten öylece çıkıp gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?

gadaí beag?"

Sözlerimi duymazdan gelerek alay ediyor ve kendinden emin bir şekilde asansör düğmesine basıyor. Kapılar açılıyor ama asansörün komutuna yanıt vermemesi onu şaşırtıyor. Tekrar denediğinde yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi beliriyor, ancak asansör işbirliği yapmamaya devam ediyor.

Ayağa kalktım, yüzümde bir sırıtış. "Onu öylece vermeyeceğini biliyorduk. Ama çekip gitmeni bu kadar kolaylaştıracağımızı gerçekten düşündün mü?"

Bölüm 12

SCARLETTE

korkuluk, düğmeye bir kez daha basıyorum ama hala yanıt yok. Sanki beni burada tutmaktan

S bizzat sorumluymuş gibi ona bakıyorum, her ne kadar onu durdurmak için bir şeyler yaptıklarını bilsem de çalışmaktan.

Bakışlarımı tekrar adamların olduğu yöne çevirdiğimde, bana doğru doğrultulmuş bir silah görünce şaşımamalıyım. Ya da silahı tutanın Ronan olmasına.

Geldiğimden beri sırtıtmaktan vazgeçmedi, sanki bana bakarken hayal edebildiği tek şey parmaklarını dölüyle kaplı ağzıma soktuğu zamanmış gibi.

"Bu deja vu gibi hissettiriyor, *Binneas*." Asansörden inmem için hem parmaklarıyla hem de silahıyla işaret ediyor.

Bu noktada, sağduyudan çok öfkeyle doluyorum ve silahı göğüslerimin arasına sıkıştırana kadar ona doğru yürüyorum. Yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirliyor ve sırtışı daha da uzuyor.

Namluyu yavaşça ve kışkırtıcı bir şekilde tenimde gezdiriyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Silahımı seviyorsun değil mi, *Binneas*," diye alay ediyor. "Bana ateş püskürtmeye devam edersen seni onunla becerebilirim."

Ben karşılık veremediğim başka bir varlık kendini belli ediyor. Declan bir adım öne çıkıyor ve eli sahiplenici bir kavrayışla boğazımı sarıyor, sesi kulağımda kısık bir hırıltıya dönüşüyor. "Tehlikeyle flört etmeyi bırak, a

Stór. O silahla seni gerçekten sikerdi. Ama dediğimiz gibi, iş zevkten önce gelir."

Declan'ın boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni iddialı bir güçle geri çekilmeye zorluyor. Ronan'ın yüzündeki sırıtma sanki gösteriden zevk alıyormuş gibi devam ediyor. Öfkem yüzeyin altında kaynıyor, ama Declan'ın beni bir sandalyeye geri götürmesine izin vererek itaat ediyorum. Güçlü bir itmeyle beni sandalyenin üzerine yuvarlıyor.

Hepsine meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. Declan eğildi, sesi alçak bir gürültüye dönüştü. "Görünüşe göre kiminle uğraştığını unutmuşsun, Scarlett. Unutma, biz kendi kurallarımıza göre oynarız."

Ona zehirli bir bakış fırlatıyorum, köşeye sıkıştırılmış olmanın verdiği hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak yer değiştirirken altımdaki sandalye gıcırıyor. Ronan'ın silahı tehditkâr bir varlık olmaya devam ediyor, ama aynı zamanda aklımın bir köşesinde daha önce bana doğrultulmuş o silahla neler yaptığımı hatırlatıyor.

Declan doğruldu, ifadesi okunamaz haldeydi. "Şimdi konuya geri dönelim. Alıcın kim?" Ona ters ters bakmaya ve sessiz kalmaya devam ediyorum.

Declan'ın bakışları daralıyor ve ceketinden, ortamdaki ışığı yakalayan pırıl pırıl bir bıçak çıkarıyor. Parmaklarının arasında ustaca döndürüyor, çelik tehlikeli bir şekilde parlıyor. "İstediğimiz bilgiyi elde etmek için gerçekten bunu kullanmamız gerekiyor mu?" diye soruyor, üstü kapalı bir tehditle.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bir bıçak mı, Declan? Bu gerçekten de düşündüğün gibi bir tehdit değil."

Eğiliyor, bıçağın keskin kenarı tehlikeli bir şekilde tenime yaklaşıyor. "Bunu kullanacağımı düşünmüyorsun değil mi Scarlett?"

Kıkırdıyorum, ses odanın içinde yankılanıyor. "Umarım öyledir. Ama bir bıçak bana bilmek istediğin şeyi söyletmez." Öne doğru eğilip elindeki bıçağa yaklaşıyorum, ta ki nefesimi teninde hissedebileceğinden emin olana kadar. "Ama doğru kullanırsan beni boşaltabilir."

Declan titriyor ve sıkı kontrolünün gözlerimin önünde kırıldığını neredeyse görebiliyorum, ama Aiden onu bara doğru iterken aniden benden uzaklaşıyor.

Aiden kaşlarını çatarak bana dönerken Ronan kıs kıs gülüyor. "Siktir, evlen benimle, *Binneas*."

Aiden tekrar bana odaklanmadan önce Ronan'a bir bakış fırlatıyor. "Biliyor musun, sanırım sana karşı nazik davranacaktı, *rós beag*. Ama o bağı kopardın ve sana yaptıkları için sadece kendini suçlayabilirsin."

Ona gözlerimi deviriyorum, aptal adamlar. "Küçük bir bıçak oyunu beni kırmaz. Bana hoşuma gitmeyecek hiçbir şey yapamayacağınıza eminim. İnsanlardan para için mi çaldığımı sanıyorsunuz? Çok başarılı bir şirketim ve ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var. Bunu heyecan ve

adrenalin için yapıyorum. Beni sikip atarken daha şanslı olabilirsiniz."

Aiden kıkırdıyor, eğlencesinin altında karanlık bir akıntı var. "Heyecan peşindeyiz, öyle mi? Canım, bu gece senin için mükemmel bir heyecana sahip olabiliriz."

Ronan hâlâ sırtarak silahını kılıfına sokuyor ve Declan tekrar yaklaşıyor, merak ve daha karanlık bir şeyin karışımıyla bana bakıyor. Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik. "Dikkatimizi çektin Scarlette. Şimdi bu işi herkes için ilginç bir hale getirelim."

Alay ediyorum, odadaki rahatsız edici gerilime rağmen meydan okuyan bir tavır takınıyorum. "İlginç mi? Beni esir tutan sizsiniz ve bunun çarpık bir oyun olduğunu düşünüyorsunuz."

Declan sırtıyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor. "Hızlısın, hakkını vereyim. Ama burada kontrol sende değil. Ve her ne kadar hoşuna gitse de, *her* şey zevkten ibaret değildir."

Onu dikkatle izliyorum, nasıl bir oyun oynadıklarından tam olarak emin değilim. Hava çok gergin ve bu adamların aşına olduğum bir karanlıktan zevk alıyor gibi göründükleri artık netleşiyor.

Aiden dikkatini Declan'a çevirir. "İhtiyacımız olan bilgiyi almak için başka bir yol bul Declan. Ödülümüze çok çabuk zarar vermek istemeyiz."

Ronan gülüyor, gözleri hâlâ bana kilitlenmiş. "Ayrıca, hediyemizin paketini daha yeni açmaya başladık."

Üç adam karşılıklı bakışırken, tehlikeli bir oyunda piyon olduğum ve kuralların hiç de açık olmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Declan kontrollü bir yoğunlukla hareket ederek kolumu tutuyor ve beni sandalyeden yukarı çekiyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları tenime bastırıyor ve elini tekrar boğazıma dolayarak hâkimiyetini ilan ediyor. Bakışlarını meydan okurcasına karşılıyorum, korkumun belli olmasına izin vermiyorum.

"Heyecan mı istiyorsun? Almak üzeresin." diye homurdanıyor, sesi kulağıma doğru alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Öyle ya da böyle adını senden alacağım. Olacaklara hazır mısın?"

Onunla göz göze geliyorum, dudaklarımda meydan okuyan bir gülümseme beliriyor. "Bana en kötüsünü ver."

Declan tek kelime etmeden, stratejik olarak yerleştirilmiş boşlukları kullanarak elbisemi parçalıyor ve vücudumun çıplak kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Kumaş odanın içinde yankılanan bir sesle yırtılıyor ve beni lime lime bırakıyor.

Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor, bir eli saçlarımin tellerini gözlerimi yaşartacak kadar sıkı bir yumrukla kavıyor. Bakışlarımı sabit tutuyorum, herhangi bir kırılmalık göstermemeye kararlıyım.

Aiden ve Ronan yırtıcı bir ilgiyle izliyorlar, havada yoğun bir beklenti var. Tahrik olduklarını hissedebiliyorum, üzerimdeki kontrolün heyecanı odadaki gerilimi artırıyor.

Declan diğer elinin parmaklarını yanaklarımin derisine bastırarak ağzımı açmaya zorluyor. "Bundan düşündüğün kadar zevk almayabilirsin." Sonra ağzımın içine tükürdü.

Bölüm 13

SCARLETTE

T Onun tadı duyularıma çarpıyor ve beni asansörde paylaştığımız ateşli öpüşmeye geri sürüklüyor. Dilimi ağızımdaki tükürüğün etrafında yavaşça kıvırıyorum ve yutuyorum. gitti.

İnliyor ama uzaklaştığı süre içinde kontrolünün bir kısmını geri kazandı. Beni bıraktıktan sonra elleri pantolonunun kemerine gidiyor ve bir an için nihayet sikişin tadına bakacağımı sanıyorum ama onun yerine kemeri tamamen çıkarıyor. Sonra boğazıma doladı ve yukarı kaldırdı.

Deri kemer boğazımı sıkıyor ve kendimi nefes nefese kalmış buluyorum. Ellerim içgüdüsel olarak kemeri kavramak için yukarı uzanıyor ve her geçen saniye baskının arttığını hissediyorum. Declan gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla beni izliyor, üzerimde kurduğu kontrolden çarpık bir memnuniyet duyduğu her halinden belli.

Aiden ve Ronan koltuklara yerleşmek için hareket eder ama gözleri ortaya çıkan sahneye sabitlenmiş, sessiz seyirciler olarak kalırlar. Oda, tahrik ve tehdidin bir karışımı olan yüklü bir enerjiyle doludur.

"Tavsiyene uyacağım, *gadai beag*. Bu bilgiyi senden alacağız. Ama önce bir Rus ruleti oynamaya ne dersin?" Beni geriye doğru itti ve karo zemine yayılmama neden oldu. Sırtımı fayansların soğüğundan korumaya çalışıyorum ama Declan bir eliyle göğsüme bastırıp kemeri yana doğru çekip sıkıca tutuyor.

Ronan yayılmış bacaklarımın arasında beliriyor, onları daha da ayırıyor ve bedenime doğru eğiliyor. "Seni uyarmıştım, *Binneas*." Sonra silahın namlusunun soğuk metalini açık, soluk soluğa kalmış ağzıma bastırıyor. Namluyu boğazıma değecek kadar içeri iterken hafifçe inliyorum. "Bizim siklerimizden biriymiş gibi yala ve em. Ve güven bana, *Binneas*, onu ıslatmak için iyi bir iş yapmak istiyorsun."

Ronan silahın namlusunu daha derine iterken metalin tadı ağzımı dolduruyor. Soğuk çeliği dilimin üzerinde hissedebiliyorum ve silahın ağırlığı hafif bir korku dalgasını tetikliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, sadece silahın baskısından değil, aynı zamanda boynumdaki kemeri daralmasından da.

Tereddütle itaat ederken öğürme dürtüsüne direniyorum, dilim soğuk metalin etrafında dönüyor. Dilim silahın dış hatlarını izlerken, kaçıışı olmayan bir karanlığa doğru inmekte olduğum hissinden kurtulamıyorum.

Sadece birkaç saniye sonra Ronan silahı ağzımdan geri çekiyor, yana doğru tutuyor ama hâlâ göz hizamda. Declan kemeri nefes almakta zorlanmayacağım kadar gevşetiyor.

"Alıcı kim Scarlettte?" Declan bir kez daha homurdanıyor.

Bir kez daha başımı çeviriyorum ve meydan okurcasına ona bakıyorum.

Her birinden gelen mizahın artık daha tekinsiz bir yanı var.

Soğuk metal amıma bastırıyor ve nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı kesiliyor. Sırttan Ronan'a hızla dönüp bakarken gözlerim açılıyor. Bir protesto sesi çıkarıyorum ve şimdi gerçekten mücadele etmeye başlıyorum.

Declan kemeri tekrar sıkıyor, Ronan bir bacağımı geniş tutarken ve Aiden diğer bacağımı tutmak için bize katılırken solunum yolumu kesiyor.

"Yerinde olsam fazla hareket etmezdim *Binneas*, kazara patlamasını istemezdim." Ronan'ın sesi kara mizahla dolu, silahı daha fazla ilerleyemeyecek hale gelene kadar içime sokmaya devam ediyor.

Kemeri geçip nefes almaya çalışıyorum, soğuk metal beni istila ediyor, içime şok dalgaları gönderiyor. Vücudum soğuk sert metalin etrafında geriliyor, amım tepki olarak sıkılıyor.

Declan'ın sesi uğursuz atmosferi yarıyor, talebi hâlâ odada yankılanıyor. "Bana bir isim ver, Scarlettte." diye hırlıyor, kemeri acımasızca kavırıyor.

Başımı sallamak için elimden geleni yapıyorum, ellerim hâlâ boynumdaki kemeri pençeliyor. Ronan silahı içimde hareket ettiriyor, kısmen çıkarıp sonra tekrar sokuyor. Kemerin hareketiyle birlikte hem zevk hem de acı içimde kaotik bir fırtına yaratıyor.

Parmakları yavaşça klitorisimin üzerine kayıyor ve ben panik içinde Aiden'a bakıyorum. Parmakları aşağı doğru bastırıp dairesel hareketlerle hareket etmeye başladığında daha da geniş sırtıyor. Kalçalarımın yukarı kalkmasına ve bir iniltinin daha benden kaçmasına engel olamıyorum. Silah bu hareketle içimde kayıyor, metal hassas duvarlarıma saplanıyor.

"Şimdi, *Binneas*, bu oyunun nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi?" Ronan'ın sesi uğursuz bir fısıltıya dönüşüyor, her kelimesi içimde bir sarsıntı yaratıyor. "Artık modern silahlarımız var, bu yüzden mermileri çeşitli haznelerden tam olarak çıkaramıyorum. Üzerinde kıvrandığın bu silahın tam dolu bir şarjörü var."

Yine inliyorum ama onun sözlerine karşılık olarak hareketlerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Emniyet açık olsa bile, tetiği çektiğinizde silahın yine de ateş alma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyor muydunuz?"

Ronan'ın sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken vücudum titriyor. Aiden parmaklarını klitorisimde yavaşça hareket ettirmeye devam ederken silahı tekrar içimde kaydırıyor.

Bir zevk ve acı kaosuyla doluyum. Duyularımla oynayan vahşi bir yolculuk. Silahın soğuk, boyun eğmez metali, beni uçurumun kenarına iten amansız bir ritimle içeri ve dışarı itmeye başlıyor. Boğazıma sıkıca sarılmış deri kemer, tüm bu çarpık ilişkiye tehlikeli bir kenar ekliyor.

Her itişte zevk artıyor, acının keskin kenarlarıyla harmanlanıyor, ta ki bu heyecan verici, akıl almaz bir his olana kadar. Sanki vücudumdaki karanlık, gizli bir yere dokunmuşlar gibi ve yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum.

İlk direncim kırılmaya başladı. Zevk beni ele geçiriyor, bir uyuşturucu gibi içime işliyor. Acı hala orada, ama başka bir şeye dönüşüyor, beni daha da yükseğe iten bir şeye.

Bu sadist oyuna karşı savaşılan bedenim şimdi bana ihanet ediyor. Gerilim artıyor ve zevkin kontrolü ele geçirdiğini hissedebiliyorum. Bir doruk noktası bana doğru geliyor ve ben uçurumun kenarında sallanıyorum.

Tam ulaşacakken her şey duruyor. Ronan ve Aiden'ın ikisi de hareket etmeyi bırakıyor ve orgazm uzaklaşırken inliyorum.

"Bize adını söyle, Scarlett." Declan'ın sesi kulağıma çok yakın. Kemerini nefes almamı sağlayacak kadar gevşetiyor.

Daha önce söylediklerimde haksız değildim. Benden bilgiyi muhtemelen yavaş yavaş alabilirlerdi. Yine de beni kenara çekmek, beni kırmak için hızlı bir yoldu ve Ronan bu bilgiyi çoktan özümsemiş gibi görünüyordu.

"Ronan tetiği çekmeden önce bize anlatmak için beşe kadar vaktiniz var."

Neşeyle saymaya başlayan Ronan dışında odadaki herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor. Dolu silahın tehdidi üzerimde geziniyor. Zihnim, olabileceklerin korkusu ile bedenimde hâlâ nabız gibi atan zevkin kalıcı yankıları arasında gidip geliyor.

Çenemi sıkıyorum, taleplerine boyun eğemem. Bunu yaparsam kurduğum imparatorluğu çöpe atmış olurum.

Dişlerimi sıkıyorum, kararlılığımın son kalıntılarını topluyorum. Kırılmayacağım. Kıramam. Ama sayım son sayıya ulaştığında, kalbimin hızlandığını ve midemin düştüğünü hissediyorum. Zevk ve acı, meydan okuma ve boyun eğme arasındaki çizginin hiç bu kadar ince olmadığını biliyorum.

Sonra Ronan'ın parmağı hareket edip tetiği çektiğinde hissediyorum.

Bölüm 14

SCARLETTE

Tetiğin sağır edici tıkırtısı odada yankılanıyor ve bir an için zaman donuyor. Tüm vücudum sesle ırkılıyor ve sarsılıyor, amım soğuk aletin etrafında sıkılıyor bir kez daha metal. Hiçbir şey olmuyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim inanamayarak açılıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve beni sersemletiyor.

Ronan sırtıyor, eğlendiği her halinden belli. "Görünüşe göre şans küçük oyunumuzu destekliyor, *binneas*." Aiden'ın parmakları klitorisimdeki işkencelerine geri dönüyor ve Ronan silahı içime sokmaya devam ediyor.

Silahın soğuk metali, boğazımdaki kemer, klitorisimde dans eden parmaklar, hepsi kaotik bir zevk ve acı fırtınasında tekrar bir araya geliyor.

Declan kemeri sıkıyor, talebi odada yankılanıyor. "Alıcı kim Scarlette?" diye hırlıyor. Onunla bakışlarımızı kilitlediğimde içimde bir direnç yanıyor.

Vücudum kontrol edemediğim şekilde tepki veriyor. Zevk artıyor, beni doruk noktasına itiyor. Tam hazzı ulaşacakken her şey yeniden duruyor. Ronan ve Aiden donup kalıyor, arzuladığım salıverilmeyi reddediyorlar ve ben de salıverilme elimden kayıp giderken hayal kırıklığı içinde haykırıyorum.

Declan'ın sesi sessizliği yarıp geçti. "Bize adını söyle, Scarlette." Kemeri gevşetiyor ve ben nefes

nefese kalıyorum, daha yavaş ve daha uzun saymaya başlayan Ronan'a baktığımda inliyorum

Zaman.

Declan yüzümün yan tarafına doğru eğilerek kulağıma doğru nefes alıyor. "Bize söylediğini kimse bilmeyecek, sana geri dönmemesi için icabına bakacağız. Bize söylersen rulet durur ve ben de seni boşaltırım."

Declan'ın sözü havada asılı duruyor, gerginliği kesen cazip bir teklif. Nefesim kesik kesik geliyor ve sonuçlarını tartarken zihnim hızla çalışıyor.

Sayı arttıkça direncim kırılıyor. Meydan okuma ve teslim olma arasındaki çizgi bulanıklaşıyor ve titreyen bir nefesle teslim oluyorum. "Caleb Stone," diye nefes alıyorum, itirafım bir törpüyle kaçıyor.

Ronan silahını çekip beni boş, acıyan ve isteyen bir halde bırakıyor.

Declan'ın yüzüne muzaffer bir sırıtma yayılıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve hızlı bir hareketle bedenimi yukarı çekip beni anlık olarak şok eden bir güçle ters çeviriyor.

Aletini vücudumu ileri itecek kadar sert bir şekilde içime sokmadan önce hareketi zar zor fark ediyorum. Ama kemer tekrar yerine oturup vücudumu sıkarak geri çekmeden ve havamı tekrar kesmeden önce fazla ilerleyemedim.

Declan derin bir inilti çıkararak parmaklarını omurgamda gezdirdi ve arkalarında ateşten bir iz bıraktı.

Gerilme neredeyse acı vericiydi, silahın içimde olması bile beni onun içimi doldurmasına hazırlayamazdı. Zaten o kadar hassastım ki onu her yerde hissedebiliyordum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun, *bir stór*."

Yanmayı azaltmak için kendimi onun sikinin üzerinde hareket ettirmeye çalıştım ama tek başardığım biraz kıpırdamak oldu. Ve cevaben kıç yanağıma yankılanan bir tokat yedim. Ama beni istediğim gibi becermeye başlamadı.

Bir elimi kemerin boynuma dolandığı yere doğru kaldırarak, "Beni boşaltacağına söz vermiştin," diyecek kadar nefes alacak bir alan yaratmayı başarıyorum.

Kıkırdadı ve yanıt olarak sikinin içimde seğirdiğini hissedebiliyordum. "Ben de öyle yaptım."

Kemerini tekrar sıkarak, üst bedenimi zorla kendisine doğru kaldırmak için kullanıyor. Diğer eli vücuduma dolanıyor, parmakları zonklayan klitorisimin etrafında dönüyor.

Nefes alamıyorum, ellerim kemerin havamı kestiği yere gidiyor ve o kadar sıkı ki parmaklarımı altına sokamıyorum. Havasızlık başımı döndürmeye başlıyor ve aynı zamanda parmakları klitorisimin üzerinde hareket ediyor. Tekrar tekrar dönüyor ve çalıştırıyor ve bir tepeye tırmanan ve bir uçuruma yaklaşan hızlı hareket eden bir aracın arkasında sürükleniyormuşum gibi hissediyorum.

Sersemlik hissi giderek kötüleşiyor, görüşümün kenarları kararıyor ve ses çıkaramıyorum. Kemer beni etkili bir şekilde sessiz tutuyor ve Declan üstüme sert bir tokat indirdiğinde

hassas ve zonklayan klitoris, vücudum parçalanıyormuş gibi hissederken tek yapabildiğim sessizce çığlık atmak.

Declan kemeri bıraktığında hava tekrar ciğerlerime doluyor. Parmaklarını kalçalarımaya geçirip beni sertçe sikmeye başladığında ellerimle kendimi zor tutuyorum, her güçlü itiş beni daha da çılgına çeviriyor.

Duygular kasırgası gibiyim - haz, acı ve aradaki her şey. Vücudum çarpık bir hevesle tepki veriyor ve beynimin yetişip tekrar çevrimiçi olması biraz zaman alıyor.

"Bekle!"

Declan bir hırıltıyla donup kalıyor, hâlâ taşaklarını i ç i me gömüyor, parmakları tenime daha da acı verici bir şekilde batıyor. "Çabuk ol, *a stór*."

Nefes nefese ona doğru bakıyorum. "Prezervatif, prezervatife ihtiyacın var. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Ondan gelen ses neredeyse vahşi ve aniden saçlarımdan ona doğru çekiliyorum, diğer eli boğazımı sıkıca sarıyor. Beni kavrayışındaki sahipleniciliği iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Bu bize söyleyeceğin yanlış bir şey, *a stór*. Bizden çaldıktan sonra o güzel kışını fuayemizden çıkardığın andan beri seni istiyoruz. Tek istediğimiz aramızda olman. Ve eğer seni orada tutmak için içine bir bebek sokmam gerekiyorsa, o zaman öyle olsun."

Declan'ın tepkisi vahşi, sahiplenici ve tamamen inatçı. İtiraz etmiyorum. Bunun yerine, kendime ait sahiplenici bir açlık hissediyorum, onlarınkini yansıtan karanlık bir arzu. Ağlarına yakalanıyorum ve kendimi isteyerek onlara teslim ediyorum.

Saçlarımı kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları kafa derimi kazıyor. Acı, zevk ve o anın ham yoğunluğu beni nefessiz ve istekli bırakan baş döndürücü bir his yaratıyor.

Sesim kısık bir şekilde yalvarıyorum. "Lütfen Declan, ihtiyacım var-"

Ciğerlerimdeki havayı çalan sert, sahiplenici bir öpücükle sözümü kesiyor. Onun tadı duyularımı alt üst ediyor. Sadece öpücüğünden bile onun baskınlığını ve arzusunu hissedebiliyorum.

Declan gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaşıyor, dudaklarımda onun tadı kalıyor. Bakışlarındaki yoğunluk bunaltıcı, beni tüketmekle tehdit eden bir arzu fırtınası.

Alçak ve kaba sesi odanın içinde gümbürdüyordu. "Neye ihtiyacın var Scarlette? Benim dölüme mi? Bu daracık amcığa boşalmamı istediğini söyle."

Titrek bir nefes alıyorum, vücudum hâlâ o anın yoğunluğundan titriyor. "Evet. Lütfen, siktir, evet."

Declan'ın yüzüne yırtıcı bir sırıtma yayılıyor ve beni tekrar yerine itmek için bırakıyor. "Ben de bunu duymak istiyordum." Başka bir şey söylemeden, amansız itişlerine devam ediyor, sert

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odanın içinde yankılanıyordu.

Sırtıma eğiliyor ve göğüslerimi avuçlamak için uzanıyor, alay ediyor ve sertçe sıkıyor, dokunuşu sahiplenici ve emredici. Daha fazlası için sessiz bir davetle ona doğru eğildim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kelime zar zor duyuluyor.

Declan'ın parmakları klitorisimin yolunu buluyor ve beni onun altında kıvrandıran kasıtlı bir yavaşlıkla klitorisimin etrafında dönüyor. Zevk artıyor, vücuduma şok dalgaları gönderiyor ve dudaklarımdan kaçan iniltiyi tutamıyorum.

Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Ya bizimkiler, Scarlett," diye nefes alıyor. "Bundan kaçamazsın ve kaçmak da istemezsin."

Cevap vermiyorum. Veremem. Sözlerindeki gerçek havada ağır ağır asılı duruyor. Zevk ve acı arasındaki sınır ince bir çizgidir ve ben eşikte sallanıyorum.

Aiden ve Ronan artık geride durup izlemekle yetinmeyip önümde diz çöküyorlar. Ronan'ın elleri göğüslerime uzanıyor, onları sıkıyor ve meme uçlarımla oynarken, Aiden önümde pozisyon alıyor. Parmakları yüzümün hatlarını çiziyor, fırtınanın ortasında nazik bir dokunuş. Dudakları dağınık ve yiyip bitiren bir öpücükle benimkilerle buluştu.

Onlar tarafından doldurulma, ele geçirilme ve bunaltılma hissi hem sarhoş edici hem de korkutucu. Ve bedenim buna hevesle karşılık veriyor. Onlar duyularıma acımasızca saldırmaya devam ederken, içimde bir doruk noktası oluştuğunu hissediyorum, yoluna çıkan her şeyi tüketmekle tehdit eden bir fırtına.

Ve üzerime çöktüğünde, tek yaptığım tutunmak ve yüzüne karşı çığlık atmak.

Bölüm 15

SCARLETTE

Declan ritmini kaybedip yüksek sesle inleyerek beni uçurumun üzerinden takip ederken, doruk

I noktamdan zar zor inmeye başlıyorum. Amım zonklamaya ve etrafını sıkmaya devam ediyor, onun doruk noktası

benimkini daha da uzatmayı başardı.

Kollarım gevşiyor ve öne doğru yığılırken Aiden beni desteklemeye çalışıyor. Declan da beni takip ediyor, kollarını yere dayıyor ve bedenimi destekliyor. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve vücudumdaki nemli teri hissedebiliyorum.

Declan tüm bu süre boyunca takım elbisesini üzerinde tutmayı başardı, sadece acelesinden pantolonunu dizlerine kadar indirmeyi başardı.

Omzumun arkasına nazik bir öpücük kondurduktan sonra kendini diz çökmüş pozisyona geri itiyor ve amımdan çıkıyor. İnliyor ve arkama baktığımda tamamen açıktaki amıma odaklanmış durumda. Parmaklarını içime sokmadan önce parmağını amımın uzunluğuna doğru sürüklüyor.

Amım hareketin etrafında kenetlenirken inliyorum ve Aiden kıkırdıyor, kollarımın altına uzanıyor ve bacaklarım beline sarılana kadar beni yukarı kaldırıp ona doğru çekiyor.

"Buraya gel *rós beag*, yoksa Dec seni tekrar doldurabilir."

Aiden'ın sözlerine kıkırdıyorum. "Yoksa beni kendin doldurmak için çok mu sabırsızsın?" "Evet," diye mırıldanıyor dudakları dudaklarımı yutmadan önce, dili içeri giriyor.

Beni kollarına aldığında midem aniden düşüyor ve dudaklarına karşı nefesim kesiliyor. Alt dudajımı yalarken itirazım kahkahayla karşılanıyor.

"Bu kadar şaşırmayı bırak Scarlett, ağır değilsin." Bizi birlikte koltuklardan birine doğru götürürken Aiden'ın sesi mizah doluydu.

"Taşıyorum! Beni taşımamalısın, kendine zarar vereceksin. Sırtını inciteceksin."

Dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde kanepeye oturuyor. Kendimi ondan uzaklaştırmak için sert yüzeyi kullanıyorum, ağırlığımı ona vermemek için üzerinde duruyorum.

Kıçımın yanağına sert bir tokat indirdiğinde dudaklarımdan bir inilti çıkıyor, eli saçlarımı avuçlamak için yukarı kalkıyor ve parlak yeşil gözlerine bakmam için başımı yönlendiriyor. "Bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma. Eğer bir daha bu şekilde konuştuğunu duyarsam seni duvara zincirlerim ve derini Noel süslerine uyacak kadar kırmızıya boyarım." Sözleri sert bir hırıltıydı ve dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Seni ikiye bölüp çiğ çiğ siktiğimde incinecek tek sırtın seninki olacak."

Tehdit ve vaat birbirine karışıyor ve bedenim ilkel bir acıyla karşılık veriyor, sağladıkları egemenliği arzuluyor.

Onun sözleri karşısında dudaklarımdan dökülen iniltiyi durduramıyorum. Bu adamlar ve onların pis ağızları. "Beni besleyeceğini sanıyordum," diye takılıyorum, hava gergin ve ihtiyaç dolu.

"Konuşmaya devam et, ben de sana memnuniyetle sikimi yedireyim," diye karşılık veriyor Aiden, sesi alçak ve boğuk.

Bedenim yanıyor, bu adamların dokunuşunu ve sahipliğini arzuluyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum, sesim içimdeki çaresizliğe ihanet ediyor.

Elleri çoktan pantolonunu yırtmaya başlamış, benim durduğum yerin altından kendini kurtarıyor. "Hayır, o güzel amcığı istiyorum," diyor Aiden, gözleri arzuyla yanıyor. "Seni etrafımda hissetmek için ölüyordum."

Aiden'ın bakışlarını gözlerimde eğlenceli bir parıltıyla karşılıyorum, dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu hak etmen gerekecek," diye meydan okuyorum, parmaklarım göğsünde dans ediyor.

Aiden'ın gözleri eğlence ve arzuyla kararıyor. "Bu bir meydan okuma mı, Scarlett?" diye homurdanıyor, elleri kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavıyor.

"Belki de öyledir," diye cevap veriyorum, sözlerimin gücünden zevk alarak. Ağırlığımı değiştiriyorum, kasıtlı olarak kendimi ona doğru bastırıyorum, altımdaki sert uzunluğunu hissediyorum.

Yanıt olarak inliyor, elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, *rós beag*."

"Hayat bu şekilde daha eğlenceli," diye karşı çıkıyorum ve parmaklarım göğsünde geziniyor, hala üzerinde olan gömleğinin düğmelerini alaycı bir şekilde koparıyor.

Aiden'in sabrı tükeniyor ve hızlı bir hareketle beni döndürerek kanepeye yatırıyor.

Başım kolumdan sarkıyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor, hava beklentiyle ağırlaşıyor.

Gömleğin düğmelerini açıyor ve çekiştirerek çıkarıyor, ağır dövmele teni ve zarif kasları ortaya çıkıyor.

Manzarayı takdir etmek için bir an duruyorum ve bakışlarımın Aiden'in mürekkepli tuvalinde dolaşmasına izin veriyorum. Dudaklarımda şakacı bir gülümsemeyle, "Bakması çok hoş," diye yorum yapıyorum.

Aiden sırtıyor, "Dec'in senin havanı kesme eğilimini yeni yeni takdir etmeye başlıyorum. Ro," diye sesleniyor Aiden ve Ronan'ın yaklaştığını görmek için başımı çeviriyorum. O da dövmele kaslarını ortaya çıkarmak için kıyafetlerini çıkarmış ve yırtıcı bakışlarını bana dikmiş. "Ağzını işgal et."

Ronan'ın sırtışı genişliyor, başımın dibine yerleşiyor ve sikinin ucu dudaklarımı okşuyor. Dudaklarımı ayırıp onu aç bir dille karşıladığımda beklenti aşıkâr. Uzunluğu boyunca yalıyorum, tuzluluğun tadına bakıyorum ve kadifemsi teninin dokusunu hissediyorum.

Aiden hiç vakit kaybetmiyor, Ronan'ı ağzıma alır almaz içime sokmak için dikkatimin dağılmasından yararlanıyor. Ronan ağzımın ıslak sıcaklığını keşfederken Aiden'in sertliği beni dolduruyor ve geriyor.

Ronan'a tam olarak sığamıyorum ve bir elimi sığmayan kısmın etrafına sarmak için uzanıyorum. Aiden'in hamlesi beni Ronan'ın üzerine daha da itiyor, siki boğazımın arkasına çarpıyor ve onu yutmak için öğürme refleksimi zorlamam gerekiyor. Ronan'ın boğazından alçak bir hırıltı kaçıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

Aiden'in ritmi güçlü ve amansız, her itiş beni zevkin derinliklerine sürüklüyor. Ronan saçlarımlı sıkıca kavıyor, ben onu içime alırken hareketlerime rehberlik ediyor.

Aiden bir kolunu sırtımın altından geçirerek beni havaya kaldırıyor. Sırtım daha da eğilirken beni ikiye bükme konusunda ciddiye, başım neredeyse baş aşağı olana kadar beni eğdi. Ronan bundan faydalanıyor ve saçlarımdaki tutuşunu kullanarak ağzımı tam olarak istediği yere yerleştiriyor, daha sert itiyor ve ben onun etrafında gevşemek zorunda kalana kadar kendini boğazıma doğru zorluyor.

Aiden'in sesi sisi yarıp geçiyor. "Yut onu Scarlette, her santimini al," diye emrediyor, parmakları çenemi kavıyor. Hevesle itaat ediyorum, Ronan'ı daha derinlere alıyor ve etrafını yutuyorum.

Ronan üstümde inerken, Aiden'in hızı artıyor. Oda inlemelerimizin ve vücutlarımızın çarpışmasından çıkan ıslak seslerin senfonisiyle doluyor. Ritmin içinde, bu adamlar tarafından tamamen sahiplenilme hissinin içinde kayboluyorum.

"Bu koca memelerin zıplamasını izlemeye bayılıyorum." Aiden'in meme uçlarımdan birini ağzına almadan önce dilini göğüslerimin arasında hissediyorum, dişleri alaycı bir şekilde kıstırmadan önce yalıyor ve emiyor. Yanıt olarak inliyorum, amım onun etrafında sıkılaşıyor.

Homurdanıyor, kalçalarımı morartacak kadar sıkıca kavramak için tekrar oturuyor, itişleri daha sert ve daha acil hale geliyor, kalçaları uyluklarımın etine çarpıyor. Ronan'ın eli boğazıma dolanıp hava yolumu kestiğinde ve sikiinin etrafını sıkıttığında inliyorum.

Aiden'ın parmakları klitorisime giden yolu buluyor, itişleriyle ritim içinde dönüyor ve bastırıyor. Vücudum hevesle karşılık veriyor, gerilim bir kez daha artıyor ve doruk noktamın tanıdık kenarının yaklaştığını hissedebiliyorum.

Son ve güçlü bir hamleyle Aiden beni uçurumun kenarına itiyor. Vücudum onun etrafında sarsılıyor, inlemelerim Ronan'ın ağızındaki siki tarafından boğuluyor. Beni uçuruma doğru takip ederken inlemelerinin sesini zar zor kaydediyorum, Ronan'ın döllerı boğazımdan aşağı kayarken Aiden amımı dolduruyor. Orgazmın yoğunluğu üzerime çöküyor, beni titreten bir zevk dalgası.

Bölüm 16

RONAN

Binnealarımın, tatlılığımın fiziksel olarak talep edilmesi gibi hissettiren bir olaydan sonra,

Abizimle kalmasını istedim ama o eve dönmekte ısrar etti. Yarın için gerçek iş kıyafetlerine ihtiyaç duyduğunu belirtmeden ve skandal yaratmadan önce çatı katının yeterince Noel gibi olmadığıyla ilgili bir şaka yaptı asistanı olduğundan daha fazla.

Bu anlaşılabilir bir şeydi. Hepimizin ona ne kadar takıntılı olduğunu henüz tam olarak kavrayamamıştı. İş tişörtlerimizden birini ve bir çift boxer şortu giydiğinde, yine de üstüne uzun kışlık montlarımızdan birini giydirdim. Ne kadar sıcakladığı umurunda değildi, teni kıpkırmızı olduktan ve terin tatlı parlaklığı tenini kapladıktan sonra kimsenin bizim olana bakmasına izin yoktu.

Gideli daha on dakika bile olmamıştı ki onu tekrar görmek, o güzel tenine dokunmak için can atmaya başlamıştım bile.

Boğazını siktiğim kanepeye oturuyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Hepimiz viskilerimizi yudumlarken Dec ve Aid arasındaki konuşmayı sadece yarı yarıya dinliyorum.

"Söylediklerinden ne anlıyorsun?" Aiden soruyor. Neden bahsettiğini biliyorum, benim de aklımdan çıkmıyor.

Telefonumdaki uygulamalar arasında gezinmeye dönmeden önce Dec'in kaşlarını çatarak bardağına baktığını görmek için kısa bir süre yukarı bakıyorum.

Dec, "Düşündüğü kişinin o olduğunu biliyorum ama belli ki yanılıyor," diye karşılık veriyor.

Telefonumda Scarlett'in evinin video görüntülerini içeren uygulamayı açtığımda, yüklenmesi biraz zaman alıyor. Yüklendiğinde ekranım karanlıkla doluyor. Başka biri için bu sadece gecenin karanlığı gibi görünebilir, ama evinde hala bazı ışıkların görüldüğünü biliyorum, şehir ışıkları, teknoloji, asla gerçekten karanlık olmamasını sağlayan küçük şeyler.

Video yayınlarını geri sarıyorum, ekranımda ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ve sonra yüksek sesle küfrederek sandalyeden kalkıyorum.

Scarlette'in numarasını telefonuma kaydettiğim kişiyi hızla ekrana getirirken Aiden sorunun ne olduğunu soruyor. Anında sesli mesaja düşüyor.

Scarlette'e bir kez daha ulaşmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Aramalar doğrudan telesekretere düşüyor ve midemde bir endişe düğümü oluşuyor. Aiden ve Declan'ın sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek aceleyle odama koşuyor ve üzerime bir gömlek geçiriyorum.

"Neler oluyor, Ro?" Aiden gözlerini endişeyle kısarak soruyor.

"Cevap vermiyor amına koyayım," diye homurdanıyorum, sesimde hayal kırıklığı ve endişe belli oluyor.

Declan bardağını bırakıyor, sadece endişemi kabul ediyor ve karşılık olarak hareket ediyor. "Tekrar dene," diye emrediyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Bir deneme daha yapıyorum, ama sonuç aynı; doğrudan sesli mesaja düşüyor. Panik içime işliyor ve nefesimin altında küfrediyorum.

Declan koltuktan kalkarak, "Giyin, Aid," diye emrediyor. "Onun evine gidiyoruz."

Rekor bir sürede hepimiz hazırız ve bizi ileriye iten bir aciliyet duygusuyla çatı katından fırlayıp çıkıyoruz. Scarlett'in evine giden yol acı verici derecede uzun geliyor, geçen her saniye içimi kemiren endişeyi artırıyor.

Paniğimin nedenini tekrar sormuyorlar, sadece Aiden hız sınırının çok üzerinde varış noktamıza doğru ilerlerken bir şeylerin çok yanlış olduğuna dair sözüme güveniyorlar.

Yaklaşırken içeride ışıkların açık olduğunu fark ediyorum ama evi saran ürkütücü bir durgunluk var. Aiden'ın lastiklerinin gıcirtısı bile bu sessizliği bozmuyor.

Scarlette'in parfümünün tanıdık kokusu havada asılı dururken, içeri koşarken kalbim kulaklarımda çarpıyor. Ev içeriden bir kasırga tarafından vurulmuş gibi görünüyordu. Her şey paramparça olmuştu.

Evinin içini süsleyen Noel süsleri, koltuk yastıklarının dolguları ve kırık mobilya parçaları arasında her yere saçılmıştı.

Declan ve Aiden'in ağızları, kadının evindeki yıkımı gördüklerinde açık kalmıştı. Ama sonra Dec hızla yatak odasına doğru ilerlerken Aiden da garaja doğru ilerledi. Ama ben onun nerede olacağını biliyorum.

Ofisine girdiğimde onu odanın ortasında ayakta görünce içime bir ferahlık doldu. Evindeki diğer odalar gibi ofisi de yerle bir edilmişti. Rahatlamanın ardından, ona bunu yapmaya cüret edene karşı içime bir öfke doluyor.

Onun parçalanışını izlediğim sandalye kesilip açılmış ve paramparça edilmişti ve bu içimde öfke dalgaları yaratıyordu.

Odaya girdiğimi bile görmedi, odağı kraliçe iskambil kağıdı resminin bulunduğu duvardaydı. Ya da eskiden sanat eseri olan şeye.

Dört tablo da kesilmiş ve yerde yatıyordu; bıçak izleri özellikle kraliçelerin yüzlerini kesiyordu. Tabloların arkasında iki kasa vardı. Biri Karo Kraliçesi'nin olduğunu bildiğim yerde, diğeri ise Kupa Kraliçesi'nin arkasındaydı.

Her ikisi de açık ve boştu ve aralarında büyük bir bıçakla duvara tutturulmuş bir kağıt parçası vardı. Ben bile durduğum yerden üzerinde ne yazdığını ve Scarlett'e'nin dikkatini neyin çektiğini görebiliyordum.

Yanlış hamle.

Bölüm 17

SCARLETTE

Her şey yolundaydı, her şey yolundaydı.

Tam zihnimde bir Noel şarkısı söylemeye başlamıştım ki koluma dokunan bir şey beni irkiltti. Otomatik olarak savruldu ama elim yakalandı ve bir bedenine içine çekildim.

"Şşşt, benim Scarlette." Ronan'ın sesi kulağımın yanında yumuşak.

Bedenimin onun kucağında gevşemesine engel olamıyorum, yüzümü usulca kavrayıp göğsüne çevirmesine izin veriyorum. Artık tanıdık gelen baharatlı kokusunu içime çekerek, evime adım attığımdan beri zihnimi saran kargaşayı yatıştırmasına izin veriyorum.

Kapı ardına kadar açıldı, bunu her kim yaptıysa uyguladığım kapsamlı güvenliği atlamıştı. Telefonumda herhangi bir bildirim varsa bile, telefonumun şarjı bir şekilde bitmeden önce onları görmemiştim. Eve dönerken bile tekrar çevrimiçi olmamıştı, bu yüzden içine girmek üzere olduğum şey hakkında hiçbir uyarım yoktu.

Ve içine girdiğim şey tam bir kaostu. Bir an için evimi yerle bir eden her kimse etrafta dolaşmamayı seçtiği için şükrettim, evime o kadar odaklanmıştım ki odadaki başka birini fark edemezdim.

Tıpkı Ronan bana yaklaştığında fark etmediğim gibi.

Ama Declan ve Aiden odaya girdiğinde anladım. İkisi de iyi olduğuma dair kendilerini rahatlatmak istercesine bana dokunuyorlar ama beni Ronan'ın elinden almıyorlar.

Başımı tekrar onlara doğru çevirdiğimde Declan'ın duvardan bıçağı ve notu almasını izliyorum. Bana doğru geri dönmeden önce kaşlarını çatarak onlara bakıyor, gözleri benimkilere dönmeden önce kısa bir süre yıkılmış mobilyaları inceliyor.

Boştaki eliyle yüzümün yan tarafını okşadıktan sonra elini enseme dolaştırıyor ve yüzümü kendisine doğru çekerek alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Ro'yla git ve kıyafetlerini topla, bizimle kalmaya geliyorsun."

Durumun ağırlığını hissederek başımı sallıyorum. Ronan'ın tutuşu bir an için sıklaşıyor, ben isteksizce uzaklaşmadan önce sessiz bir güvence sunuyor. Yatak odasına doğru ilerlerken, evimdeki kaosu sadece bir başlangıç olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Ofisime o kadar odaklanmıştım ki yatak odama bile gidememiştim. Orada dokunulmamış, sağlam bırakılmış hiçbir şey yoktu ve kendimi tecavüze uğramış hissediyordum.

Yataktan tamamen kaçarak gömme dolaba yöneldim. Oraya da girmişlerdi ama diğer yerlerdeki kadar değil. Eşyaların raflardan çekildiğini ve askılarda bir kenara itildiğini görebiliyordum ama neyse ki hiçbir şey tahrip edilmemişti.

Bir şey arıyorlardı ve bir tahminde bulunacak olursam, bu Ronan tarafından daha önce çalınmış olan bir eşyaydı.

Kıyafetlerimi koymam için bir çanta çıkarırken ona bakıyorum. "Geleceğini nereden biliyordun?"

Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama uzun sürmüyor. "Gösteriden keyif aldığımızı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Hatırladıkça vücudum hafifçe ısınırken bana bir bakış atıyor, hayatım darmadağın olsa bile bir bakış ve birkaç basit kelimeyle beni tahrik etmeyi başarabiliyor. "O ilk gün kameraları yerleştirdim. Evin güvenliği iyiydi ama onu da hallettim. Kasa güvenliği ise tamamen farklıydı. USB'yi hangi kasaya koyduğunuzu bilmiyordum ve başka hangi güvenlik önlemlerini aldığınızı bilmiyordum, bu yüzden kameraları öğrenmek ve kodu almak için kurdum. Çatı katından parmak izini zaten almıştık."

Kendi aptallığım yüzünden neredeyse kafamı duvara vurmak istiyorum. En iyi olmakla gurur duyan biri için bunlar çok saçma hatalardı.

Ronan bir elini koluma doluyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Yüzündeki ifadenin yoğunluğu kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oluyor. "Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için kameraları kontrol ettim ve kayıtlar kesilmişti. Kayda geri döndüğümde, yayın kesilmeden önce eve başka birinin girdiğini gördüm."

Ronan'ın tutuşu sıklaştı ve itiraf etti, "Cep telefonundan sana ulaşamadım, Scarlette. Daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum - sana bir şey olduğu korkusu." Sözcükleri karanlığın içinde

durumun ağırlığı daha da belirginleşiyor. Tam olarak kavrayamadığım bir tehlikeye ne kadar yakın olduğumu fark ettim.

Kıyafetleri çantaya yerleştirmeye başlarken başımı sallıyorum ve açıklamasını kabul ediyorum. "Önce bir şekilde cep telefonumu kurcalamış olmalılar. Telefonumda herhangi bir güvenlik ihlali için ayarlanmış bir alarm var ve çatı katından ayrıldığımda çalışmıyordu ve açılmıyordu. Burada bir şey olmuş olabileceği hiç aklıma gelmedi."

Yüzümün yan tarafındaki eli durup ona bakmamı sağlıyor. "Sana bir şey olsaydı nasıl tepki vereceğimi tarif bile edemem. Eğer biri burada kalıp sana zarar verseydi ya da seni kaçırsaydı, bu dünyayı yerle bir ederdim."

"Biz... Orayı yakıp yıkardık."

Bir bakış atıyorum ve Declan ile Aiden'ın kapı aralığında eğildiklerini görüyorum. Gözlerindeki sahiplenici bakış nefesimin kesilmesine ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Ronan, Declan ve Aiden tarafından kuşatıldığım o anda, bu üç zorlu adamla ne kadar çabuk bir bağ kurduğumu fark ediyorum. Onların koruyucu içgüdülerini ve samimi ilgileri bana hiç beklemediğim bir aidiyet duygusu hissettiriyor.

Declan düşünceli sessizliği bozuyor, bakışları sabit. "Hadi eve gidelim."

Bölüm 18

SCARLETTE

A Uzun ve duygusal bir günün ardından, kardeşler beni dinlenmem için talimat vererek çok geniş misafir odalarına yerleştirdiler. Ama ben yerleşemedim.

Oda güzel, geniş ve griler ve siyahlarla dekore edilmiş. Yatak bir bulutun üzerinde uzanmak gibi. Tabandan tavana pencereler, tıpkı benim hoşuma gittiği gibi şehir ışıklarının manzarasını sunuyor. Ama zihnim hâlâ saatte bir milyon mil hızla dönüyordu. Vücudum enerjiyle dolup taşıyordu.

Sanki hayatım aniden hızlı trene atlamış ve artık inemezmişim gibi hissettim. Ama aynı zamanda şu anda değiştirmek istediğimden emin olmadığım bazı şeyler de var.

Yumuşak çarşafların arasından kayarak çıkıyorum, üzerime bir bornoz sarıyorum ve biraz su aramak için odadan çıkıyorum. Boş bardağı kurutma rafına yerleştirirken ofislerinin ışığının yandığını fark ediyorum. Kapı sanki biri kapatmayı düşünmüş ama sonra fikrini değiştirmiş gibi yarı açıktı.

Boşluktan Declan'ı masasında, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken görüyorum. Girişe yaslanarak boğazımı temizlemeden önce onun daha da sinirlenmesini izliyorum.

Bana bakıyor ve bakışları yüzünden kayıyor, yerini çözemediğim bir şey alıyor.

"Hey, her şey yolunda mı?" Tereddütle ofise girerken sordum. En son buraya geldiğimde onlardan bir şeyler çalmıştım.

"Evet, *bir stòr*, sadece biraz araştırma yapıyorum. Neden ayaktasın? Uyuyor olman gerekirdi." Masadan kalkıp odanın ortasında benimle buluşuyor, bir elini ensemden geçirip alnımı dudaklarına götürüyor. Üzerinde bol koyu yeşil bir pijama pantolonu ve daha önce takım elbiselerinin altında hissettiğim kasların üzerine uzanan dar siyah bir gömlek var. Kolları boyunca uzanan dövmeler, onun da en az kardeşleri kadar sanat eserlerine boyanmış olduğunu gösteriyor.

Yumuşak öpücükler onun için otomatik bir hareket haline gelmiş gibi görünüyor ve her seferinde kalbimi ısıtıyor. "Uyuyamadım, sadece biraz huzursuz ve gergin hissediyorum."

Bir an bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Tekrar bilgisayarına dönüp bana odaklanmadan önce hafifçe mırıldanıyor. "Seni ilk kez bu ofiste görmüştüm. Demek istediğim, hırsızlık kısmı seni düzgün bir şekilde görmek için yanlış açıydı." Sesi, vücudumun anında tepki vermesini sağlayan bir boşukluğa bürünmeye başlıyor. "Ama dudaklarında o gülümsemeyle seksi kışını ön kapıdan çıkarırken o baştan çıkarıcı kalçalarının sallanışını izlemek, defalarca tekrarlayacağım bir anı."

Kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni hareket ettiriyor ve sonra beni geriye doğru yürütmeye başlıyor ve sırtımın şehrin parıldayan ışıklarını gösteren cam duvara çarpması uzun sürmüyor. Declan'ın ne planladığından tam olarak emin değilim ama ne olursa olsun ben de varım.

Elleri bornozumun kemerine gidiyor ve yavaşça kravatı çözüyor. Kumaşın uzunluğundaki her çekiş ve çekiş, amıma doğrudan bir çizgiye sahipmiş gibi, tüm vücudum gözlerindeki vahşi arzu bakışıyla ısınıyor.

"İşte o an sana sahip olmam gerektiğini anladım. Sadece bazı konularda benden daha iyi olabileceğini göstermekle kalmadın, ki bu seve seve üstesinden gelebileceğim bir meydan okumaydı, aynı zamanda o küstah tavrın yüzünden seni cezalandırmadan önce yiyip bitirmek istedim." Bornozu avuçlayıp omuzlarımdan çekerek yere düşürüyor ve beni karşısında çıırılçıplak bırakıyor. Cam duvar aşırı ısınmış tenime karşı serin.

Ellerini belimin derisi boyunca kaydırıyor ve göğüslerimi avuçlamak için yukarı kaldırıyor. Dilini meme uçlarımdan birinin etrafında dolaştırmak için başını aşağı eğmeden önce etimi sıkıyor ve yoğuruyor. Ağzını etrafına kapatıp sertçe emiyor ve ben de amımdaki çekimi hissediyorum, klitorisim tepki olarak zonkluyor. Başka bir yalama ve kıştırma vererek, diğer meme ucumdaki eylemi tekrarlamak için hareket ediyor. Onu emdiğinde inliyorum, cama daha ağır bir şekilde yaslanıyorum.

Yüzünü tekrar uzaklaştırdığında, elleriyle onları sıkmaya devam ediyor, hassas meme uçlarımı parmaklarının arasına alıyor ve ben cama doğru eğilip göğüslerimi ellerine daha sert bastırıma kadar onları çekip sıkıyor. "Bu göğüsleri her gördüğümde ağzım sulanıyor. Bebeklerimizle birlikte onları daha da büyük görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözleriyle midem bulanıyor ama o da aynı anda ellerini vücudumdan aşağı kaydırıp yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum, önümde diz çöküp bana baktığı yere bakarken sesim yumuşak bir törpü gibi çıkıyor. Gözlerindeki bakış karanlık ve sahiplenici.

"Aid haklıydı, sen Elmaslar Kraliçesisin, *bir yıldız*. Ama aynı zamanda Kupa Kraliçesi de olabilirsin çünkü zaten bizimkilerin hepsine sahipsin." Bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna asıyor, yaklaşarak parmaklarını ıslak amımdan geçiriyor ve beni hafifçe inletiyor. "Öyleyse sana tapınmamı izle, Kraliçem."

Declan'ın gözleri benimkilere kilitleniyor, bakışlarının yoğunluğu beni esir alıyor. Dizlerinin üzerinde duruyor ve duruşundaki kırılganlık gözlerindeki hâkimiyetle tezat oluşturuyor. Kendimi onların kraliçesi gibi hissediyorum.

Parmakları kıvrımlarımın dış hatlarını çizerek ve giriş yerimle alay ederek keşiflerine devam ediyor. Göz temasını sürdürdükçe beklenti artıyor, dokunuşu kasıtlı ve telaşsız. Onun merhametine kalmış durumdayım ve bu düşünce beni heyecanlandırıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye homurdanıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Ve bu... bunların hepsi bizim. Her santimin bize ait, Scarlett."

Dudağımı ısııyorum, içime dolan hem arzu hem de kırılganlık duygularını kontrol altına almaya çalışıyorum. Sahiplenici ve şefkatli sözleri kadife bir zincir gibi etrafımı sarıyor, beni ona ve kardeşlerine hiç tahmin edemeyeceğim ve daha önce hiç hissetmediğim şekillerde bağlıyor.

Ağzı uyluğumun iç kısmına iniyor ve hedefine yaklaştıkça bir öpücük izi bırakıyor. Yumuşak okşamalar ve arkamdaki sert cam arasındaki kontrast duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor.

Dili nihayet amımla buluştuğunda nefesim kesiliyor, içimde bir zevk dalgası dolaşiyor. Beni yetenekli ve acımasız bir kararlılıkla keşfediyor, dili içime dalıp kayarken her inilti ve sızlanmayı çıkarıyor. Dili klitorisimin etrafında dönüp onu ağzına çekerken saç tellerine tutunuyorum. Meme uçlarımı emdiği kadar sert bir şekilde emdiğinde vücudum soğuk cama yaslanıyor.

Declan'ın parmakları, diliyle uyum içinde çalışarak iki tanesini amımın derinliklerine itmeden önce beni keşfetmeye devam ediyor. Doruk noktam istikrarlı bir şekilde artıyor ve içimde sarılan sıkı zevk sarmalını hissedebiliyorum.

Ben sınıra yaklaştıkça Declan çabalarını yoğunlaştırıyor. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve aramızdaki bağ dilinin her hareketi ve parmaklarının her hamlesiyle daha da derinleşiyor.

Sonra beni cama bastırırken ona karşı paramparça oluyorum. Çığlıklarım yankılanıyor ve kendimi içimde yuvarlanan zevk dalgalarına teslim ederken sırtım kavisleniyor. Ve evet, tapılmış hissediyorum.

Bölüm 19

SCARLETTE

Dikkatim ona döndüğünde Eclan ayağa kalkıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve yırtıcı

D bir zarafetle ayakta duruyor. Beni yakıcı bir öpücüğün içine çekiyor, benim tadıma bakıyor ve kendimi kafesteki bir hayvan gibi hissediyorum vahşi bir enerjiyle.

"Ya bizimkiler, Scarlette," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

O anda, bunu gerçekten hissettim. Sanki geri dönüşü yokmuş gibi. Bir şekilde bir daha asla kapanmayacak bir kapı açmıştım. Sadece Noel partilerine girerek.

Benden uzaklaşıyor ve beni cama karşı nefes nefese bırakıyor. Başının arkasına uzanarak gömleğini çıkarıyor ve dövmelerle kaplı teni ortaya çıkıyor. Daha önceki duygularını anlıyorum çünkü tek yapmak istediğim onu yutmak ve karşılığında bana ait olduğunu hissedene kadar dövmeli teninin her santimini yalamak. Pantolonunun ipini çekiştirerek onun da yere düşmesine izin veriyor. Dövmeler iki bacağından aşağı uzanıyor ve güzel takım elbiselerinin altında sakladığı derisinin çoğunu kaplıyor. Bir makine gibi görünüyor ve ben elini sert sikinin etrafına sarıp sıkıldığında hiçbirine odaklanamıyor.

Yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama bu onun kesinlikle Ronanvari bir şekilde sırtmasına neden oluyor. "Arkanı dön, *a stór*." Sesi hâlâ boğuk ama o baskınlık hissi geri geldi ve bu da beni hiç düşünmeden ona itaat ettim. Arkamı döndüğümde, önümdeki manzara beni şaşırtıyor. Şehrin ışıkları parıldıyor ve göz alabildiğine uzanıyor. Ve yansımanın parıltısı bana çok çıplak olduğumu hatırlatıyor.

"Ellerini cama koy ve ben söyleyene kadar kıpırdatma." Ellerimi kaldırıp soğuk cama dayıyorum, parmaklarımı birbirinden ayırıyorum. Elleri kalçalarımı kavıyor ve beni geri çekip istediği yere götürmek için kullanıyor. "Senin o arsız tavrını ilk gördüğümde ne yapmak istediğimi söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi Scarlette? Seni yiyip bitireceğimi, sonra da bunun için cezalandıracağımı söylemiştim."

Sol kık yanağıma vuran elinin sesi ve hissi acıdan önce bana ulaşıyor. Keskin acıyla nefesim kesiliyor, ses odanın içinde yankılanıyor. Ellerim cama daha sert bastırıyor.

"Benim için say Scarlette," diye emrediyor, sesi alçak ve talepkâr. "Bir," diye nefes alıyorum, kelime neredeyse bir inilti.

Eli kızarmış deriyi okşuyor, bir sonraki vuruştan önce acıyı yatıştırıyor. Bu kez sağ yanağıma vuruyor ve bu his içime işliyor, daha önce aldığım zevkle birleşiyor.

"İki," diye devam ediyorum, bir sonraki saldırı için kendimi hazırlarken sesim fısıltıya dönüşüyor.

Nefesini kulağıma çok yakın hissetmeden önce yanan tenimi okşuyor. "Nasıl hissediyorsun Scarlette? Bütün şehrin görmesi için sergilenmek? Tüm o insanlar bu güzel teni kırmızıya boyarken beni izliyor ve sana sahip olmayı diliyorlar. Ama sen bizimsin Scarlette, bize aitsin ve bir daha kimse sana dokunamayacak."

Sahiplenici ve buyurgan sözleri içimde yankılanıyor, eli tekrar sol yanağıma değmeden önce bile anın yoğunluğunu artırıyor.

"Üç," demeyi başarıyorum, yanma ve sıcaklık her sayışımda daha da artıyor. Sözleri kulaklarımda yankılanıyor, tüylerimi diken diken eden bir beyanat.

Declan'ın eli hassas bir şekilde hareket ediyor, kık yanaklarım arasında gidip geliyor ve arkalarında lezzetli bir acı bırakıyor. Hava arzuyla dolup taşıyor ve hızlı kalp atışlarımla birlikte vücudum da zonkluyor.

"Dört," diye inliyorum bir darbe daha indirirken. Sıcaklık içime yayılıyor, acı ve zevk arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran baş döndürücü bir his kokteyli. Dokunuşundaki baskınlık, teşhirden olduğumun bilgisi, anın erotizmini artırıyor.

Parmakları kıkımın kıvrımları boyunca ilerliyor, yarattığı ıyıı yatıştırıyor. Oda ham, ilkel bir enerjiyle doluyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor, sesi acımı daha da artırıyor. Eliyle cinsel organımı kavıyor, ortaya çıkardığı ıslaklığı hissediyor ve dokunuşuyla inliyorum. "Bunu seviyorsun, değil mi? İşaretlenmek, sahiplenilmek."

"Evet," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum, nefesim önümdeki camı buğulandırırken aşırı ısınmış tenimi ona bastırmaya çalışıyorum. Alnım ve göğüslerim terden kayganlaşıyor ve pürüzsüz yüzeye

karşı lezzetli bir şekilde kayıyor. Tenime değen serinliği memnuniyetle karşılıyorum.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor, sesi emredici. İtaat ediyorum, bacaklarımı hafifçe açıp kendimi ona sunuyorum. Declan'ın eli tenimden ayrılıyor ve bir an için duraksıyor. Onun ağır nefeslerini duyabiliyorum, benimkilerle eşleşiyor. Serin hava ısınmış kışımın üzerinde geziniyor ve sonra parmakları kızarmış etimin üzerinde gezinerek lezzetli bir kontrast yaratıyor.

Diğer eli kalçalarımın arasına giriyor ve sert uzunluğunun bana doğru bastırdığını hissedebiliyorum. Alaycı temas klitorisimin zonklamasına neden oluyor ve cama karşı ne kadar savunmasız ve açıkta olduğumun farkındayım.

O kendini konumlandıkça, sikiinin başı ıslak amımda kaydıkça beklenti artıyor. "Bunu istiyor musun Scarlett?" diye mırıldanıyor, sesi baştan çıkarıcı bir hırıltıya dönüşüyor. "Bana istediğini söyle."

"Lütfen, evet," diye inliyorum, o içime girmeden önce kelime dudaklarımdan zar zor kaçıyor. Dolgunluk ve ani gerilme nefesimi kesiyor, bedenim onun büyüklüğüne alışıyor. Bir an hareketsiz durup ona uyum sağlamama izin veriyor ve sonra sert, kasıtlı bir ritme başlıyor.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, hızımı yönlendiriyor. Her itiş, bedenim üzerindeki kontrolünün bir kanıtı, her hareketle artan zevk. Cama bastırılıyorum, tenim her itişte pürüzsüz yüzeye sürtünüyor, odağım onun uyandırdığı hislere daralırken şehir ışıkları uzak bir bulanıklık.

Beni sahiplenirken inliyorum. Çıkardığımız sesler ve tenlerimizin birbirine sertçe çarpması şimdiye kadar duyduğum tüm Noel şarkılarından daha iyi.

"Ya bizimki. Benim," diye homurdanıyor, nefesi kulağıma geliyor. Sesindeki sahiplenicilik ilkel bir tepkiyi ateşliyor ve onu daha derinden karşılayarak sırtımı eğiyorum. Zevk arttıkça, Declan'ın itişleri daha acil hale geliyor ve her biri beni sınıra yaklaştırıyor.

"Benimle boşal, *a stór*." Doruk noktalarımız içimize çarparken, benim inlemelerim onun gırtlaktan gelen inlemelerine karışırken, onun itişleri sert ve güçlü. Beni cama karşı tutuyor, coşku dalgalarını atlatırken bedenlerimiz birbirine bastırıyor.

Nefesimizi tuttuğumuzda, Noel partilerinde açtığım kapının beni sadece bir arzu dünyasına değil, aynı zamanda bu adamlarla derin bir bağa da götürdüğünü fark ediyorum. Arzuladığımı bilmediğim bir bağ.

Bölüm 20

AIDEN

T Çatı katının duvarları o kadar ince ki *rós beag*'imden, küçük gülümden çıkan ilk çığlıkla uyanıyorum. Ve bu sese anında sertleşiyorum.

Dec'in ellerinin onun üzerinde olduğunu anlamam sadece bir anımı aldı. Muhteşem tenine indiğini varsaydığım darbeleri sayarken inlemelerini duyabiliyordum. Hem Dec hem de Ro acı çektirmekten hoşlanıyor. Hatta her ikisi de silah ve oyuncak kullanmaktan hoşlanıyordu ama her bir darbeyi saydıracak kadar kontrollü olan Dec'ti.

Birimiz onu aramadan geceyi atlatamayacağını tahmin etmeliydim, muhtemelen bir noktada ben de onu arardım. Şimdi elime tükürüp zonklayan sikimin etrafına sararken sadece film müziği için minnettardım.

Nefes nefese inlemelerinin ve ağlamalarının sesi tatlı bir melodi gibi. Onu dinledikçe uyarılmam artıyor, sesler ortaya çıkan sahnenin canlı bir resmini çiziyor.

Zihnimde, Declan'ın indireceğini bildiğim darbelerin teninde açtığı sarhoş edici rengi neredeyse görebiliyorum. İkisi arasındaki o ince çizgide ilerlerken küçük acı seğirmelerine karışan zevk bakışını hayal edebiliyorum.

Kendimi okşarken, zihnimdeki görüntüler büyüleyici seslerle birleşerek sarhoş edici bir arzu karışımı yaratıyor.

Kızın çığlıkları yükselirken Ro'nun da şimdiye kadar uyanmış olacağını biliyorum ama hayal gücünün sahneyi onun için yaratmasına izin vermekle yetinmeyecekti. Cep telefonunda güvenlik kamerası kayıtlarını çoktan açmış ve sahneyi canlı olarak izliyordur. İsteseydim ben de aynısını yapabilirdim ama zihnimin devreye girmesini tercih ederdim, bu şekilde kendimi o anın içine bile yerleştirebilirdim.

Zihnimde oda loş bir şekilde aydınlatılmış, gölgeler Scarlett'e'in kızarmış teninde oynaşıyordu. şehrin ışıkları, Scarlett'e'in çok sevdiği Noel ışıkları gibi parıldııyor ve her geçen saniye değişiyordu. Bir an mükemmel poposundaki kırmızı izleri vurgularken, bir an sonra tenindeki terin parıltısını yansıtıyordu.

Kendimi okşamaya devam ederken, elim uzunluğum boyunca sıkılıyor ve bükölüyor, zihnimdeki görüntüler yoğunlaşıyor. Scarlett'e'in nefes nefese inlemeleri ve çığlıkları hayal gücümde canlanan sahnelerin müziği haline geldi.

Tenine vuran ritmik sestten Dec'in onu sikmekte olduğunu anlıyorum. Sırtındaki kavisi, uzuvlarındaki hafif titremeyi ve yüzüne kazınmış çığ, filtresiz zevki hayal ediyorum.

Zevk vücudumda dolanıyor. Kendi sikimin onun güzel vücuduna girdiğini hayal ederken, elim sikimi tenin tene vuruşundaki sert sesle aynı anda okşuyor.

Zihnimin gözünde Dec'in sikine biniyor olabilir, o muhteşem kıcı her itişinde hareket ediyor ve dalgalanıyordu. Onu Dec'in üzerine doğru itebilir ve güzel yanaklarını açarak daracık deliğini ortaya çıkarabilirdim. Doğrudan büzölmüş etine tükürür ve parmaklarımı içine sokmak için kayganlaştırıcı olarak kullanırdım, onu gerer ve sikim için hazırlardım.

Sikimi yavaşça içine ittiğimi, sıkı kaslarının beni kavradığını hayal ederken kıcının sıkı kavrayışını neredeyse hissedebiliyordum.

Elim uzunluğumda sertleşiyor, hayalimdeki inlemeler ve çığlıklar Dec'in her neredeyse ondan sürüklediği seslerle eşleşiyor. Seslerin ritmi hızlanıyor ve elim de bu hıza uyacak şekilde hareket ediyor.

Aramızda çıkardığı sesler çok tatlı olurdu. O eğilirdi ve ben de onu sabitlemek için göğüslerini kullanırdım, böylece onun sıkı, ıslak vücuduna girebilirdik. Eğer onu hep birlikte alırsak, sadece siklerimizden birinde boğulma sesi beni aşabilirdi.

Bu düşünceyle içimde zevk çığlıkları yükseliyor, omurgamın dibindeki karıncalanma hızla yaklaştığını hissettiğim doruk noktamı haber veriyor. Taşaklarım yukarı kalkarken ve zevk bana bir tren gibi çarparken aynı anda onun paramparça olduğunu duyuyorum. Elim sikimi sertçe çekmeye devam ederken yüksek sesle inliyorum ve döl ipleri karnıma iniyor.

Orgazm azalnca kalkıp banyoya doğru ilerliyorum. Artık ona sahibiz ve o ait olduğu yerde. Tek istediğim sonsuza dek onun hem zihninin hem de bedeninin tadını çıkarmak.

Bölüm 21

SCARLETTE

I Tam bir İrlanda kahvaltısı ikram edildi. Declan beni neredeyse yatak odasına taşıdı ve dün geceyi bitirdikten sonra bana sarıldı. Ama boş bir yatak ve kokularla uyandım. yemek pişirme sesleri.

Mutfağa girdiğimde kardeşler çoktan toplanmış, her biri kendi sabah rutinlerine dalmışlardı. Aiden, bilmiş bir sırıtışla ocaktan başını kaldırıp bana baktı. "Bakın kim yaşayanlar diyarına katılmaya karar vermiş," diyor gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Kahvaltı servis edildikten sonra masanın etrafında toplanıyor, kahkahalarımızı paylaşıyor ve çoğunlukla iş ve toplantılardan oluşan o günkü planlarımızı tartışıyoruz. Kardeşler arasındaki kolay arkadaşlık bana sıkı sıkıya bağlı bir ailenin parçasıymışım gibi hissettiriyor, bu beni hem heyecanlandıran hem de rahatlatan bir duygu. Beni tüm tartışmalara dahil ediyorlar ve orada onlarla birlikte olmak doğal geliyor.

Yemeği neredeyse içime çekerken takdirle çıkardığım sesler hepsinin hoşuna gidiyor gibiydi. Öyle ki Ronan ben işe gitmek için hazırlanırken gizlice duşuma girdi ve Declan'ın bir gece önce beni nasıl becerdiğini anımsatan bir sahnede beni cama yaslayarak sertçe becerdi. Ancak Ronan bunu bir adım daha ileri götürdü ve bir elinin parmaklarını ağzımın içine sokarken diğer elini boğazıma dolayarak havamı kesti.

Son yirmi dört saat içinde benden çıkardıkları orgazm miktarıyla bu kadar sert boşalabileceğimi düşünemezdim. Zevk patlaması beni neredeyse

duşun içinde dizlerimi.

Şimdi eteğimin içine soktuğum ipek gömleğime uyması için bir kat yakut kırmızısı ruj sürüyorum. Ayaklarımı siyah stilettolarımın içine sokarak geçici odamdan çıkıp oturma alanına doğru yürüyorum.

Oturma odasına girdiğimde, Aiden orada bulunan tek kişi, beni gördüğünde gözleri parlıyor. Şakacı bir gülümsemeyle yaklaşıyor, bakışları rujumun kıpkırmızı tonunda geziniyor. Tek kelime etmeden beni nazik ama alaycı bir öpücüğün içine çekiyor, beni bir an nefessiz bırakıyor ve leke tutmayan rujum için şükrediyorum.

"Hey, *rós beag*," diye selamlıyor Aiden, sesi dudaklarımda yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. "O ruj tehlikeli bir silah olabilir," diye ekliyor, gözlerinde muzip bir pırıltıyla. Parmakları eteğimin kenarındaki deriyle oynuyor. "Bu bana senin ofisine en son geldiğim zamanı hatırlattı. Yanlış hatırlamıyorsam, seni masanın üzerine oturtmuştum. Seni sikmemek için kendimi çok zor tutmuştum."

Bu karşılaşmanın zihnimde yankılanan anısı karşısında yüzümün kızarmasına engel olamadım.

Ben cevap veremedim Declan bize katıldı ve gömleğinin düğmelerini göğsündeki mürekkepli derinin üzerinden iliklemeyi bitirdi. Manzarayı incelerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aid, vaktin kalmadı, Scarlett'e in işe gitmesi gerekiyor ve ofisinin üstünde yaşama şansına sahip değil."

Kıkırdayarak ona doğru bir adım atıyorum, kravatı elinden alıp boynuna dolmasına yardım ettikten sonra dudaklarını kısa bir süreliğine kendime doğru çekiyorum. "Buraya girmek için bunu kullanmam gerçekten iyi bir şans mı?"

Saçlarımdan bir tutam tutup beni kendine doğru çektiğinde ondan uzaklaşmaya başlamıştım bile. "Evet," diye homurdanırken ağzı benimkini sahiplenici bir öpücükle kaplıyor.

Vücudum uğulduyor ve beni tekrar bıraktığında zor nefes alıyorum. Nefesimi tuttuğumda, "Ronan nerede?" diye sormayı başarıyorum.

Aiden sırtıyor, elleriyle Declan'ın karıştırdığı saçlarımı düzeltiyor. "Ah, o zaten aşağıda. Sabah erkenden eğitmesi gerekenler varmış."

Ona veda edemediğim için biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyorum. Declan bunu fark ediyor ve bakışları yumuşuyor. "Seni burada daha rahat ettirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı Scarlett?"

Bir an sorusunu düşündüm, gözlerime şakacı bir parıltı girdi. "Şey," diye başlıyorum, muzip bir gülümseme oluşuyor, "Noel süsleri olmadan burası biraz iç karartıcı. Lütfen Noel için dekore edebilir miyiz? Bu çatı katında biraz tatil ruhu istiyorum, sadece alkol çeşitliliği değil."

Hem Declan hem de Aiden kahkahalara boğulur, ses odanın içinde yankılanır. Declan hâlâ sırtarak başını sallıyor. "Noel için süslemek mi? Bu istek beni neden şaşırtmadı?"

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Ne diyebilirim ki? Noel'i seviyorum. Ne de olsa yılın en harika zamanı."

Declan başını sallamadan önce kardeşler birbirlerine eğlenen bakışlar atıyor. "Pekâlâ, bunu gerçekleştirelim. Şimdi seni fuayeye götürelim ki ofisine gidebilesin. Biz de seninle geleceğiz ve bu gece, günün sonunda seni ofisinden alacağız. O zaman bazı süslemeler yapabiliriz."

Ofisime doğru ilerlerken, günün sonuna gelmenin heyecanı ile doluyum ve zamanın hızla geçmesini umuyorum. Ama geçmiyor.

Günüm personel toplantıları, müşteri toplantıları, müşteri işleri ve Sue'nun aniden hayatıma giren erkeklerle ilgili nazik sataşmalarıyla dolu. Günün sonunda ofisime dönmek üzereydim, kardeşlerimle ayrılmak için dakikaları sayıyordum ki Sue el çantasını omzuna atarak yaklaştı.

Bana ofluyor ama altındaki alaycı şakacılığı görebiliyorum. "Seni ofisinde ziyaret eden tüm bu seksi erkekler hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor."

Bu sözleri ne kadar kuru bir şekilde söylediğini görünce neredeyse boğulacaktım, yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Yüzündeki sahte ciddiyet ifadesini kaybederek omzumu sıkmak için uzandı. "Cidden, seni mutlu gördüğüme çok sevindim, hayatında buna ihtiyacın vardı."

Ona daha fazla gülmemeye çalışırken gözlerim açılıyor. "Neyin bir kısmı, Sue?"

"Seni bu kadar mutlu eden ve duymadan önce ofisten çıkmamı sağlayan her neyse ondan biraz. Mutlu Noeller, canım."

Bununla birlikte beni bırakıyor ve omzunun üzerinden bana el sallayarak asansöre doğru ilerliyor.

"Mutlu Noeller," diye sesleniyorum arkasından, geri çekilirken kıkırdıyorum. Devam ediyorum Ofisime doğru, kardeşlerimle birlikte ayrılmak için sabırsızlanıyordum.

Odama girerken hâlâ sırıtıyorum ama ofisimdeki adam beklediğim kişi değil, bana doğrultulmuş silah da öyle. Ve bu sefer bunun mutlu bir şeye yol açmayacağını biliyordum.

Bölüm 22

SCARLETTE

T Önümdeki adamla beklediğim adam arasındaki en belirgin fark gözlerindeki soğuk bakış ve yüzünün büyük bir bölümünü kesen büyük yara izi. Pürüzlü bir çizgi. Şakağından gözüne, oradan da dudaklarına doğru ilerleyerek keskin çenesinde durdu. Buna neden olan her neyse, kestiği gözü süt beyazı yapmıştı.

Bir zamanlar, diğer gözüyle aynı ela renginde olmalıydı.

Sue haksız değildi, yara izini görmezden gelerseniz adam çok yakışıklıydı. Ama benim gözümde bunun nedeni bana Blackstone kardeşleri hatırlatması olabilirdi.

Saçları kısa ve daha açık kahverengiydi ama benzer bir yapısı ve görünüşü vardı. Ronan'ın yaşlarında görünüyordu, ama Ronan'ın yaydığı hafif çılgın enerji yerine bu adam buz gibi bir hesaplamadan başka bir şey değildi.

Başını eğerek, boştaki eliyle odanın içine doğru ilerlememi ve durduğu yere yaklaşmamı işaret ediyor. "Sanırım onları bu kadar çabuk büyüleyen ne olduğunu görebiliyorum. Daha önce görmemiştim."

İrlanda aksanı kardeşlerinkinden daha sert, daha belirgin. Sanki İrlanda'da çok daha uzun süre ve daha yakın zamanda kalmış gibi.

Gözlerimi adama dikiyorum, merakla ihtiyat birbirine karışıyor. "Siz kimsiniz?" Soruyorum, sesim sabit ama şüpheyle karışık.

Soruma doğrudan yanıt vermiyor. Onun yerine sırtıyor, yüzündeki yara izi bu ifadeyle birlikte buruşuyor. "Aptalların senin için bu kadar kolay düşeceklerini bilseydim, onlardan çalmak yerine onları öldürmen için sana para verebilirdim."

Sözleri havada asılı kalıyor, vahiy içime işliyor. Bir adım geri çekilip durumu analiz ediyorum. Odadaki atmosfer değişiyor. Gözlerindeki soğukluk yoğunlaşıyor ve Blackstone kardeşlerden tamamen farklı biriyle karşı karşıya olduğumu açıkça ortaya koyuyor.

Bu, beni onlardan çalmam için tutan adamdı. Evimi yok eden adam.

"Neden ölmelerini istiyorsun?" Zihnim bu durumdan olası bir çıkış yolu bulmakla meşgulken soruyorum. Bakışları sabit kalıyor ve yüzündeki yara izini kayıtsızca işaret ediyor. "Göze göz, *mil*," Diyor ki, kelimeler bir intikam ağırlığı taşıyor. Aralarında basit bir iş rekabetinin ötesine geçen bir geçmiş, bir kan davası olduğu anlaşılıyor.

Sertçe yutkunuyorum, bu adamla kardeşler arasındaki düşmanlığın derinliğini hissediyorum. "Onlarla konuşmayı, olayları şiddete başvurmada çözme hiç düşündünüz mü?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Konuşmak benden aldıklarını geri getirmiyor."

Etkilenmemiş bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Beni kaçırmak da bunu düzeltmeyecek."

Sırtışı genişler ve bir adım daha yaklaşır. "Sanırım olacak, *Mil*. Artık değerli bir şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamalarını sağlayacak araçlara sahip olacağım."

Yumruklarımı kalçalarımaya dayayarak derin bir iç çektim. "Ofisime kimin girmesine izin verdiği konusunda Sue ile gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Evet, öyle, *bir stór*."

Dönmeye başlamıştım ki adam bir elini koluma doladı ve beni kendine doğru çekerek önüne yatırdı. Ani acıyla irkiliyorum ama silahı şakağıma dayadığında nefesim kesiliyor.

Declan ve Aiden kapının diğer tarafında duruyorlar, vücutları kapının çerçevesinin dışında ama kolları silahlarını sabit tutuyor ve beni tutan adama nişan almışlar.

"İyi misin, *rós beag*?" Aiden'ın sesi endişe dolu ama tüm odağı arkamdaki adamda.

"Evet," diye nefes veriyorum ve silah şakağımanın etine daha sert bir şekilde bastırıyor.

"*Dia dhuit*, Caleb." Declan'ın sesi donmaya neden olacak kadar soğuk. Onu tanıdığım kısa süre içinde sesinin bu kadar buz gibi olduğunu hiç duymamıştım ve bana yönelik olmadığı için şükrediyorum.

"Declan." Caleb'in verdiği cevaba, silahı şakağıma daha sert bastırması eşlik ediyor. Yüzümde beliren irkilmeyi engelleyemiyorum. Aiden'dan bir hırıltı duyuyorum ama Declan onu susturmak için elini ona doğru uzatıyor.

Declan'ın silahı hiç tereddüt etmiyor. "Biliyor musun, dosyanın alındığını fark ettiğimde tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Ama geri aldıktan sonra bir daha düşünmedim. Ama sonra *Mo Stór* bize dosyayı kimin için aldığını söyledi." Konuşurken bakışları değişmiyor, sesi odadaki gerilimi kesip atıyor. "Caleb, sen ölmüş olmalıydın," diyor, sözleri aralarındaki geçmişin ağırlığını taşıyor.

Caleb kıkırdar, sesi alçak ve tehditkârdır. "Denedin ama ben hâlâ ayakta'yım. Kurtulmak o kadar kolay değil, değil mi?"

Declan'ın sesi daha da soğuklaşır. "Ölü kalmalıydın. Şimdi onu da işin içine kattın," diye bana doğru işaret ediyor, "ve bu bir hata."

Caleb'in tek sağlam gözü kısılır. "İşin içinde mi? O sadece bir piyon, bir amaç için bir araç."

Bu tehlikeli oyunda bir piyon olarak anılmaktan bir anlık rahatsızlık duyuyorum. Odadaki gerilim hissediliyor ve şakağıma dayadığım silah tehlikeli durumu sürekli hatırlatıyor.

Declan'ın ifadesi değişmiyor. "Ne sonu, Caleb? Ne oyunu oynuyorsun?"

Caleb'in yaralı dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "İntikam oyunu, Declan. Benim acı çektiğim gibi sana da acı çektireceğim bir oyun."

Aiden hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve Declan ona uyarıcı bir bakış atıyor. "Simone'u sen öldürdün," diye alay ediyor Caleb. "Ve şimdi, sana aynı acıyı hissettireceğim."

Declan'ın gözleri kısılıyor ama suçlama karşısında irkilmiyor. "Bir hükümet sözleşmemiz vardı Caleb. Hiçbir gerekçe olmadan, sırf eğlence olsun diye insanları öldürüyordun. Simone sana yardım ediyordu."

Caleb'in kahkahası odada yankılanıyor, sert ve sıcaklıktan yoksun. "Gerekçeler, sözleşmeler. Hepsi tetiği çekerken kendini daha iyi hissetmen için bahaneler. Sen de benden farklı değilsin."

Declan'ın ifadesi sertleşir. "Simone masum insanları öldürmene yardım ediyordu. O kendi seçimini yaptı."

Caleb'in beni kavrayışı daha da sıkılaşıyor ve tükürüyor, "Ve şimdi, benimkini yapıyorum. Kendi kanını akıtmak için bir sözleşmeyi nasıl kabul edersin? Aileni öldürecek kadar tavşan deliğine mi düştün?"

Bölüm 23

SCARLETTE

D Eclan'ın yanıtı soğuk ve ölçülüdür. "Aile mi? Sen bizim ailemiz değilsin Caleb. Sen sadece geçmişten gelen bir lekesin."

Caleb onunla alay ediyor. "Leke mi? Biz kanız. Et ve kan."

Declan hafifçe kayıyor, gözleri Caleb'inkilerden hiç ayrılmıyor. "Melezim, Caleb. Hepimiz bir babayı paylaşıyoruz ama bu burada bitiyor. Senden ve annenden uzaklaşmak için İrlanda'dan bile ayrıldık. O zamanlar bile deliydin."

Caleb'in sesi öfkeyle çarpılır. "Hepiniz bizi terk ettiniz, Declan. Bize hiçbir şey bırakmadınız."

Declan'ın sesi sabit kalıyor. "Delilikten kaçmak için ayrıldık. Sen ve annen hiç bitmeyen bir kâbustunuz. Babam sizin getirdiğiniz şiddet ve kaostan uzak bir hayat istedi."

"O zamanlar beni öldüremedin," diye alay ediyor Caleb.

"O zamanlar biz de çocuktuk. Ve babam sen zaten psikopatlık belirtileri gösterirken bile bir şey yapmaya cesaret edemedi. İrlanda'da kalmalıydın Caleb, belki o zaman biz olmak zorunda kalmazdık."

Aralarındaki gerilim elle tutulur gibi. Aiden'in parmakları silahının kabzasında seğiriyor ve yanlış bir hareketin bu durumu şiddetli bir çatışmaya dönüştürebileceğini bildiğim için içimde dolaşan korkuyu hissedebiliyorum.

Caleb ise hiç etkilenmemiş görünüyor. "Simone'umla birlikte olmak için geldim. Amerika onun eviydi ve benim evim de Simone'du. Ve sonra, bunu benden aldınız. Kader benden yanaydı, hayatta kalabilir ve onun intikamını alabilirdim."

Aiden konuşuyor, sesi hayal kırıklığı ve endişe karışımı. "Scarlette bu kan davasının bir parçası değil, Caleb. Kontrol edemediği bir şey yüzünden cezalandırılmamalı."

Caleb yine alay ediyor. "Cezalandırılmak mı? Simone bana aşık olduğu için cezalandırıldı. Bunun da hepinize aşık olduğu için acı çekmesi adil olur."

Caleb'in sözleriyle tüylerim diken diken oluyor ve sesindeki kararlılığı duyabiliyorum. Sadece intikam için burada değil; acı çektirmek, hiç istemediğim bir bağlantının bedelini ödetmek istiyor.

Declan'ın çenesi sıkılır, gözleri Caleb'a dikilir. "Bırak onu, Caleb. Bu ikimizin arasında." Caleb'ın kahkahası odada yankılanıyor, kötülükle dolu. "Hayır, Declan. Bu artık onu da ilgilendiriyor. Hoşuna gitse de gitmese de artık o da hikayemizin bir parçası."

Aiden öfkesi ve hüsranı kabarak tersliyor. "Çünkü onu da bunun bir parçası yaptın!"

Declan'ın bakışları sertleşiyor, gözlerindeki soğukluk gerilim dolu havayı kesiyor. "Seni öldürmeye çalıştığım için pişman değilim Caleb. Sonuç olarak bize onu getirdiğin için de pişman değilim," bana doğru başını sallıyor, "ama pişman olduğum şey, daha fazla masum insanı öldürmen için yaşamana izin veremeyecek olmamız. Scarlette o masum insanlardan biri olmayacak."

Caleb beni tutmaya devam ediyor, silah hâlâ şakağıma dayanmış durumda. "Masum insanlar mı?" diye alay ediyor. "Böyle bir şey yok. Hepimiz karanlığa kapılabiliriz. Bazılarımız sadece onu kucaklıyor."

Declan'ın çenesi geriliyor, gözlerinde öfke ve pişmanlık karışımı bir ifade belirliyor. "Asla aşılması gereken çizgiler vardır. Simone o çizgileri seninle aştı."

Odada gerginlik hakim ve durumun ağırlığının herkesin üzerinde baskı yarattığını hissedebiliyorum. Declan'ın tırmanan krizi yatıştırmak için bir yol aradığını söyleyebilirim. "Caleb, ne yaparsan yap Simone'u geri getiremeyeceksin. Acısını silmeyecek."

Caleb'ın kahkahası yankılanıyor, sert ve acı. "Acı mı? Acı umurumda mı sanıyorsun? Beni öldürmeye çalıştığından beri fiziksel olarak ve Simone benden alındığından beri her gün duygusal olarak bununla yaşıyorum. Bu adaletle ilgili, benim hissettiklerimi sana hissettirmekle ilgili."

Declan'ın bakışları değişmiyor ve kapı aralığına doğru bir adım atıyor. "Caleb, bırak onu. Gerekirse beni al, ama bırak gitsin."

"O kadar kolay kurtulamayacaksın, Declan. Sevdiğin her şeyin etrafında parçalanışını izleyeceksin. Bütün dünya yok olacak. Ondan başlayarak."

Aniden bir ses gerginliği bozar. Yukarıdan, tavandaki bir kiremit yerinden oynuyor ve Ronan, Caleb'i hazırlıksız yakalayan bir hız ve zarafetle hareket ederek aşığı düşüyor. Ronan güçlü bir darbe indirerek Caleb'i benden uzaklaştırıyor, sonra da üzerine atılıp onu yere düşürüyor.

Aiden bu fırsatı değerlendirip yanıma koşuyor ve beni ortaya çıkan kaostan korumak için arkasına çekiyor.

Declan da önümüze geçerek yerde boğuşan iki adama nişan alıyor. Ronan ve Caleb şiddetli bir mücadeleye kilitlenmiş, her ikisi de aralarına düşen silahın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor. Oda onların homurtuları ve vücutlarının itişip kakışma sesleriyle doluyor.

Korku ve belirsizlikten felç olmuş bir halde izlerken kalbim göğsümde çarpıyor.

Declan'ın sesi kaosu kesiyor, soğuk ve ölçülü. "Yeter, Caleb. Bu iş artık bitecek."

Aiden koruyucu ve kararlı bir tavırla beni vücuduyla koruyor, gözleri gelişen sahneden hiç ayrılmıyor. "Scarlette, arkamda kal."

Mücadele şiddetlenir. Caleb umutsuzca silaha tutunurken Ronan Caleb'i etkisiz hale getirmek için savaşıır. Kaosun ortasında bir silah sesi duyulur ve zaman donmuş gibi görünür.

O anda ağızımdan çıkan çığlık çığ ve dehşet dolu.

Bölüm 24

SCARLETTE

A Ronan Caleb'den uzaklaşırken ıslak öksürük sesleri geliyor. Her yerde kan var, ya da bana öyle geliyor.

Umutsuzca Aiden'ı geçmeye çalışıyorum ama Declan ilerlerken o beni engelliyor, silahı hala sabit ve Caleb'e doğrultulmuş durumda. Ancak Declan yerdeki silaha ulaşip onu kenara attığında Aiden geçmeme izin veriyor.

Kendimi Ronan'a doğru fırlatıyorum, ellerim ona dokunmak, hâlâ benimle olduğunu teyit etmek için uzanıyor. Kollarını titreyen bedenime sıkıca sarıyor, kaosun ortasında anlık bir dayanak sağlıyor.

Caleb'in yanında diz çökmüş olan Declan, yaradan kan akmasını izliyor. Caleb öksürüyor, vücudu sarsılıyor ama gözleri çarpık bir kararlılıkla Declan'ın gözlerine kilitleniyor.

"Bunun benim sonum olduğunu mu düşünüyorsun Declan?" diye dudak büküyor, ağzından kan akıyor. "Bir kez yüzümden vurulup hayatta kaldım. Göğsümdeki bir kurşun beni durduramaz."

Declan'ın çenesi geriliyor, pişmanlık yüzüne kazınıyor. "İşin bu noktaya gelmesini istemezdim Caleb. Ama buradan canlı çıkamayacaksın."

Caleb acıyla kıkırdar. "Çok geç, Declan. Çarklar çoktan dönmeye başladı. Ben öldükten sonra bile Blackstone Şirketi düşecek. O dosyaya ulaşmak için Scarlette'i kullandım çünkü

sunucuda. Ancak sunucuda hala ulaşabildiğim pek çok şey var, tüm ya ajanlarının isimleri de dahil."

Caleb'in ifşaatıyla tüylerim diken diken oluyor. Hâlâ üzerimizde dolaşan tehlikenin boyutlarını fark ettikçe durumun ciddiyeti daha da artıyor.

Declan'ın ifadesi öfke ve endişeyle kararıyor. "Neden bahsediyorsun Caleb? Ne yaptın sen?"

Caleb'in kahkahası gergin, yüzü hem acı hem de meydan okumayla dolu. "Yakında öğreneceksin. Bunu durdurmak için artık çok geç. Blackstone Şirketi'nin sırları açığa çıkacak ve adalet yerini bulacak, ben buna şahit olamasam bile."

Oda ürkütücü bir sessizlikle doluyor. Caleb'in vücudu zayıflıyor ama gözleri meydan okumaya devam ediyor.

Pişmanlık duymadan Declan'a bakıyor.

Declan'ın kararlılığı sertleşir. "Söylediklerin doğru olsa bile, bu aldığın canları, sebep olduğun acıları haklı çıkarmaz."

Caleb'in yanıtı acı bir gülümsemedir. "Sadece bekle, Declan. Fırtına yaklaşıyor ve ondan kaçacak bir yer yok."

Bu uğursuz sözlerle Caleb'in vücudu gevşer, gözleri donuklaşır. Oda sessizliğe gömülür, Caleb'in sözlerinin ağırlığı kara bir bulut gibi çökmüştür. Yüzleşme sona ermiş olabilir, ancak sonrasında yaşanacaklar bir fırtınanın habercisidir. Geçmişin gölgeleri, olaya dahil olan herkes için uzun ve belirsiz bir gelecek yaratmaktadır.

Ronan beni yavaşça kucağından indiriyor, yüzümü kavrarken bakışları endişeyle dolu. "İyi misin?" diye soruyor, sesi kargaşanın ortasında yatıştırıcı bir merhem gibi.

Başımı sallıyorum, hâlâ duygu kasırgasının etkisindeyim. Aiden yanımda duruyor, sessiz bir destek sütunu gibi. Gözlerim Caleb'in cansız bedeninin yanından kalkan Declan'a kayıyor. Yüzünde öfke, pişmanlık ve kararlılık karışımı bir ifade var.

Declan bize yaklaşıyor, bana bakarken bakışları yumuşuyor. "Scarlette, hâlâ gitmek için bir şansın var. Caleb'in söylediklerinden sonra, ne kadar istesek de seni bizimle kalmaya zorlamayacağız. Her zaman bizim olacaksın, ama Caleb'in başlattığı şeyin bir kurbanı olmak istemiyorsan, yine de gidebilirsin."

Declan'ın gözleriyle karşılaşıyorum, sözleri havada asılı kalıyor. Bakışlarında bir belirsizlik titreşimi, anlayış için sessiz bir yalvarış var. Ronan'ın kolları hâlâ etrafımda, koruyucu ve güven verici, ama tereddüt etmiyorum. Seçim benim için çok açık.

"Bunun için çok geç Declan," diyorum, sesim değişmeden. "Ben zaten seninim, sen de zaten benimsin. Birbirimize bağlıyız ve seni bu fırtınayla tek başına yüzleşmen için bırakmayacağım. Caleb her ne ayarladıysa

hareket, bununla yüzleşmek için senin yanında olacağım."

Declan'ın yüz ifadesi değişiyor, şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir ifade. Elini uzatıp yanağıma hafifçe dokundu. "Scarlette..."

Sözünü kesiyorum, ses tonum kararlı. "Seninle birlikte olmayı seçtiğimde seçimimi yaptım. Şimdi de geri dönmeyeceğim, yanında birine ihtiyacın varken olmaz."

Declan'ın eli yanağımdan enseme doğru kayıyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor. Şiddetli bir sahiplenmeyle beni ayağa kaldırıyor ve adrenalin ve duygularla beslenen çığ bir yoğunluğa sahip bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Sonunda beni bıraktığında, Aiden arkamdan gelip boynumu öpüyor ve dudaklarımdan nefes nefese bir nefes kaçıyor. Caleb'in cesedini göstererek, "Bunu daha sonra bitirmeliyiz, önce birinin bununla ilgilenmesi gerekiyor," diyorum. "Onu Sue'nun bulmasına bırakamayız."

Ronan ayağa kalkarken kıkırdıyor. "Belki de yapmalıyız, o zaman ofisine erkeklerin girmesine izin verme konusunda iki kez düşünebilir."

Elimi yüzüme götürerek inliyorum. "Oh, Tanrım. Sue'yu şimdiden duyabiliyorum. 'Canım, senin aracılığınla yaşamak istediğimi söylerken birini öldürmeni kastetmemiştim. Bunun sonunu asla duyamayacağım."

Declan sırtıyor, durumun ciddiyetine rağmen gözlerinde bir eğlence parıltısı var. "Dis one ile çok eğlenirdi."

Aiden, yüzünde eğlence ve endişe karışımı bir ifade, ekliyor, "Yıllarca anlatacak bir hikayesi olacaktı. 'Scarlette'in ofisinde bir ceset olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hadi şu işi bitirelim. Sue bunu öğrenmemeli. Özel hayatımı evde tutmamla ilgili öğütleri kaldıramam. Zaten bir gün burada seviştiğimizi duyacağından korkuyor."

Ronan muzipçe sırtıyor. "İşte şimdi aklıma bir fikir geldi," diyor ve beni belimden kavırıyor.

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Hayır. Ayrıca Declan ve Aiden bana Noel süsleri sözü verdi."

Cevap olarak hepsi güldü. Umurumda değildi, bir kızın öncelikleri olmalıydı.

Bölüm 25

SCARLETTE

I Hızlı aramada bir temizlik ekibiniz varsa bir cesedi temizlemenin kolay olduğu ortaya çıktı. Hızlı aramada onların olması beni endişelendirmeliydi ama Caleb'in söylediği her şeyi dinledikten ve Blackstone'lar hakkında zaten bildiklerimden sonra bu pek de şaşırtıcı gelmedi. Sürpriz.

Geri döndüğümde orada bir şey olduğunu bile bilmeyeceğim sözünü vererek onları ofisime bıraktık. Çatı katına döndüğümüzde hepimiz son birkaç saatin olaylarından arınma fırsatını değerlendirdik, böylece en azından geceyi ufukta neler olabileceğini düşünmeden geçirebilecektik.

Şimdi çatı katındaki aşırı miktardaki Noel süslemelerine son rötuşları yapıyorduk ve rahat etmek için çoğunlukla pijamalarımızı giymiştik. Telefonum dahili ses sistemine bağlı ve şu anda benim neşeli Noel melodilerimden bazılarını çalıyor. Bornozla örtülü kışımı müzik eşliğinde sallıyorum ve bir ökse otu dalı daha asıyorum.

Her zaman bir fırsat yakalayan Aiden, ökse otunu fark edince sırtıyor. "Şuna bakar mısın, *rós beag*. Ökseotu."

Ben tepki veremediğim beni tutkulu bir öpücükle yakalıyor, dudakları beni nefessiz ve muhtaç bırakan bir açlıkla dudaklarıma yapışıyor. Dünya kayboluyor ve bir an için sadece

öpücük ve içimizde dolaşan elektrik. Son olayların ağırlığı bir anlığına unutuluyor, yerini paylaştığımız bağın yoğunluğu alıyor.

Aiden sonunda beni bıraktığında, gözlerinde hınzır bir parıltıyla nefesimi tutuyorum, ama sonra Declan arkamdan geliyor. Kollarını etrafımda dolaştırıyor, beni sertçe vücuduna geri çekiyor, dudakları boynumda geziniyor. Aiden'ın ateşli öpücüğü ve Declan'ın kontrol edici dokunuşunun birleşimi beni ürpertiyor.

Ama sonra, sanki bir işaretmiş gibi, ikisi de beni biraz şaşkın bırakarak çekiliyorlar. Ronan sırtarak yanıma gelirken, Aiden bana sırtarak bakıyor ve Declan yüzündeki ciddi ifadeyle konuşuyor: "Scarlette, yanımda duracağını söylediğini biliyoruz. Ama biz bundan daha fazlasını istiyoruz. Resmi olarak güçlerimizi birleştirmek istiyoruz. Teknoloji güvenliğimizdeki açıkları gösterdiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Birlikte, diğer tüm güvenlik şirketlerini geride bırakan bir imparatorluk kurabiliriz."

Aralarına bakıyorum, sözlerinin ağırlığı içime çöküyor. "Şirketlerimizi birleştirmek mi istiyorsunuz?" Aiden başını sallar. "Aynen öyle. Birleşik becerilerimiz ve kaynaklarımızla başarabileceklerimizin sınırı yok. Durdurulamaz olacağız."

"Ama bu sadece işle ilgili değil," diye ekliyor Declan, bakışları yoğun. "Seni yakınımızda istiyoruz, Scarlette. Birlikte güçlü bir şey inşa etmek istiyoruz, sadece iş dünyasında değil, hayatımızın her alanında."

Sözlerini sindirmek için bir an duruyorum. Her şeyin ciddiyeti, yeni bir başlangıç potansiyeli ve olağanüstü bir şey yaratma şansı içime yerleşiyor. Bizi buraya getiren kaosa rağmen, bir fırsat duygusu var, fırtınanın içinde bir umut ışığı.

"Hadi yapalım," dedim, sesim kararlıydı. "Kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey inşa edelim." Ronan nihayet konuşuyor, derin sesi yumuşak. "Peki ya hayatımızın diğer yönleri, *Binneas*?" Yüzümü ona dönüyorum ve tek kelime etmeden aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Uzanıp yüzünü ellerimle kavıyorum ve onu ateşli bir öpücüğün içine çekiyorum. Onun tadı şimdi tanıdık ve sarhoş edici, daha önce meydana gelen çalkantılı olaylara bir merhem.

Öpüşme derinleştikçe etrafımızdaki dünya kayboluyor. Sadece Ronan'ın dudaklarının dudaklarımdaki hissi var, kolları beni sahiplenici bir güçle sarıyor. Kendi damarlarımdaki ateşin yansıttığı arzusunun yoğunluğunu hissedebiliyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, nefeslerimiz birbirine karışıyor, Ronan'ın gözlerine yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla bakıyorum. Sırayla Declan ve Aiden'a da bakmak için dönerek fısıldıyorum, sesim özlem ve kesinliğin karışımıyla dolu. "Beni senin yap."

Ronan uzanıp bornozu çözüyor ve omuzlarımdan çekıştırerek üzerimdeki kırmızı Noel iç çamaşırını ortaya çıkarıyor. Şenlikli dantel ve saten vücudumun kıvrımlarını vurguluyor ve bu ana beklenmedik bir kıvılcım katıyor. Declan inliyor, bir adım öne çıkıp dantelle kaplı göğüs ucuma parmağını sürterek benden bir nefes alıyor.

Ronan'ın elleri vücuduma dolanıyor, göğüslerimi avuçluyor. "Sen zaten bizimsin Scarlettte, ama ne zaman istersen sana memnuniyetle hatırlatırız" diye fısıldarken dokunuşu sahiplenici.

Declan'ın eli aniden saçlarımı yumrukluyor, bakışları benimkilere yoğunlaşıyor. "Bize nasıl ait olduğunu hatırlatmamı ister misin? Dizlerinin üzerine çök Scarlettte." Saçlarımdaki acı verici tutuşunu kullanarak beni dizlerimin üzerine itiyor. "Siklerimizi ne kadar istediğini göster bize."

Diğer elini kullanarak sertleşmiş aletini gevşek pantolonundan kurtarıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden ağzımı onun etrafına sarıyorum, dilim hassas teninde kayıyor. Ellerim kalçalarında geziniyor, teninin sıcaklığını dokunuşlarımda hissediyorum.

Saçlarımdan tuttuğu gibi başımı sikinin üzerine doğru itiyor. Öğürme refleksimle savaşıyorum ve bir iniltiyle kendini içine itene kadar boğazımı açıyorum. "Kahretsin, *bir stór*, işte bu, horozumun her santimini yut."

Bölüm 26

SCARLETTE

Aiden ve Ronan kardeşlerinin iki yanına geliyorlar, güzel dövmele tenlerini ortaya çıkarmak için kıyafetlerini çoktan çıkarmışlar. Ellerim siklerinin etrafına dolanıyor, sıkıyor Onlar.

Declan beni sikinden çekip çıkarıyor ve beni bırakıp geri çekilirken başımı Aiden'inkine doğru yönlendiriyor. Hiç vakit kaybetmeden Aiden'ın sert sikini gırtlığımın arkasına kadar itiyorum, birleşik tatları amımın zonklamasına neden olurken etrafında inliyorum.

Ağzımı ondan uzaklaştırmadan önce başımı birkaç kez yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum. Ağzımdaki tükürüğü toplayıp sikinin başına damlatıyorum. Elim kullanarak, Ronan'a doğru dönerken onu okşayarak yaydım.

Dilimi Ronan'ın sikinin başını kızdırmak için kullanıyorum, sonra Ronan saçımı tutuyor ve bir inilti daha çıkarmamı sağlayan bir hareketle beni üzerine itiyor. Kalçalarımı birbirine sürtüyorum, başımı Ronan'ın horozuna daha fazla sallarken rahatlamaya çalışıyorum, elim aynı anda Aiden boyunca sıkıyor ve kayıyor.

Declan geri dönüyor ve saçlarımı kullanarak başımı Ronan'dan ayırıyor, kafa derimden acı fişkirirken ağzımdan bir nefes çıkıyor. "Bu sert ve hızlı olacak, *mo stór*, ve acıtabilir."

Düşüncesi bile nefesimi kesiyor. "Acıtın efendim, günlerce sizi hissetmeye ihtiyacım var." Gözleri parlıyor, ona efendim dememden mi yoksa canımı yakma düşüncesinden mi emin değilim.

"Aferin kızım, şimdi git Ronan'ın sikinin üstüne otur." Beni tutuşunu bırakıyor ve Ronan'ın zaten odanın ortasındaki yumuşak bir halıya uzanmış bir pozisyon aldığını görüyorum.

Ayağa kalkıyorum, vücudum zaten yanıyor ve iç çamaşırımı vücudumdan temizleyen Ronan'ın üzerine oturmak için hareket ediyorum. Kendimi onun sikinin üzerine bıraktığımda, içime gömülene kadar beni gerdiğini hissederek inliyor ve sızlanıyorum. Elleri omurgamdan aşağı ürperti gönderen bir sahiplenmeyle kalçalarımı kavırıyor.

"Sür beni, *Binneas*, o lanet göğüslerin hareketini görmek istiyorum."

İki kez söylememe gerek yok, kalçalarımı hareket ettirerek ona karşı sallanıyorum, kendimi yukarı kaldırıyorum ve sonra tekrar aşağı indiriyorum. Zevk zaten içimde yükseliyor ve Aiden arkamda diz çöktüğünde neredeyse ritmin içinde kayboluyorum. Bir elini omurgama koyarak beni öne doğru itiyor ve kaygan, ıslak parmaklarını kıkımın girişinde gezdiriyor.

Aiden parmaklarını bana daha sıkı bastırıp benden bir nefes aldırırken Ronan hareketlerimi durduruyor. Onları yavaşça kıkıma itiyor, nazikçe içeri ve dışarı hareket ettiriyor, daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor ve parmaklarını içimde makaslıyor. Başlangıçtaki acı yerini zevke bırakıyor. Vücudum Aiden'ın parmaklarını sıkarken Ronan'ın sikinin içimde seğirdiğini hissedebiliyorum.

Bir parmak daha ekleniyor, içimde inlememe ve parmaklarına karşı geri itmeme neden olan muhtaç bir zevk hissedene kadar kısa bir süre geriliyor ve itiyor. Kalçalarımı sallıyorum ve Ronan'ın parmakları onlara giriyor, hareketimi kendi inlemesiyle durdurmaya çalışıyor.

"Acele etmezsen daha içine girmeden boşalacağım."

Aiden parmaklarını çekiyor ve horozunun başı içime itilmeden önce daha fazla kayganlaştırıcı duyuyorum. Bu hisle inliyorum, vücudum onları almak için geriliyor. Ronan'ın içimdeki derin hisleri ve Aiden'ın yavaşça kıkıma girmesi, vücudumda dolaşan zevk dalgalarını gönderiyor.

"Kıçın hayal ettiğimden çok daha iyi hissediyor, *rós beag*. Bu lanet olası bir cennet."

Yanaklarımı birbirinden ayırarak yavaşça geri çekiliyor ve bir iniltiyle tekrar içime itiyor. Sonra kıkımı tokatlıyor ve sertçe içime girerek hem zevk hem de acı içinde çılgılık atmamı sağlıyor.

Bana tam olarak alışmam için zaman tanımadan ikisi de içime girmeye başladı. Aralarında öyle bir ritim buluyorlar ki, dönüşümlü olarak içime girerken beni sabit tutmak için kalçalarımı kavırıyorlar. Her santimini, her çıkıntısını ve damarını içimde bastırıp kayarken hissedebiliyorum. İnlemelerim ve sızlanmalarım onların inlemeleriyle birlikte odayı dolduruyor, zevk seslerimiz Noel şarkılarını bastırıyor.

Declan yanımda beliriyor, saçlarımı tekrar avuçluyor ve sikini soluk soluğa kalmış ağzıma öğürmememe neden olacak kadar sert ve hızlı bir şekilde sokuyor. Geri çekiliyor, boğazıma tekrar sokmadan önce bir an nefes almama izin veriyor ve sonra kardeşlerine uyan cezalandırıcı bir ritim tutturuyor.

Ve bedenim olması gereken yerin burası olduğunu anlıyor. Burası ait olduğu yer, Blackstone erkeklerimin arası. Oda inlemelerimizle ve bedenlerimizin çarpışmasının ıslak, ritmik sesleriyle yankılanıyor. Ve bu mükemmel.

Zevk acımasızca artıyor, içimde bir sarmal sıkışıyor. Ronan'ın siki içimde seğiriyor, Aiden'in ritmi daha acil hale geliyor ve Declan'ın ağzıma sokuşları hızlanıyor. Uçurumun kenarındayım, kendimden geçmenin eşiğinde sallanıyorum.

Sonra nihayet beni sınırın ötesine itiyorlar. Zevk dalgaları üzerime çöküyor ve vücudum doruk noktamın gücüyle sarsılırken Declan'ın sikinin etrafında inliyorum. Vücudum onların sert siklerinin etrafında kenetleniyor ve nabız gibi atıyor. Benim salıverilmem onlarınkini tetikliyor, dölleri vücuduma ve boğazıma dolana kadar vücudum onlara karşı bir yumruk gibi sıkılıyor, inlemeleri bir zevk şarkısının zirvesi gibi benimkiyle eşleşiyor.

Birbirine dolanmış terli uzuvlar yığını halinde yere yığılıyoruz, paylaştığımız coşkunun yankıları havada asılı kalırken nefesimizi tutuyoruz. Oda sıcak, tatmin edici bir sessizlikle doluyor, sadece arka planda çalan Noel şarkılarının yumuşak uğultusuyla bölünüyor.

Declan birkaç battaniye ve yastık getiriyor ve birbirimizin etrafına kıvrılıyoruz. Işıklar kapalı, böylece odayı süsleyen tek ışık Noel ışıklarının pırlıltısı oluyor.

Yarın Noel arifesi olduğu aklıma geldi. Caleb'in serbest bıraktığı her şeyin uyarısına rağmen, tam o anda, beni buraya getiren şeyin kader olduğunu hissettim. Bu adamlarla ve en çok keyif aldığım mevsimle çevrili olmam gerekiyordu.

Şimdilik

Son....

Yazarın Notu

Umarım All We Want'ı beğenmişsinizdir!

Yazdıklarımı desteklediği için eşime teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi muhteşem alfa ve beta okuyucu ekibime teşekkür ederim, hepiniz harikasınız ve siz olmasaydınız olduğum yerde olamazdım.

Nispeten tanınmayan bağımsız bir yazarın harika sözcüleri oldukları için Street ve ARC ekibime teşekkür ederim.

Okuyucularıma da bu kitabı alıp beni destekledikleri için teşekkür ederim, size minnettarım.

xx

Maree Rose

Yazar Hakkında

Maree, hayatının çoğunu yazarak geçirmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman bir şeyler yayınlatabileceğini düşünmemiş, bu yüzden de bu kitabı kendisi yayınlamış bir bağımsız yazar. Küçük yaşlardan beri hevesli bir okuyucu olan Maree, ciddi büyük kız kitapları okumaya yeni başladığı zamanlarda annesiyle birlikte kitap alışverişinde bulunmuş.

Maree, harika kocası, oğlu ve iki muhteşem yumuşak İngiliz buldoguyla Avustralya'nın Doğu Kıyısı'nda yaşıyor.

Yazmadığı zamanlarda finansal bir kariyerde çalışıyor (yaratıcı yönden tamamen farklı bir şey için) veya fotoğrafçılığı üzerinde çalışıyor (ki bu da kitapları kadar ateşli).

Stalk Me

Lütfen beni takip etmekten çekinmeyin.

Mecazi anlamda, gerçek anlamda değil tabii ki!

Facebook:

Sayfamı Takip Edin

Okur Grubuma Katılın

Bonus sahneler ve ekstra içerik için Okuyucu Grubuma katılmayı

unutmayın! Amazon:

Yazar Sayfamı Takip Edin

Goodreads:

Profilimi Takip Et

Ayrıca Tarafından

PARAMPARÇA DÜNYA

Parçalanmış Güvenlik
Düeti: Dokunulmaz &
Kırılmaz

Paramparça Anılar Düeti: Unforgettable
& Unstoppable (ÇOK YAKINDA)

MASQUERADE

Öğrenmemi Sağla

DARLING OYUNLARI

Avla beni sevgilim.

sakla beni sevgilim (ÇOK YAKINDA)

ÖLÜ ŞEYTANIN DÜNYASI

Ölü Şeytanın Gecesi

Ölü Şeytanın Oyun Alanı (ÇOK YAKINDA)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.